ଉତ୍କର୍ଷ
Utkarsha
Winter
Edition 2024
Utkala Bihanga
ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ
THE ODISHA SOCIETY OF THE AMERICAS

Contents

President's Message……………………………………………………3
Editorial……………………………………………………………………4
Utkala Bihanga………………………………………………………………5
Editorial Team…………………………………………………………………6
Chapter Reports……………………………………………………………7
Odisha Society of Georgia News……..………………………………………7
Odisha Society of New England (OSNE) News……………..………………… 12
Odisha Society of NYNJPA News…………………………..........…….. 14
Odia Poems…………………………………………………………………16
ଲୋ ଜାଇଫୁଲ (Gopal Mohanty)…………………………………………………17
ପରଦେଶୀ ଚଢେଇ (MahaDevii ParamSundarii)…………………………………..19
ବିହଙ୍ଗେ ତ୍ରିଭଙ୍ଗୀ(Priya Darshini)..23
ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗିନୀ ! (Nalini Patnaik)…………………………………………..…… 24
ଦୂର ଦିଗବଳୟରେ ଦୂରେ ବହୁଦୂରେ ଉଡିବାର ସ୍ୱପ୍ନ ଧରି (Dipali Kanungo)……..………………………28
କେତେ ମିଥ୍ୟା କେତେ ସତ୍ୟ (Shanti Mishra)…………………………...……………………29
ଦାଦା (Nishant Mohapatra)…………………………………………………………………..30
ସପନ ରାଇଜ (Shankarsan Dash)………………………………………………………31
Odia Stories………………………………………………………………..…………32
ସଂଯୋଗ (Bigyani Das). ……………………………..………………………………33
ସଚ୍ଚୀ ସାର୍‌ଙ୍କ ସାନ ଝିଅ (Srinibas Panda Satchi)………………………………………….37
ପତ୍ରଝଡା (Nishant Mohapatra)…………………………………………………………..47
ପାଷାଣୀ (Satyajeet Pattanaik)………………………………………………………...49
ମିଲୁଙ୍କର ରୁଣ (Sushree Mohanty) ………………………………………………...… 52
ମୁଁ -ଆମେ ଉତ୍କଳର ବିହଙ୍ଗ ଆମେରିକାରେ (Chanda Mishra)……………………………………..55
English Poems………………………………………………………………………59
Voice Within (Surath Rath) 60
Lone Journey (Surya Nayak)...61
Our Wings (Laura Mohapatra)..62
Everlasting (Sumedha Jena)...64
From Home to Home: A Migrant's Journey (Prachi Mohanty).......................................66
English Stories………………………………………………………………………..68
Sugar Today (Ayaan Mahapatra)..69
Little Lemon (Shaalin Rath)..71
Power of Words (Sushreeya Devi Mishra)..73
One Flight Away (Sanskrit Jee)...75
Jar of Snow (Neepomanjaree Mahanti)...76
Jagannath Darshan of a Different Kind (MaFjagannathmata
Misra..79
From a Young Odia Girl to a Bride in US (Soumya Tripathy)..82
The Life of a (not) ABCD (Ansh Mohapatra)...84

President’s Message

Namaskar,

Mrs. Leena Mishra

First of all, I wish you all a very Happy and Healthy New Year!! Hope you all had a great festive season with your loved ones.

Five months have passed since we took the OSA office as the executive team. As we all know the organization has grown in all aspects from it’s initial days requiring a more planned approach and process to deal with it’s everyday operations. In the coming year, we plan to enhance collaboration with our Board of Governors (BOG) members, emphasizing their responsibilities towards the organization and standardizing a few processes, including chapter operation, financial report submission, quarterly report submission, senior support in chapters, and the engagement of our next-generation members at the chapter level.

We are very fortunate to have all our appointed committee members, especially the Grievance Team, OSA PRO, Editorial team, and the Legal Counsels. Despite their busy professional schedules, they are always just a text or call away. Their unwavering commitment to the organization serves as a constant source of motivation for us. The OPLI team recently held an event in Odisha to bring awareness to public libraries. We had a great discussion with both the Health and Wellness team and the OSA Odia Learning team on expanding their work, and we'll provide more details on these soon. The Women's Empowerment Team is gearing up to hold their first seminar of the year.

Regarding convention, preparations are in full swing. We've received requests from OSANet for the Convention guest list, and we'll be addressing that soon. On another note, I request all members to consider making a donation to the convention team, regardless of the amount. This is a demonstration of our affection for our organization, so let's send whatever small tokens of appreciation we can.

We need your help to build an OSA that sustains and supports future generations. We seek support of our existing members to welcome new members to the organization. We work with Board of Governors (BOG) members to enhance their organizational knowledge and strengthen the board, and engage with new and smaller chapters to build stronger OSA communities.

If you have any suggestions for improving any aspect of the organization, please send us an email. The best implementable suggestion will be acknowledged. May this new year bring us more closure as one OSA family, contributing to the organization's strength and success more than ever before.

Sincere Regards,
Leena Mishra,
President, OSA

ସମ୍ପାଦକୀୟ

ଉତ୍ତର ଆମେରିକା ଓ କାନାଡ଼ା ରେ ରହୁଥିବା ଓଡ଼ିଆ ସମାଜ ର ପ୍ରତିଟି ଓଡ଼ିଆଙ୍କୁ ଏହି ସମ୍ପାଦକୀୟ ପୃଷ୍ଠାକୁ ହୃଦୟର ସହ ସୁସ୍ୱାଗତମ | ଉତ୍କର୍ଷ ର ଏହି ଶୀତ ସଂଖ୍ୟାରେ ଉତ୍କଳର କଳା ଓ ଗୁଣବତ୍ତାକୁ ନେଇ ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ସ୍ନେହ, ଆଦରକୁ ଦେଖି ମନରେ ଗର୍ବ ଓ ଓଡ଼ିଆ ହୋଇଥିବା ଅଭିମାନ ବି ଆସେ |ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉତ୍କଳୀୟ ଆତ୍ମୀୟତାକୁ ଆଗେଇ ନେବା ପାଇଁ ଏହି ସଂଖ୍ୟାର ନିର୍ବାଚିତ ବିଷୟ "ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ" |

ବିହଙ୍ଗରୁ ମନେପଡିଯାଏ ଶୀତକାଳୀନ ଚିଲିକା ର ଦୃଶ୍ୟ | ଶୀତ ଆସିଲେ ଚିଲିକାକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବିହଙ୍ଗ ଉଡିଆସନ୍ତି ଚିଲିକାକୁ ନିଜର କରିବାକୁ, ହେଲେ ଚିଲିକାର ସେହି ବିଶାଳ ହ୍ରଦରେ ନିଜର ପାଦ ଚିହ୍ନ ରଖିପାରନ୍ତି ନାହିଁ | କିନ୍ତୁ ଆମେମାନେ ଭିନ୍ନ ଏକ ବିହଙ୍ଗ | ଆମେମାନେ ଯେଉଁଠିକୁ ଯାଉ ସେଠାରେ ଆମ ଉତ୍କଳର କଳା,ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଓ ଗୁଣବତ୍ତା ର ପାଦ ଚିହ୍ନ ରଖିଯାଉ |ଏଥିରୁ ଅନୁଭବ ହୁଏ ଆମେ ଏକ ବିଶେଷ ପ୍ରକାର ବିହଙ୍ଗ | ଆମ ଭିତରେ ସଂସ୍କାର କୁ ନେଇ ଗର୍ବ ଥାଏ ,ଆତ୍ମୀୟତା ଥାଏ ଓ ଓଡ଼ିଆ ହେବାର ଅଭିମାନ ବି ଥାଏ | ଏକ ସାଙ୍ଗରେ ଆମେ ଉଡ଼ିଥାଉ | ବିଭିନ୍ନ ବୃକ୍ଷ ରେ ବସା ବାନ୍ଧିଲେ ମଧ ଆମେ ଏକାଠି ପର୍ବପର୍ବାଣି ପାଳିଥାଉ |

ଏ ସବୁକୁ ନେଇ ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଓ କର୍ମ ର ଦୁଇଟି ଚମତ୍କାର ଡେଣା ରେ ନୀଳ ଆକାଶ କୁ ସାକ୍ଷୀ ରଖି ଉଡିଚାଲିଥାଏ | ସମୟ ସୋତ୍ରରେ ଦୁଇଟି ଡେଣାରେ ସମନ୍ୱୟ ରକ୍ଷା କରି କରି କେତେବେଳେ ଯେ ବିହଙ୍ଗ ଥକି ପଡିଥାଏ ତାହା ଜାଣିପାରେନି |

ସୁନୀଳ ଆକାଶ ର ଜୀବନଯାତ୍ରା ରେ ବିହଙ୍ଗ ସୁଖ ଦୁଃଖ ର ଦୁଇଟି ବସା ବାନ୍ଧି ଥାଏ | ଯାହା କରଣୀୟ ସେହି କର୍ତବ୍ୟ କରୁ କରୁ ସେ କର୍ମ ର ଗଭୀର ରାସ୍ତା କୁ ଚାଲିଯାଏ |ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟମୟୀ ଉତ୍କଳ ମାଆ ର ମଧୁର ଭାଷା,ସଂସ୍କୃତି,ଝରଣା ର କଳ କଳ ନାଦ,ମହାପ୍ରଭୁ ଙ୍କ ମହାପ୍ରସାଦ,ପାଇକ ପୁଅ ର ବୀରତ୍ୱ ର ଗାଥା ଓ ପ୍ରିୟଜନ ଙ୍କ ମୁଖ ଭୁଲିପାରେନି | ଏହା ହେଉଛି ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ ର ସୁନ୍ଦର ଗୁଣ |

ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ ସେହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଓ କର୍ମର ଡେଣାରେ ନିଜ ଜାତି,ଧର୍ମ,ଓ ମାଟି ର ଗାରିମା ପାଇଁ ସେ ଭୂମଣ୍ଡଳ ରେ ସବୁ ସ୍ଥାନ କୁ ନିଜର କରିବା ପାଇଁ ଚଳଚଞ୍ଚଳ | ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ ର ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ସେବା, ସ୍ନେହ ଓ ଆଦର ପାଇଁ ସେ ନିଜ ଜାତି ଧର୍ମ ସହିତ ସାରା ବିଶ୍ୱପାଇଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରତ | ଉତ୍କଳର କଳା ସଂସ୍କୃତି ପ୍ରତିଟି ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣରେ ମୂଲ୍ୟବାନ ରତ୍ନ ଭଳି ଝଲକୁ ଥାଏ | ସେଥିପାଇଁ ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ ବିଶ୍ୱବାସୀ ଙ୍କୁ କହିଥାଏ, "ଜାତି ନନ୍ଦିଘୋଷ ଗଡିବ କି ଭାଇ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ସାରଥୀ କଲେ "

ଉତ୍କଳୀୟ ଙ୍କ ପ୍ରାଣରେ ଏହି ମହାନ ଉଦେଶ୍ୟ ସର୍ବଦା ସାର୍ଥକ ହେଉ ଏତିକି ହିଁ କାମନା |

ସର୍ବେ ଭବନ୍ତୁ ସୁଖୀନ୍ନ

ବଶମ୍ବଦ,
ଚିନ୍ମୟୀ ଦେବୀ, ଉତ୍କର୍ଷ ସମ୍ପାଦନା ମଣ୍ଡଳୀ

Utkala Bihanga

For the Winter issue of Utkarsha-2024, we had a brain storm in the Editorial Room and finally settled for the Theme “Utkala Bihanga” as the season of Winter, when the Migratory Birds start their trajectory ... .in search of better weather and many many more. We humans are no exception.

“Perhaps we all are immigrants
Trading one home for another
First we leave the womb for air
Then the suburbs for the filthy city
In search of a better life
Some of us just happen to leave entire countries “ ~ Rupi Kaur

The legend has it..how Bali Jatra “voyage to Bali” is celebrated the day when 'sadhabas' or mariners used to set sail for distant lands such as Bali, Java, Sumatra and Borneo in Indonesia, and Sri Lanka for trade. We are all here though Journeys are different and Destination is Unique. And what could be a better media to hear all about it.

The term "Utkala" is an ancient name for Odisha, and "Bihanga" translates to bird. The legend of Utkala Bihanga is deeply rooted in the cultural and artistic traditions of the region.

The concept of Utkala Bihanga is often associated with the legendary poet, Upendra Bhanja, who was a prominent figure in Odia literature during the 17th century. Upendra Bhanja is credited with popularizing the metaphor of the Utkala Bihanga in his poetry.

The bird, “Utkala Bihanga” is described as having unparalleled beauty, adorned with vibrant feathers and possessing a captivating presence. The metaphor is often used as a symbol of aesthetic perfection, representing the pursuit of excellence in various art forms, including literature, music, dance, and visual arts.

We have challenged our esteemed members to share a deeper understanding of the cultural nuances and aesthetic values associated with the Utkala Bihanga in the context of Odisha. Share their story / journey/ takeaways from the Great Experiment.

“ America was to be the great experiment “ ~ John F Kennedy

The natural and human worlds share a common thread - a life defined by movement and adaptation. We are proud to share this Winter edition of Utkarsha , themed “Utkala Bihanga” so our Readers can delve into the parallel narratives of these two groups, exploring the challenges they face, the lessons they offer, and the profound impact of their journeys on the ecosystems they traverse or the societies they enter.

“In the end the American dream is not a sprint, or even a marathon, but a relay. Our families don’t cross the finish line in one generation. But each generation passes onto the next the fruits of their labor” - Julian Castro

Sincere Regards,
OSA Editorial Team

OSA Editorial Team

Chinmayee Devi
Illinois

Smita Suvadarsini Panda
Georgia

Sumedha Jena
New Jersey

OSA Georgia Chapter

Chapter Report - Utkarsha Winter 2023 Edition

Period: Sep 1 - Nov 30 2023

Fall and winter are seasons of change, celebration, and reflection. In keeping with the theme, OSA Georgia continued the celebration of our Odia culture by hosting the biggest cultural event of the year, Kumara Utsava. We also conducted many more community service and youth engagement programs in this quarter.

Here's a report of different programs we hosted during this period.

A. YOUTH ENGAGEMENT 2023 - 1 - DIYA MAKING (October 7 2023)

Our youth initiative team has been actively planning and organizing events for kids and youth to keep them excited about such events, connect with each other and develop a strong bond which will last for their lifetime.This is a great platform for young parents to connect, share their thoughts and strengthen the overall support system as well. We had a great turnout for our Youth Meet n Greet with around 20 kids and 30 parents! The pictures capture the spirit of our vibrant kids - happy running around in play and calmly focused on completing their Diya work of art. The Youth Initiative team was very happy to see the motivation by so many parents who showed up to continue cultivating a community of life long bonds and friendships among these young ones. We are just getting started!

B. KALYAN JYOTI 2023 - 4 (October 15 2023)

The “Give back to Community” team organized a very innovative local community connect event in collaboration with the Suwanee Police Department in Georgia. During the event, our kids had the opportunity to explain what Raksha Bandhan means to Suwanee police officers and tied Rakhis to them. The smiles and shared moments were heartwarming. In addition, the children had a chance to explore a police car, adding an extra layer of excitement to the day.We concluded the event with a delightful light lunch, where kids and officers shared a meal and stories, strengthening the bonds of our community.

We are excited to share with you a video that captures the magic, warmth, and unity of our recent Raksha Bandhan Celebration with the Suwanee Police Department.

📽️ https://youtu.be/F9wjhQKHuRw?si=pC2Jj2OCtYeCyX0o

A special thank you goes out to the Suwanee Police Department for their support and cooperation in making this event possible.

C. KUMARA UTSAVA 2023 (October 28 2023)

ଗତ October ୨୮ ତାରିଖ, ଅପରାହ୍ଣ 3:00ରେ ଆମେରିକା ମହାଦେଶସ୍ଥିତ ଆଟ୍ଲାଣ୍ଟା ସହରରେ ଓଡିଶା ସୋସାଇଟି ଅଫ ଆମେରିକା - ଜର୍ଜିଆ ଅନୁଷ୍ଠାନ ତରଫରୁ ଆୟୋଜିତ କୁମାର ଉତ୍ଛବରେ 350ରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ,ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭାରତୀୟ ଭାଇ ଭଉଣୀମାନେ, ଫ୍ଲାଓ଼ାରି ବ୍ରାଞ୍ଚ(Flowery Branch) ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ବହୁତ ଆଡ଼ମ୍ବରରେ କୁମାର ଉତ୍ଛବ ପାଳନ କରିଥିଲେ. ଦୀପ ପ୍ରଜ୍ୱଳନ କରି ଏହି ମହୋତ୍ଛବର ଶୁଭାରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି Mr. Madan Kumar Ghildiyal Consul (Political, Commerce & Community Affairs). ଦୀର୍ଘ ଚାରି ଘଣ୍ଟାରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଏହି ଉଚ୍ଚକୋଟିର ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଓଡିଶା ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ରାଜ୍ୟର କଳାକାରମାନେ ଓଡିଶୀ, ସମ୍ବଲପୁରୀ, ଭାରତନାଟ୍ୟମ, ପ୍ରଭୃତି ନାଚ, ମନମୁଗ୍ଧକର ସଂଗୀତ ମାଧ୍ୟମରେ ଓଡିଶା ତଥା ଭାରତର କଳା କାରୁକାର୍ଯ୍ୟର ଉତ୍କର୍ଷତା ପରିବେଷଣ କରିଥିଲେ. ଘନ ଘନ କରତାଳି ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥିତ ଦର୍ଶକଗଣ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ସ୍ୱିକୃତ୍ତି ଦେବା ସହ କଳାକାର ମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛାହ ଉଦ୍ଦୀପନା ଜ୍ଞାପନ କରିଥିଲେ. ଏହିବର୍ଷ କୁମାର

ପୁର୍ଣୀମା ଅବସରରେ ଉପସ୍ଥିତ ମହିଳାମାନେ ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟ ସମୟରେ ପିଲାମାନଂକୁ ନେଇ ବିଧୀ ହିସାବରେ ଚାନ୍ଦପୂଜା କରିଥିଲେ.

କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଅନ୍ତରେ ମନ ଲୋଭା ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଭୋଜିର ଆନନ୍ଦ ନେଇଥିଲେ ଉପସ୍ଥିତ ଦର୍ଶକ ବନ୍ଧୁମାନେ. ଏହିପରି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମାଧମରେ ଆମର ସଂସ୍କୃତି ତଥା ସଂସ୍କାର ମାଧମରେ ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆ ବାସି ମାନେ, ଜନ୍ମ ଭୂମି ଓ କର୍ମ ଭୂମି ସହ ଯୋଡି ହେଇ ନିରନ୍ତର ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରି ପାରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଦର୍ଶକ ବନ୍ଧୁମାନେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ.

D. IACA DIWALI (November 11 2023)

Our chapter participated in the Diwali celebrations organized by IACA (India America Cultural Association) Georgia at the North Point Mall on Saturday November 11th. It's the first time IACA was conducting the event at the mall, and it was very well received by a large audience present. Many local communities, cultural associations, dance and music schools participated in the event and we were proud to participate as a chapter and showcase Odia eminence in two areas.

a) Folk Dance presentation: Ladies from our odia community presented a beautiful Sambalpuri Dance performance to the melodious Rangabti song by Sona Mohapatra. The performance was highly appreciated by the audience, and people were seen inquiring about the dance, the beautiful attire and jewelry. Our sincere appreciation to the 9 ladies (Chinushree, Mona, Mamata, Sonali, Juhi, Kasturi, Gayathri, Sthittapragyan, Priyanka) who practiced on a short notice and presented it so well in front of the audience.

https://youtu.be/v-Eln7mdcF8?si=xtry3ykNvuvYAsZb

b) Konarka Banner: We had set up a large free standing Konarka banner with the wheel prominently at the center. It was placed centrally near the main stage area and was the chief attraction for the audience to take pictures. Thanks to the prominence of Konarka background at the welcome stage during the G20 summit, many knew Konarka already and were happy to click pictures with it. For the few who didn't know and had questions, it was exciting to explain to them about our rich art and sculpture. Even if a small percentage of the folks make plans to visit Odisha during their next India trip, it would be a great accomplishment for all of us.

In addition to these two items, our Odia families participated in other events as well. Sujaya and Liza participated in a multi-state fashion show, Ranjita participated in a fashion show, Kids (Neerja, Tanishi, Gargi, Mrinal and Uma) from Abhinaya Dance Academy presented a mesmerizing Odissi Dance performance, and our teens (Kashish, Ayushi, Anisha, Anie,Shivangi) participated in one flash mob and Tarushi participated in another.

Overall, these 6 different cultural presentations by 23 different participants and the Odisha banner that strongly demonstrated our Odisha presence at IACA as a strong community in the local Atlanta area. It has been possible because of active participation and leadership by all of us. Let's continue this trajectory and continue to showcase Odisha and Odia prominence in the local area.

E. YOUTH ENGAGEMENT 2023 - 2 - “BAKING SPIRITS BRIGHT” (December 9 2023)

Our youth initiative team organized another exciting event “Baking Spirits Bright” for our little ones for some holiday fun while they enjoy learning a new skill. Through this activity we discovered a new class of 13 kids who are future culinary connoisseurs - rolling, kneading and powdering their bear claw cookie masterpieces with detail and building a snowy owl with fine craftsmanship. Maybe one day soon they will make a grand luncheon feast for us.The pictures tell the story of how much the kids (and parents alike) enjoyed this fun event!

Chapter Name: Odisha Society Of New England

Date From: 10/1/2023 **Date To:** 11/30/2023

Chapter Officials:

President	Dillip Behera
Vice president	Sankar Padhi
Secretary	Nibedita Parhi
Treasurer	Bishnupriya Paul

Upcoming activities: Saraswati Puja (02/17/2024)

Odisha Society of New England (OSNE) celebrated Kumar Purnima with great fun and fervor on Sunday Oct 29th, 2023 in Charles N. Enes Community Center South Windsor, CT. More than 160 people celebrated this festival with a lot of enthusiasm and joy. The event was inaugurated by lighting the lamp followed by welcome and introduction of newly elected OSNE executive team along with traditional tulsi puja, Chanda puja, cultural programs and delicious food. President Dillip Behera introduced other team members, Vice President – Sankar Padhi, Secretary– Nibedita Pardhi, Treasurer– Bishnupriya Paul, Food Coordinator-Munmun Das, Cultural Secretary – Leena Ray, Cultural Coordinator – Rupali Das Youth & Cultural Coordinator – Prangya Behera and Youth Ambassador - Kirti Das

The cultural program was full of entertainment with a variety of performances including classical Odissi dance, Ollywood and Bollywood medley, beautiful singing and with a grand finale of a unique fashion show Men's fashion walk, "Spoons of Glamour," which kept the audience captivated on their seats. Many young kids gave beautiful performances including the youngest 3 years and 4 years. More than 70 cultural participants displayed their great talents.

Food was another attraction of the evening with authentic Odia and Indian delicacies like goat curry, butter chicken, paneer tikka masala, and rasmalai to name a few. It was a great program organized by the newly elected Odisha Society Of New England executive team and well supported by volunteers. It was indeed a day to remember for all.

In November 2023 Odisha Society of New England started a journey to enhance youth participation in OSA chapter activities. Three different youth groups were created by age category to engage them in various activities in the community. This is just the beginning and we'll provide additional updates as we progress in this journey.

Thank you.

Pictures:

OSNE Executive Team

Kumar Purnima Celebration

Chapter Name: Odisha Society Of NYNJPA

Dear Friends,

A couple of weeks ago the OSA NYNJPA chapter celebrated the annual Kumar Purnima. 400+ people attended the event filled with great cultural activities and food.

I wanted to share 4 very unique ideas that we included this year:

1. Senior Samparka Initiative review: In 2021, we started a volunteer group to help our seniors stay safe by having volunteers do their grocery shopping and meds pickup. As the pandemic died down, we transformed the volunteer group to the Senior Samparka initiative - the basic idea was to connect every senior family with a younger family in the area - the volunteers stay in touch with the seniors and assist as needed. It is this initiative that has helped Chandra Mishra apa to come to a Saraswati puja after 9 years and a convention after 15 years.

We were fortunate to have Dr. Annapurna Pandey and Dr. Triloki Pandey join the discussion on OSAs role in supporting seniors. In addition we had Dr. Dev Ray speak from a geriatric health perspective. Dr. Uma Mishra, Dr. Shanti Mishra, Dr. Akhileswar Patel, Dr. Brajendra Sahu, Ex OSA President Lal Mohanty also shared their thoughts.

2. Re-launch of the book, "Between Two Worlds: East and West" by Dr. J.N. Mohanty: With help from Saradindu Mishra bhaina, we located a rare copy of the book and Black Eagle re-published in 2023.

Dr. Triloki Pandey shared intimate details of Dr. Mohanty's life as a philosopher - The conversation was enriched with experiences shared by Dr. Annapurna Pandey, Dr. Uma Mishra, Dr. Akhileswar Patel.

The audience loved the conversation and appreciated the opportunity to know someone who was a giant in philosophy.

3. OSA Health and Wellness CPR and First Aid training: Our chapter became the first to subscribe to OSA HWG's vision of training a member of every OSA family in CPR. About 30 members, including several teenagers, took the CPR and First Aid training.

A huge thanks to Ms. Suchismita Swain, Dr. Basanta Mahapatra, Dr. Adnan Sadiq and Dr. Dev Ray in facilitating and delivering the training.

4. Recognizing Mr. Prabhat Mohapatra for 10+ years of charitable service towards ending food insecurity: Every month 15-25 children volunteer 4 hours of their time to the

Community Food Bank of NJ - over the past 10 years OSA NYNJPA has delivered thousands of hours of service to fight food insecurity. In addition to that service, our community also donates Christmas dinners to 50 families every year - this activity is a true embodiment of OSAs stated purpose for us to be model citizens of the country and support the communities we live in.

Mr. Prabhat Mohapatra has coordinated and managed this volunteer service by our community for over 10 years - we proudly recognized his service with a plaque presented to him by Ms. Traci Hendricks from the Community Food Bank of NJ.

Personal note from me -
With this Kumar Purnima, I also finished 4 years of service to the chapter (2 as Gen Secy and 2 as President) and with pride, handed over the reins to a new team that I had the good fortune of mentoring. I will send a separate email sharing details of how we transformed OSA within our chapter to leverage the power of the community and deliver tangible benefits to its members, and also strengthen the organization for the future. I will also share my thoughts on how OSA chapters can be a microcosm for change in the larger organization.

Thanks,
Nagesh Rajanala

ODIA POEMS

ଲୋ ଜାଇଫୁଲ: ଆଦିବାସୀ ଏ

By: ଶ୍ରୀ ଗୋପାଳ ମହାନ୍ତି

କହିବି ଗୋଟିଏ କଥା ଜାଇଫୁଲ, କହିବି ଗୋଟିଏ କଥା
କହିବା କୁ ମୋର ଛାତି ଥରୁଅଛି, କାଳେ କଟିଯିବ ମଥା ଜା ଇଫୁଲ, କାଳେ କଟିଯିବ ମଥା |

ଚଇତି ପରବ ଆଜ, ଆଦିବାସୀଙ୍କର ମନ ମଉଜଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ହୋଇବେତ ସଜବାଜ |
ଲିପା ପୋଛା ଘରଦ୍ଵାର, ସଫା ସୁତୁରା ଦାଣ୍ଡଘାଟର ଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ହୋଇବ କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର |
ଦେହ ହାତକୁ ମାଜିଣ, ମାଇପେ ହେବେ ଚହଟଚିକଣ ଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ବେଶଭୁଷା ସଜାଇଣ |
ଜଙ୍ଗଲ ଗଲେ ମରଦେ , ଆଣିବେ ମାଛ ମାଉଁସରୁ ଗଦେଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ଖୁଣିବାକୁ ନାହିଁ ପଦେ |
ରନ୍ଧା ହୁଏ ସୁଆଦିଆ, ସମସ୍ତେ ମିଶି ପିଇବେ ହାଣ୍ଡିଆ ଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ଭୋଜିଭାତ ହେବ ଖିଆ |
ଉଚାଟ ମନ ହୁଅଇ, ଗାଇବେନା ଚିବେ ବାଜା ବଜାଇ ଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ଦୁଲୁକି ଉଠିବ ମହୀ |
ମାଇକିନେ ଧାଡ଼ି ଦେଇ, ହାତ ଛନ୍ଦି ଦେହ ଦେହ ଯୋଡ଼ାଇଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ନାଚନ୍ତି ପାଦ ବଢ଼ାଇ |
ପୁରୁଷେ ବାଜା ବଜାନ୍ତି, ତାଳେ ତାଳେ ହଲିହଲି ନାଚନ୍ତିଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ଅଜଣାରେ ପାହେ ରାତି |

ଦୁଃଖ ସୁଖର ଜୀବନ ଜାଇଫୁଲ, ଦୁଃଖ ସୁଖର ଜୀବନ
କେଉଁ କାଳୁଁ ନିଜନିଜର ଭିତରେ , ଚାଲିଥାଏ ବିତେ ଦିନ ଜାଇଫୁଲ,ଚାଲିଥାଏ ବିତେ ଦିନ |

ଭୂଇଁକୁ ପୂଜା କରନ୍ତି, ଗଛ ମୂଳରେ ପଥର ରଖନ୍ତିଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ସିନ୍ଦୁର ବୋଳି ଥାଆନ୍ତି |
ତାଙ୍କ ଦେହ ମନ ପ୍ରାଣ, ଗଢ଼ିଛି ଏ ମାଟି ପାଣି ପବନଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ମୁଠାରେ ତାଙ୍କ ଜୀବନ |
ମରମର ଏହି କଥା , କହିଲେ ହସି କରିବେ ଅନ୍ୟଥାଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ଖାଲି ହେବ ମୁଣ୍ଡ ବଥା |
ଆଦିମ ଯୁଗର ଲୋକ, ସାଦା ସିଧା କାରବାର ଯେ ତାଙ୍କଲୋ ଜାଇଫୁଲ, କଥାରେ ନ ଥା ଏ ବାଙ୍କ |
ଅପାଠୁଆ ଜାଣି କରି, ଉଣ୍ଡି ଉଣ୍ଡି ତାଙ୍କୁ ପେଂ ଚୁଆ ଧରିଲୋ ଜାଇଫୁଲ, କରାନ୍ତି ବେଠିଆଗିରି |
ଅନାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହନ୍ତି, ମଣିଷ କରାଇବାର ଚିନ୍ତନ୍ତିଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ନ ହେଲେ ତଳେ ପକାନ୍ତି|

ଚକଚକିଆ ହେବାର ଜାଇଫୁଲ, ଚକଚକିଆ ହେବାର
ବଣଜଙ୍ଗଲକୁ ତାଡ଼ିବା ମସୁଧା ହୋଇଥା ଏ ବାରବାର ଜାଇଫୁଲ, ହୋଇଥାଏ ବାରବାର |

ଯୋଜନା କଲେ ସର୍କାର, ରାଜ୍ୟର ଆୟକୁ ବଢ଼ାଇବାରଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ଖଣି ହେବ ଦରକାର |
ଯେ ସ୍ଥାନେ ରହିଛି ଖଣି, ଆଦିବାସୀଙ୍କର ହୁଏ ରହଣିଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ବାବୁଏ ଚିନ୍ତା କଲେଣି |
ସେମାନେ ଫାନ୍ଦିଲେ ଫନ୍ଦା , ପକା ଘର ଆଉ ମିଳିବ ଧନ୍ଦାଲୋ ଜାଇଫୁଲ, କହିଲେ ହୋଇବେ ଛନ୍ଦା |
ରାସ୍ତାଘାଟ ବଢ଼ି ଯିବ, ଆଲୁଅରେ ଚଉଦିଗ ଝମ୍କିବଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ଗାଡି ମଟର ଧାଇଁବ |
ମନ ମତାଣିଆ ହେବ, ଜଙ୍ଗଲିଆପଣ ଛାଡ଼ିଣ ଯିବଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ମନ ପବନେ ଉଡ଼ିବ |
ଭଲ କଥାକୁ ନଅଡ଼ା , ଜାଗା ନ ଛାଡ଼ିଲେ ଖାଇବେ ତଡ଼ାଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ପୁଲିସି ଧମକ କଡ଼ା |

କହି ଶୁଣାଇଲେ ପୁଣି ଜାଇଫୁଲ, କହି ଶୁଣାଇଲେ ପୁଣି
ଧମକ ଚମକରେ କମ୍ପିଲା ଭୂଇଁ ହୋଇଲା ପିଳେଇ ପାଣି ଜାଇଫୁଲ, ହୋଇଲା ପିଳେଇ ପାଣି |

ଏକାନ୍ତେ କନ୍ଧ ବୁଢାଟି, ଭାବେ ଛାଡ଼ି ଯିବା କେମନ୍ତେ ଉଠିଲୋ ଜାଇଫୁଲ, କେଉଁ ଯୁଗର ବସତି |

ଏ ଭୂଇଁ ପାଣି ପବନ, ଗଛ ମାଛ ଗଢ଼ିଛି ଏ ଜୀବନଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ମାପରି କରେ ଯତନ |
ଏ ମହୀ ହେବ ଟାଙ୍ଗରା , ବସନ ଉତାରି ହେବ ନୁଖୁରା ଲୋ ଜାଇଫୁଲ, କେ ଶୁଣେ ଆମ ନେହୁରା |
ବାହାରୁଆ ମାଡ଼ି ଯିବେ , ଆଦିବାସୀ ଏ କଲବଲ ହେବେଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ବେଠିଆଗିରି କରିବେ |
ବସି ଭାଳେଣି କରଇ, ସଭିଏଁ ଆସିଲେ ଗଲେ ଘେରାଇଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ମନ କଥା ଦେଲା କହି |
ଦେଖଇ ଏକେ ଆରକେ , ହୋଇ ବୁଝି ନବୁଝିଲା ପରିକେଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ପରତେ ନ ହୁଏ ତାଙ୍କେ |
ହସ ଚଇତି ପର୍ବର, ଉଭେଇ ଯିବ ଜାକଜମକର ଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ସରିବ ଆଗ ଖୁସିର |
ନାଇଁ ନ ଯିବା ଏଠାରୁ, ଏ ଜାଗା ବାପ ଅଜା ଅମଳରୁ ଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ଆମେ ତା କୁ ଭୋ ଗ କରୁ |

ମନକୁ ଶକତ କରି, ମା ଢ଼େ ପିଠି ଛା ଲ ଯା ଉ ଉତା ରି ଲୋ ଜା ଇଫୁଲ, କହିଲେ ହା ତକୁ ଧରି |

ମା ମଲା ହେ ଲା କଠିଣ ଜା ଇଫୁଲ, ମା ମଲା ହେ ଲା କଠିଣ
ସମା ଧା ପା ଇଁକି କଳ କଉଶଳ ଲାଗିଯିବ କେ ତେ ଦିନ ଜା ଇଫୁଲ, ଲାଗିଯିବ କେ ତେ ଦିନ |

ଖଣି ଜଙ୍ଗଲର କଥା , ଆହୁରି ଏମିତି କେତେ ବାରତା ଲୋ ଜା ଇଫୁଲ, ଧରିତ୍ରୀ ଖା ଏ ଗୋ ଇଠା |
ମଣିଷର ଉତପାତ, ମହୀ ମଣ୍ଡଳ ହୁଏ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତଲୋ ଜାଇଫୁଲ, ମରଣର ସେ ଆଘା ତ|
ଦେ ଖ ଦଇବ ମୂରତି, ଅଘଟଣମା ନ ଦେ ଉଛି ପୋ ତି ଲୋ ଜା ଇଫୁଲ, କିଏ ପା ରିବ ବରତି ?
ନିଆଁ ସମ ଖରା ଦିନ, ହୁତୁହୁତୁ କରି ବହେ ପବନ ଲୋ ଜା ଇଫୁଲ, ହା ଡ଼ ଗୋ ଡ଼ ଜଳା ଇଣ |
ଆକା ଶର ମେ ଘରା ଶି, ଶିଯା ଆନ୍ତି ଶୁଖି ତ ପଳା ନ୍ତି ଭା ସି ଲୋ ଜା ଇଫୁଲ, ପା ଣି ଟୋ ପେ ନ ବରଷି |
ଫା ଟି ଚକଡ଼ା ଇଲାକା , ଟା ତକ ପରିକି ଛା ଡ଼ଇ ଡକା ଲୋ ଜା ଇଫୁଲ, ପା ଣି ବୁନ୍ଦା ଏ ତ ପକା |
ଏ ସିନା ସା ରା ଭୁବନେ , କରି କରା ଇବା ଲୋ କେ ଯେ ମା ନେ ଲୋ ଜା ଇଫୁଲ,କରା ଇ ନେ ବେ ସେ ମା ନେ |
ବଡ଼ବଡ଼ିଆ ଉଠିବେ ,ମଳିମୁଣ୍ଡିଆଙ୍କୁ ଭସା ଇ ଦେ ବେ ଲୋ ଜା ଇଫୁଲ, ବିଧିବିଧା ନ କହିବେ |
ବିଚିତ୍ର ବିଧିବିଧା ନ, ବୁଝିବା ପା ଇଁକି କରିଲେ ମନ ଲୋ ଜା ଇଫୁଲ, କା ହୁଁ ପା ରିବ ହେ ଧନ |

କହିଲି ଗୋ ଟିଏ କଥା ଜା ଇଫୁଲ, କହିଲି ଗୋ ଟିଏ କଥା
କହିଦେ ଲି ବୋ ଲି କେ ଉଁଠି ଲୁଚିବି ନ ହେ ଲେ ହେ ବି ଅଯଥା ଜା ଇଫୁଲ, ନ ହେ ଲେ ହେ ବି ଅଯଥା |

(ଶ୍ରୀ ଗଗନ ବିହାରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ|)

ପରଦେଶୀ ଚଢେଇ
By: MahaDevii ParamSundarii

ମୁଁ ପରଦେଶୀ ଚଢେଇ
ଡେଣା ଝାଡ଼ି ଦେଇ ଗଲି ଉଡି, ଉଡି,
ସପନର ନଗରୀ, ଚକମକ ସହର
ସଫା, ସୁନ୍ଦର, ଓ, ଅଦ୍ଭୁତ କାଠ ଘର,
ବହୁତ ଖୁସି ହେଲି
ନୂଆ, ନୂଆ ଜିନିଷ
ଦେଖିଲି, ବୁଲିଲି, ଖାଇଲି,

କେବେ ହଜିଗଲି ଜୀବନ, ଧର୍ମ, କର୍ମ ର ଭୁଲଭୁଲେୟା ରେ ହିସାବ ନ ରଖି ପାରିଲି

ଧୀରେ, ଧୀରେ ଏକାନ୍ତ ରେ ମନେ ପଡ଼ିଲା ପିଲା ବେଳ
ସ୍କୁଲ ରୁ ଫେରି ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ କିତି, କିତି ଖେଳ,
ବୋହୁଚୋରୀ, କବାଡି, ବାଡମିଣ୍ଟନ, କଣ୍ଢେଇ ବାହାଘର
ରଜ୍ଜ, ପଣା ସଂକ୍ରାନ୍ତି, ପ୍ରଥମାଷ୍ଟମୀ, ଖୁଦୁରୁକୁଣୀ ର ସେହି ରବିବାର,
ସକାଳ ର ମନ୍ଦିର ଘଣ୍ଟ ବାଦ, ତା ସାଙ୍ଗକୁ କାଉ, କୋଇଲିଙ୍କର ମଧୁର,ପହିଲି ଚିଉକାର
ପଛରୁ ଜେଜେମା ଡାକ ଆସିଲା ଉଠ, ଉଠ, ଲୋ ଧନମଣି, ପରୀ, ଚକୋରି, ଚାନ୍ଦିନୀ, ଠାକୁରାଣୀ ଆଉ ମଠ ନ କର,
ଦୁଇପହର ର ତୀବ୍ର ଖରା ରେ ନିଶବ୍ଦ, ନିଛାଟିଆ ସାରା ସହର କରେ ହାହାକାର
ଜେଜେ କହିଲେ ପାଣି ଟିକେ ଥୋଇ ଥାଅ ଲୋ ବାରଣ୍ଡା, ଗୁହାଳେ, ବାରି ପଟେ, ଚଢେଇ, ଗାଇ, ଗୋରୁଙ୍କ ପାଇଁ
ବଣି, ଇତ୍ୟାଦି, ବୁଲା କୁକୁର,
ସନ୍ଧ୍ୟା ର ଶଙ୍ଖ, ହୁଳହୁଳି, ପ୍ରାର୍ଥନା ରେ କରନ୍ତି ବୋଉ, ଜେଜେମା' ପବିତ୍ର ବାରି, ଆଉ ଘର
ଆହା' କି ସୁନ୍ଦର ସଂସ୍କୃତି ଆମ୍ଭର
ରାତିରେ ଚକୁଳି, କାକେରା, ଗୁଗୁନି, ଛେନା ପାୟସ ଖାଇବା ପରେ ଟୁଆଁ, ଟୁଇଁ, ଗପ ଶୁଣୁ, ଶୁଣୁ ଢଳି ଥାଏ ଆଖି କୋଳ ରେ
ଜେଜେମା' ର,
ଦେଶ, ଦୁନିଆ ବୁଲିଲି, ଭେଷ, ପୋଷାକ ବଦଳିଲି
ଖାଇବା, ବସିବା, ଉଠିବା, ଚାଲିବା, ହସିବା, ସବୁ ସଜାଡ଼ିଲି,
କାହିଁକି ନା," କଥାରେ ଅଛି ଯୋଉଁ ଦେଶ ଯାଇଁ ସେହିଁ ଫଳ ଖାଇଁ",
ଜେଜେମା' ର ଏତେ ବଢିଆ ଢ଼ଗ ସବୁ ଆସ୍ତେ, ଆସ୍ତେ ଗଲି ପାସୋରି
ଓଡ଼ିଆ ପର୍ବ, ପର୍ବାଣି କିଛି ମନେଇଲି ଆଉ କିଛି ଗଲା ମନୁ ଉତ୍ତରି,
ଆଉ ଆଦରିଲି ଖୁସି ହେବା Halloween, Thanks Giving, Christmas, 4th July ରେ
ସବୁ ପର୍ବ କୁ ମିଶାମିସି କରି ପାଳିଲି,
ଦୀପାବଳି ପାଳିଲି, ଓ ମାନିଲି Halloween
Thanksgiving ପାଳିଲି ଓ ମନେଇଲି ହୋଲି,
Tofu କୁ କରିଲି Turkey
ତଥାପି ଲାଗିଲା ନାହିଁ ଭଲ, ମୁହଁ ବାନ୍ଧି ଦେଲା ଲୋ ପିତା, ଆମ୍ବିଳା ରେ
ସଜେଇଲି table କୁ ଓଡ଼ିଆ ଥାଳିରେ
ଘର ଭରି ଗଲା ବଘରା, ଛୁଙ୍କ, ଫୁଟଣ, ଜିରା-ଲଙ୍କା ଗୁଣ୍ଡ ବାସେନା ରେ,

ମନ-ଆତ୍ମା କୁ ବି ହେଲା ଶାନ୍ତି, କରି ଆହାର ଓଡ଼ିଆ ବ୍ୟଞ୍ଜନରେ,

ହେଲେ କଣ କରିବି
ଯାହା ହେଲେ ତ Indian American,
ଏ କର୍ମ ଭୂମିକୁ ବି ମାନିଲି
ସ୍ନେହ, ଶ୍ରଦ୍ଧା, ପ୍ରେମ, ସମ୍ମାନ, ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ତାକୁ ଦେଲି,
ଏ ଦେଶ ବହୁତ କିଛି ଦେଇଛି
Grateful ହବା ପାଇଁ ହୃଦୟ ସର୍ବଦା କହୁଛି,
ମୋ ହୃଦୟ ରେ ମୋର ଜନ୍ମ ଭୂମି ଏବଂ କର୍ମ ଭୂମି ପ୍ରତି ଏକା ସନମାନ ରହିଁଛି,
ମୁଁ ଏକାଠି ଦୁଇ ଟା
ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ପାଳେ
ଏକା ଅଶ୍ରୁଳ ଚକ୍ଷୁ ହୋଇ ଥାଏ ମୋହ ର ଦୁହିଁଙ୍କ ପ୍ରେମ ରେ,
ଆଉ ଏକା ପ୍ରକାର ମଜବୁତ ହୋଇଥାଏ ମନ ମୋହର ଦୁହିଁ ଙ୍କ ଭକ୍ତି ରେ,

ଜଗନ୍ନାଥ ସଂସ୍କୃତି, ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା, ବୈଦିକ, ସତ୍ୟ, ସନାତନ ଧର୍ମ ପିଲା କୁ ସିଖାଇଲି
ବଡ଼ଙ୍କୁ ସଂମାନ ଏବଂ ସ୍ନେହ, ଓ ଛୋଟଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ଏବଂ ସନମାନ ବତେଇଲି
ପରକୁ ଭିକ ନ ମାଗି ଛୋଟ, ବଡ, କଥାରେ ନିଜ ଆତ୍ମ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଆତ୍ମ ସନମାନ ରେ ବଂଚିବା ଦେଖାଇଲି,
କାହାକୁ ଉପହାସ
[sarcasms, taunting, bullying] ନ କରିବା, ଦୟା, ପ୍ରେମ, ମାନବିକତା, ଓ ସମାନ ଭାବ ରଖିବା ସିଖାଇଲି,
Pride🏳️‍🌈 କୁ ସନମାନ ଦେଲି, celebrate କରିଲି, କରେଇଲି
କେମିତି ଦୁଇ ସଂସ୍କୃତି ନେଇ ଜୀବନ ଗଢିବା ଦେଖାଇଲି
କେମିତି ଦୁନିଆ ରେ ବୁଦ୍ଧ ଅବତାର ହେବା ବତେଇ ଲି,

ବହୁତ ବର୍ଷ ହେଇଗଲା ଏଇ ଦୋହରା ଜୀବନ ବଞ୍ଚି, ବଞ୍ଚି

ବେଳେ, ବେଳେ ଲାଗେ ନା ମୁଁ ସେଠିର ଥିଲି ନା ଏଠିର ହେଲି,
ଏବେ ଇଛା ହଉଛି ପୁଣି ଥରେ ସେଇ ପିଲାଦିନ ର ଜାମାପଟା, ଖାଇବା, ପିଇବା, ସାଙ୍ଗସାଥି, ବାଲି ଖେଳ, ପୁଚି, କିତି କିତି,
ଅଳତା, ହରଗଉରା ବଟା, ଦୁଇ ଚୁଟି କରିବା, ଶ୍ରୀଦେବୀ, ମାଧୁରୀ, ଜୁହି, କରିସ୍ମା, ଶିଲ୍ପା, ରବିନା ହବା,
ସାଇକଲ, ସ୍କୁଟର ରେ ଆଗରେ ବସିବା,
ବାଲୀ ଯାତ୍ରା, ରଥ ଯାତ୍ରା, ଦେଖିବା,
ବ୍ଲାକ ରେ ଟିକେଟ କାଟି ସାହରୁଖ ର ଫିଲ୍ମ ଯିବା
ଗୁପଚୁପ, ଚାଟ, ଦହିବରା, ଆଳୁଦମ କଲେଜ ଆଗରେ, ଖାଇବା,
ସ୍କୁଲ ଛୁଟି ଦିନ ରେ ବାପା, ମାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ମାର୍କେଟ ବୁଲି ଯିବା,
ଛାତ ଉପରେ ମଶାରୀ ଟାଣି ପୁଣି ଜହ୍ନ, ତାରା ଦେଖି ଜେଜେ, ମା' ନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଗପ, କରି, କରି ଶୋଇବା

କିନ୍ତୁ ଆଜି ଗଲେ ଦେଖାଯାଏ ଆଉ ସେ ପୁରୁଣା ଜାଗା ସବୁ ହଜିଗଲାଣି,
ଚାରି ଆଡେ malls ଆଉ malls ଭର୍ତ୍ତି
ଲାଗୁଛି ମୁଁ ଏଠି ନା ସେଠି,
କଣ ହେଲା, ସବୁ କୁଆଡେ ଗଲା, ଯାହା ଛାଡିକି ଆସି ଥିଲି ତାହା କେଉଁଠି ହଜିଲା, ଉଡ଼ିଗଲା ଦୂର ବିହଙ୍ଗ ଭଳି,

ଜେଜେ, ଆଉ ମା',ଶହେ ପାଞ୍ଚେ ଓ ଶହେ ଦୁଇ ବର୍ଷି କି ଗଲେ ମତେ ସମୟ ଦେଇ, ଦେଇ
ଆଜି ଦେଖ କାହା ପାଇଁ, କାହା ପାଖରେ ସମୟ ନାହିଁ, ବା କାହା ଆଖିରେ, କାହା ପାଇଁ ଲୁହ ନାହିଁ,
ନିସ୍ୱାର୍ଥପର ସ୍ନେହ ଦଉଥିଲେ ଜେଜେ, ଓ ମା'
ଆଉ କୋଉଁଠି ମିଳିବ ସେ ସ୍ନେହ???
ଯାହା ଥରେ ହଜିଗଲା, ହଜିଗଲା, ଶୂନ୍ୟ ହେଇଗଲା,
ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଅଛି, ଆଉ ଯଦି ପବିତ୍ର ଅଛି ଜୀବନ ରେ ଚାଲ ତାହାର ଆଦର ,ଅଭ୍ୟର୍ଥନା ଏବଂ, ସତ୍କାର, କରିବା

ସବୁ ତ ଏଠୁ ଦିନେ ଚାଲି ଯିବ,
ପଛରେ ଥାଉ ଦି ନା ରେ ଗୋଡ,
ଚାଲ ଆଉ ଥରେ ବଞ୍ଚିଯିବା ପିଲାଦିନ, ବାଲି ଖେଳ, ରଙ୍ଗୀନ ସଂସାର,
ନା ମୁଁ ରହିବି ମୁଁ ହେଇ, ନା ତୁ ରହିବୁ ତୁ ହୋଇ,
ଟେକି ନେଇ ଯିବେ ଲୋ ଦିନେ ରାମ ନାମ ଗାଇ, ଗାଇ,
ହବ ତୋର ଶରୀର ପୋଡା, କି ପୋତା ନା ଜଣ ତତେ ନା ଜଣା ତାଙ୍କୁ
ଇଛା ଅଛି ମୋହର ଏ ଶରୀର ଯିବ ଜନ୍ତୁ ଙ୍କର ପେଟ ପୂଜା ରେ
ଲାଗୁ,

ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏକ ନୂତନ ଅଭିଯାନ
{"If there were no changes there were no butterflies!" "Be the change you want to see in the world!"}
ବଞ୍ଚିଯିବା ଚାଲ ଆଉ ଥରେ ଧରି ରାମ ନାମ,

ଯଦି ନ ଧରିଛୁ ଭକ୍ତି ର ନାମ ଏବେ ତୁଣ୍ଡରେ ସଖି
କାଲି ପୋଡି, ପାଉଁଶ ହବୁ ଲୋ, ଯାଇ ଥିବ ତୋ ସୁନା ବିହଙ୍ଗ ଖସି,

ଚାଲ ପୁଣି ଥରେ ଫେରି ଯିବା ସେଇ ପବିତ୍ର ଧାମକୁ,
ଗଢିବା ନୂତନ ମନ, ତନ, ଓ, ହୃଦୟକୁ,

ବାଣ୍ଟିବା ସ୍ନେହ, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭୁଲି ତୁ, ମୁଁ, ମୋର, ତାର
ତୁ ତ ଜାଣିଛୁ ଏସବୁ ସାର, ହୀନ, ବେକାର
କାହିଁକି ମିଛୁକୁ କରୁଛୁ ମାୟା, ନାଟ, ମିଥ୍ୟା ଲୋଭ, ଅଭିମାନ ର,
ଉଡ଼ିଯିବୁ ତୁ ଲୋ ପରଦେଶୀ ଚଢେଇ ଦିନେ
ଛାଡି ପ୍ରାଣ ଦୁଇ ନିଶ୍ୱାସ ର,

ମୁଁ ଗୋଟେ ପରଦେଶୀ ଚଢେଇ
ଡେଣା ଝାଡ଼ି ଦେଇ ମୁହିଁ ଉଡ଼ଇ,
ନା ହେଲି
ତୋର, ନା ହେଲି ତାର
ନା ହେଲି ଏଠିର, ନା ହେଲି ସେଠିର,

"ହେଇଗଲି ମୁଁହିଁ ସ୍ୱୟଂଭୂ ନିଜର"
ଶୂନ୍ୟ, ଚୈତନ୍ୟ, ନିର୍ବିକଳ୍ପ, ନିର୍ବିକାର", ନିରନ୍ତର, ଅତ୍ର, ତତ୍ର, ସର୍ବତ୍ର, ଏକ ସୁବିଚାର, ସେବା ରେ ସଭିଙ୍କର."
🙏🏻🌹
ଜୟ ଶ୍ରୀ ରାମ
ଜୟ ଶ୍ରୀ ରାମ
ଜୟ ଶ୍ରୀ ରାମ
ସରଣମ୍
🌹🙏🏻
ଏହି ଲିଖିତ ଶବ୍ଦ ଗୁଡ଼ିକ ର ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି କିଛି ହଜିଗଲା ଅତୀତ ର ମଧୁରତା, ଏବଂ କିଛି ଦିବ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ର ଅଭିଜ୍ଞତା, ଏବଂ କିଛି ଏଠିର, କିଛି ସେଠିର, ଜୀବନ ଭିତରେ ଯାହା ଅମୁଲ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ମିଳିଅଛି ତାହା ଜେଜେ, ଓ ମା' ଙ୍କର ପବିତ୍ର ଶ୍ରୀ ଚରଣେ ସମର୍ପିତ କରି ପଢ଼ାଳି ମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବାଣ୍ଟୁଅଛି I ଆଶା କରୁଛି ଆପଣ ମାନଙ୍କର ମନ, ଓ ଆତ୍ମା କୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିଯିବ ଏହିଁ ଅଦ୍ଭୁତ ଅନୁଭୂତି I
[STANDING AGAINST BULLIES AND BULLYING, STANDING AGAINST NARCISSISTS AND NARCISSISM, And STANDING AGAINST MENTAL, EMOTIONAL, VERBAL, And PHYSICAL ABUSES WHILE
SUPPORTING PRIDE, SPIRITUALITY, ONENESS, FREEDOM OF SPEECH, THOUGHT, AND ACTIONS, AND
EQUALITY, FOR ALL BEINGS ON EARTH.]
ଅମର ରୁହନ୍ତୁ ଜେଜେ, ଓ, ମା'🙏🏻
Love you Both Everyday 🙏🏻🌹!!

These poetic phrases are dedicated to my lovely readers and to my adorable freedom fighter, and Gandhian grandparents; {ଶ୍ରୀମତୀ ରାଧାମଣୀ ଓ
ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଭଗବାନ ମହାନ୍ତି}

Love to the whole World!
Peace to the whole World! And
Liberation to the whole World from darknesses and dark forces into One Universal Light of Unity Conscious!
🌹🙏🏻🌹

ଓଁ ଶାନ୍ତି🪷

My spiritual name is MahaDevii ParamSundarii.
I live in South Florida with my family.
ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ଏବଂ
Thousand Blessings
ଓଁ, ଓଁ, ଓଁ ଶାନ୍ତି ଓଁ
—The🪷End—

ବିହଙ୍ଗେ ତ୍ରିଭଙ୍ଗା

By: Priya Darshini

ଆସିଛି ସୁଦୂର ଦେଶ ରୁ ଉଡି ଆଜି ମନ ବିହଙ୍ଗ ମୋର ନିଜ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଖୋଜିବାକୁ
କେତେ ଦୂରେ ଥିଲେ ବି କଣ ଜାଣି ପାରିବ ଏଇ ନିଶ୍ଚଳ ମନ ର ବେଦନା କୁ

କୋଇଲି ପରି ଆମେ କାହା ବସା କୁ ନିଜର କରିବା ନାହିଁ
କାଉ ପରି ଆମେ କାହା ବସା କୁ ଛିଂଛତ୍ର କରିବା ନାହିଁ
ପେଚା ପରି ରହିବା ସଜାଗ ନିଜ ଆତ୍ମସମ୍ମାନ କୁ ଜଗି ବସିବା
ଶାଗୁଣା ପରି ନିଜ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ କୁ ସୁମାର୍ଜିତ କରିନେବା

ଆସିଛି ସୁଦୂର ଦେଶ ରୁ ଉଡି ଆଜି ମନ ବିହଙ୍ଗ ମୋର ନିଜ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଖୋଜିବାକୁ
କେତେ ଦୂରେ ଥିଲେ ବି କଣ ଜାଣି ପାରିବ ଏଇ ନିଶ୍ଚଳ ମନ ର ବେଦନା କୁ

ଘରଚଟିଆ ପରି ନିଜ ଘରସଂସାର କୁ ସୁବ୍ୟବସ୍ଥିତ ରଖିବା
ଶୁଆ ପକ୍ଷୀ ପରି ନିଜ ଜ୍ଞାନମଣ୍ଡଳ କୁ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ କରିବା
ମୟୂରୀ ର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପରି ଅନ୍ତର ମନ କୁ ସୁସଜ୍ଜିତ କରିବା
କପୋତ ପରି ଆମେ ଏଇ ବିଶ୍ୱମଣ୍ଡଳ କୁ ଶାନ୍ତି ଶୃଙ୍ଖଳା ରେ ସୁସମନ୍ୱିତ ରଖିବା

ଆସିଛି ସୁଦୂର ଦେଶ ରୁ ଉଡି ଆଜି ମନ ବିହଙ୍ଗ ମୋର ନିଜ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଖୋଜିବାକୁ
କେତେ ଦୂରେ ଥିଲେ ବି କଣ ଜାଣି ପାରିବ ଏଇ ନିଶ୍ଚଳ ମନ ର ବେଦନା କୁ

ବଗ ପରି ଆମେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବା ପୃଥିବୀ ପରିଜନ ମାନଙ୍କୁ
ରାଜହଂସ ପରି ଖେଳି ବୁଲିବା ବିସ୍ତାରିତ କରିବା ପଙ୍ଖ ପସାରିବା ଚଉଦିଗ କୁ
କୁମ୍ଭାଟୱା ପରି ଚାତକ ବିଭୀଷିକା ରଙ୍ଗ ରେ ରଙ୍ଗିଯିବା
କାଠହଣା ପରି ଅକଥ୍ୟ ପାରିଶ୍ରମ ରେ ସାଜିବା ସୁନ୍ଦର ,ସୁଦୃଢ ଆମ ସଂସାରକୁ

ଦୂର ଦେଶ ରୁ ଭଞ୍ଜ ମାଟି ରୁ ଉଡି ଆସିଛି ବିହଙ୍ଗେ ତ୍ରିଭଙ୍ଗା ଏଇ ପରଦେଶୀସାମ୍ରାଜ୍ୟ କୁ
କେତେ ଦୂରେ ଥିଲେ ବି କଣ ଆଙ୍କି ପାରିବେ ମୋ ମନ ରେ ଥିବା ମାତୃଭୂମିପ୍ରେମକୁ .....

କବିତା ରଚୟିତା: ଶ୍ରୀମତୀ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ପାଳ

ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗିନୀ !

By: ପ୍ରଭାତ ନଳିନୀ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଉତ୍କୃଷ୍ଟ କଳା ସଂସ୍କୃତି ଭରା ରାଇଜ ଓଡିଶା ଆମ,
ଉତ୍କଳ କଳିଂଗ ଓଡ୍ର ଦେଶ ନାମେ ଅଛି ସୁନାମ ।

ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କାରୁକାର୍ଯ୍ୟ କଳା ଭରା ଜିନିଷ ନେଇ,
ନୌପଥେ ବିଦେଶେ ବଣିଜ କରୁଥିଲା ସାଧବ ଭାଇ ।

କୌଶଳୀ ଓଡିଆଟିଏର ମନ ସବୁକାଳେ ବିମାନ,
ଐକ୍ୟବଦ୍ଧରେ ବିହଙ୍ଗ ପ୍ରାୟେ ପ୍ରକାଶେ ତା'ସ୍ୱଭିମାନ ।

ପଶ୍ଚିମ ଆକାଶେ "ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ"ଅଛୁ ଆମେରିକାରେ,
ଝୁରୁଛୁ ଉତ୍କଳ କଳା ସଂସ୍କୃତି ଐତିହ କର୍ମଜୀବନ ଭିତରେ ।

ଉତ୍କଳ ଚାରୁକଳାର ପ୍ରସାର ଏ ପ୍ରବାସ ପ୍ରାଂଗଣେ,
ପଣ କରିଅଛୁ ଆମେ ବିକଶିବୁ ସବୁ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ।

ନିଳାଚଳ କ୍ଷେତ୍ର ନିବାସୀ ସେ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ପତି,
ବିହଙ୍ଗ ସମ କର୍ମ ତତପର ପାଇଁ ଦେଇଛନ୍ତି ଶକ୍ତି ।

ଏ "ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ" କୁ ପ୍ରସନ୍ନ ଆଜି ଚତୁର୍ଦ୍ଧା ମୁରତି,
ବିଦେଶ ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜିବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ବିହଙ୍ଗଟିଏ ହୋଇ ଉଡି ଆସିଛୁ କର୍ମ ଜୀବନ ପାଇଁ,

ଓଡିଶୀ ସଙ୍ଗୀତ ନାଚ ଛାନ୍ଦ ଭୁଲିନୁ ହେ ଜଗତ ସାଇଁ ।

ଚକାଆଖି ପାଇଁ ଗର୍ବିତ ଆମ ପ୍ରବାସ ସାହିତ୍ୟ ସମାଜ,
ଗରବେ କହୁ ଉତ୍କଳର "କବି ସମ୍ରାଟ ଉପଇନ୍ଦ୍ର ଭଂଜ "।

ଫକୀର ମୋହନ ଗଂଗାଧର ରାଧାନାଥ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ମହାନ୍ତି,
ସଚ୍ଚି ରାଉତରାୟ , କୁନ୍ତଳା ଦେବୀ ସଭିଏଁ ମନେ ପଡନ୍ତି ।

ଆମ ଓଡିଶା ସୋସାଇଟି ଅଫ ଆମେରିକାଜ(ଓସା)ସଂଗଠନ,
ସୁଚାଇ କହୁଛି ଆମ ସଂସ୍କୃତି ପରଂପରାର କର ଜୟଗାନ ।

ସୁଦୂର ଆମେରିକାରେ ମୁଁ ଯେ ଆଜି "ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗିନୀ"
ଦୁଇ ଦେଶ ପରମ୍ପରା ଚଳଣୀରେ ଭାବେ ସୌଭାଗିନୀ ।

କର୍ମଜୀବନ ସହ ଜଡିତ ରହି ଦୁଇ ଦେଶ ପର୍ବ ପର୍ବାଣିରେ,
ବାରମାସେ ତେର ପରବ କରି ଖୁସି ପାଏ ରଥ ଯାତରାରେ ।

ହାଲୋଇନ,ଥାଙ୍କସ ଗିଭିଙ୍ଗ,କ୍ରିଷ୍ଟମାସ ଆଦି ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ପରବ,
"ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ "ଆଦରି କହେ ଆମେ ଦୁଇ ଦେଶ ଗରବ ।

ସ୍କୁଲ କଲେଜ ବ୍ୟାଙ୍କ କମ୍ପୁଟର ହସପିଟାଲ ଅଫିସ କାମରେ,
"ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ"ଯଶ ରଖି କାମ କରେ କର୍ମ ଭୂମି ଭାବରେ ।

ଆମେରିକାର ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ ଛୁଟି ଜୁଲାଇ ଚାରିରେ,

ଓସା ବାର୍ଷିକୀ ସମ୍ମିଳନୀ ହୁଏ ଏଇ ତିନି ଚାରି ଦିନ ଛୁଟି ରେ ।

ପ୍ରବାସରେ ଜନ୍ମିଥିବା ପିଲାଂକ ପାଇଁ ଯେ ଓସା ସଙ୍ଗଠନ,
ଓଡିଶାର ପରମ୍ପରା ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ବଳାଇବେ ମନ ।

ଶିଖୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଛାନ୍ଦ ଚମ୍ପୁ ଓଡିଆ ଅକ୍ଷର ଓ ଭଜନ,
ସବୁ ଭାଷା ନାଚ ଗୀତ ଶିଖିଲେ ବି ଓଡିଶୀ ନାଚରେ ନିପୁଣ ।

ପ୍ରବାସୀ ହେଲେ ବି ଓସା ସଂଗଠନକାରୀ ପୁରୋଧା ମାନେ,
ଓଡିଶା ଉନ୍ନତିରେ କିଛି ସମୟ ଦିଅନ୍ତି ଦ୍ୱନ୍ଦ ନଥାଇ ମନେ ।

ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ର ଶିକ୍ଷା ,ବିଜ୍ଞାନ , ପାଠାଗାର ଅନୁକରଣରେ,
ଓସା ତତପର ଗଢିବାକୁ ଓଡିଶାର ଜିଲ୍ଲା,ପଂଚାୟତରେ ।

ସଫଳ ହୋଇଛି କଳିଙ୍ଗ ହସପିଟାଲ ,ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷା ,ବିଜ୍ଞାନ,
ଡିଜିଟାଲ ପାଠାଗାର ,ଆଇ ଆଇ ଟି ରଖିଛି ଓସାର ମାନ ।

ଭାଗବତ ଟୁଙ୍ଗୀର ଭାଗବତ ପଢା ଦିଏ ଗାଁର ଝଲକ,
ସାହିତ୍ୟ ଟୁଙ୍ଗୀର କବିତା ଓ ଗପ ଦିଏ ଓଡିଆର ମହକ ।

ଓଡିଆ ଲିଟେରେଚର ଗ୍ରୁପର ଦରିଆ ପାରି କବିତା ପାଠ,
ସେମବାରେ ପଢିବାକୁ ଶୁଣିବାକୁ ବସିଯାଉ ନ କରି ମଠ ।

ଓସାର ଉତ୍କର୍ଷ ମେଗାଜିନ ଘଣ୍ଟା ବାଜେ ପ୍ରତି ତିନିମାସରେ,

ଥିମ ଟିଏ ଦେଇ କହେ କିଛି ଲେଖ ଧାର୍ଯ୍ୟ ସମୟ ଭିତରେ ।

ମୋ ଚଳ ଚଂଚଳ ମନ କଲମ ଧରେ କିଛି ଭାବିବାକୁ,

ଇଛା ହୁଏ ଭଲ ଲେଖାଟିଏ ଦେଇ କଳିଙ୍ଗର ମାନ ରଖିବାକୁ ।

ଶୀତ ଋତୁ ଉତ୍କର୍ଷ ପାଇଁ "ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗ "ଥିମ ରହିଲା,

ମୋ ପ୍ରବାସ ଝୁଲା ପକ୍ଷୀ ବସାରେ ଥିମର ଭାବନା ବଢିଲା ।

ଭାବି ଭାବି ଏତିକି ଲେଖିଲା ଏ "ଉତ୍କଳ ବିହଂଗିନୀ " ,

ପାଠକ ମନକୁ ଛୁଇଁବ ବୋଲି ଭାବୁଛି "ପ୍ରଭାତ ନଳିନୀ " ।

ପ୍ରଭାତ ନଳିନୀ ପଟ୍ଟନାୟକ

୧୨.୧୦.୨୦୨୩

ଦୂର ଦିଗବଳୟରେ ଦୂରେ ବହୁଦୂରେ ଉଡିବାର ସ୍ୱପ୍ନ ଧରି

By: Dipali Kanungo

ଘର,ନଈ,ପାହାଡ଼, ଧାନ ବିଲ ସବୁ କୁ ପର କରି
କିଛି ଅଭୁଲା ସ୍ମୃତି କୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି, ଅସରନ୍ତି ସ୍ୱପ୍ନ ନେଇ
ଉଡି ଚାଲେ କାହିଁ କେତେ ଦୂର ......
ସାତ ସମୁଦ୍ର ତେର ନଈ ପା ରି ହୋଇ ପହଞ୍ଚେ
ଏକ ଅଜଣା ରାଇଜ ରେ ଝିଲ୍‌ମିଲ୍ ସହରରେ !
ମନ ହଜି ଯାଏ.....

ସେହି ଶୀତ ସକାଳ ର ଘାସ ଗାଲିଚା ର ମୁକ୍ତା ର ତୁଷାର ରେ
ରଙ୍ଗବିରଙ୍ଗ ର ଗଛ ଆଉ ଗଛର ପତ୍ର ଝଡ଼ା ରଙ୍ଗ ରେ.....
ମନେପଡେ ମରାଳ ମାଳିନୀ ନିଳାମ୍ବୁ ଚିଲିକାର ଅପରୂପ ଶୋଭା ...
ଦିଗନ୍ତ ବିସ୍ତାରୀ ତାର ନିଳ ଜଳରାଶି....
ଭୁଲି ପାରିନି ସେହି ପୁଣ୍ୟ ମହାନଦୀ, ମହୋଦଧି, ମହାପ୍ରସାଦ, ମହାପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ଙ୍କୁ....
କୋଟି ହୃଦୟର ମଉଡ ମଣି , ଅନୁଭୂତି ର ଠାକୁର ସେ...

କଳାରେ ଉତ୍କର୍ଷ .... ନାଁ ତା ର ଉତ୍କଳ...
ଉତ୍କଳ ସମ୍ରାଟ ଐର ଖାରବେଳ, ଗଜପତି କପିଳିନ୍ଦ୍ର ଦେବ ଙ୍କ ବୀରତ୍ୱ
ବିର୍ଶା ମୁଣ୍ଡା, ବାଜି ରାଉତ ଙ୍କ ବଳିଦାନ
ମଧୁବାବୁ ଙ୍କ ସ୍ୱାଭିମାନ, ଗୋପବନ୍ଧୁ ଙ୍କ ତ୍ୟାଗ
ଫକୀରମୋହନ ଙ୍କ ଭାଷା ପ୍ରୀତି
ଆଜି ବି ଜୀବିତ, ଆଜି ବି ଋଦ୍ଧିମନ୍ତ.....

ସମୟ ଏକାକୀ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ....ସମୟ ହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ .....
ସ୍ଥିତିରେ ଆସୀନ - କର୍ମ କ୍ଷେତ୍ର ର ଏହି ଅଭିଯାନ!
ପ୍ରବାସୀ ର ପରିଚୟ....
ଭାଷା, ସଂସ୍କୃତି ର ସମନ୍ୱୟ
ଜ୍ଞାନବିଜ୍ଞାନ ର ନୂଆ ସୋପାନ, ଏକ ଉନ୍ନତ ପର୍ଯ୍ୟାୟର....
ମାନବିକତାର ନୂଆ ଅଭିଯାନ
ଏକ ସୁସ୍ଥ, ସମୃଦ୍ଧ ପୃଥିବୀ ର ସ୍ୱପ୍ନ.....
ଏକ ଇସ୍ତାହାର ଏହି ଉତ୍କଳ ବିହଙ୍ଗର.......

କେତେ ମିଥ୍ୟା କେତେ ସତ୍ୟ

By: ଶାନ୍ତିଲତା ମିଶ୍ର, ଆମେରିକା

ପାପୀଙ୍କ ତାଲିକାରେ ମୋ ନାମ ଦେଖି,
ସେ ଦିନ ପଡିଥିଲି ମୁଁହିଁ ଚମକି ।

କେତେ ବେଳେ କଲି ମୁଁ ଏତେ ପାପ !
ଏବେ ଅନୁତାପ କରିବିକି କରିବି ପଶ୍ଚାତାପ !

ସେ ପାଇଁକି ଅଛନ୍ତି ଟିକେ କ୍ରୋଧିତ ।
ମୋ ଉପରେ ସେଇ ଜଗନ୍ନାଥ ॥

ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲିତ ଦେଖେଇବାକୁ ସୁପଥ ।
କଢାଇ ନେଲେ କିଏ କେତେ ବେଳେ ଦେଖାଇ ଅବାଟ ॥

ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଏ ବିଚିତ୍ର ସଂସାରେ ।
ସଂଘର୍ଷ କରିଛି ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ॥

ପାପ ପୂଣ୍ୟ କିଛି ଚିନ୍ତା ନକରି ।
ଆଗ ପଛ କଥା କିଛି ନ ବିଚାରି ॥

ନିତି ଧାଇଁ ଚାଲେ କଣ୍ଟା ଝଣ୍ଟାକୁ ମାଡି ।
କେତେ ଥର ପଡିଛିବି ତଳେ ହୋଇ କଚାଡି ॥

ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ସେ ଅସହ୍ୟ କଷ୍ଟରୁ ।
ହୁଏତ ଅଜାଣତେ ଦେଇଛି କିଛି ପାପ କରି ॥

ଅବା ସୁକର୍ମ ଅପକର୍ମର ପ୍ରଭେ ଦ ନଜାଣି ପାରି ।
ଅଜ୍ଞାତରେ ମନ ଇଛା ଯା ହା ସବୁ କରି ଚାଲିଥିଲି॥

ହୁଏତ ତୁମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ତାହା ପାପ ହିଁ ଥିଲା ।
ସେ ପାଇଁ ପାପୀ ତାଲିକା ରେ ନାମ ଚଢେଇ ଦେଲ ॥

ଏବେ ତ ଉପାୟ ଆଉ ମୋର କିଛି ନାହିଁ ।
କ୍ଷମା ମାଗିବା ବ୍ୟତିତ କିଛି କରି ନପାରେ ମୁହିଁ ॥

ସର୍ବ ମୁଖୁ ଶୁଣିଥିବା ତୁମ ଦୟାଳୁ ନାମ ।
ଜାଣେ ମୁକ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ କେବେ ହେବ ନାହିଁ ଅକ୍ଷମ ॥

ଦାଦା

By: Nishant Mohapatra

ମାନେ ମୋ ବାପା ଙ୍କ ଛୋଟ ଭାଇ,
ମୋ ମା ଙ୍କ ଦତ୍ତ ଆଉ ଶିବଙ୍କ ନା ନେଇ

ବାପା ପରି ସ୍ନେହ ଆଉ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇ
ଟିକେ ସଂସ୍କାରି ଟିକେ ସ୍ନେହୀ ମୋ ଦାଦା

ହସ ହସ ମୁହଁ ଦାନ୍ତ ଚିପି ଚିପି କଥା ,
ଟିକେ ନାଟୁଆ ଟିକେ ବିଦୂଷକ ମୋ ଦାଦା

ଟିପ ଟପ କପଡା ଆଉ କାଉଁରିଆ ଚୁଟି,
ଟିକେ ଅନୋଖା ଟିକେ ଅପୂର୍ବ ମୋ ଦାଦା

ସବୁ ସାଙ୍ଗରେ ସହଜ, ସମ୍ପତିଙ୍କର ପ୍ରିୟ
ଟିକେ ମେଳାପୀ ଟିକେ ନିର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ ମୋ ଦାଦା

ଦୁଃଖ ର ସୁଖ ର ସାଥି , ସାଙ୍ଗ ପରିଜନ ଏକା
ଟିକେ କୋମଳ ଟିକେ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ମୋ ଦାଦା

କର୍ମ ର ମଣିଷ ଧର୍ମ ର ସାଧକ
ଟିକେ ଦୟାଳୁ ଟିକେ ପ୍ରେରଣା ମୋ ଦାଦା

ଚାଲିଗଲେ ଆର ପାରି କୁ ଛାଡ଼ି ଏତେ ସମ୍ପୃତି
ଟିକେ କଠୋର ଟିକେ ନିଷ୍ଠୁର ମୋ ଦାଦା

ଆଉ ଟିକେ ରହିଁଥାନ୍ତ ଦାଦା
ଜୀବନ ସଂଗ୍ରାମ ରେ ଅନ୍ତିମ ବାଜି ତ ହରିବାର ଅଛି

ଟିକେ ବିଳମ୍ବ ଟିକେ ହେଳ କରିଥାନ୍ତ ଦାଦା

ଆମେ ଝୁରିବୁ ଆମେ କାଂଦିବୁ କିନ୍ତୁ
ଟିକେ ଦେଖୁଥିବ ଟିକେ ହସୁଥିବ ମୋ ଦାଦା ...

ସପନ ରାଇଜ

By: Shankarsan Dash

ଏଇ ନିର୍ବିସାଦ ଜୀବନେ ମୋର, କିଏ ବା ତୁମର କୁହ,
ଉଚ୍ଚ-ନୀଚ ପଥେ ବହି ଚାଲି ଅଛି, ଏଇଟି ପ୍ରେମର ସୁଅ |1|

ସ୍ନେହର ବଣିକ, ବୋଇତ ଭସେଇ, ବୁଲୁ ଥାଏ ଦ୍ଵୀପ ଦ୍ଵୀପ,
ଆଶାର ଆଲୁଅ ପ୍ରଜ୍ଵଳିତ କରେ, ସପନର ଅନ୍ତରୀପ |2|

ଖୋଜୁଥାଏ ମନ, ସାଥି ଚିରନ୍ତନ, ଜୀବନର ଉପବନେ,
ନୟନୁଁ ନିର୍ଝର, ଝରେ ନିରନ୍ତର, ନ ପାଇ କେଉଁ ସନ୍ଧାନେ |3|

ଦିଶେ ଦିଗନ୍ତର, ଏହା କି ସୁନ୍ଦର, ଆସେ ଋତୁ ଜଣେ ଜଣେ ,
ଆସିବ ବସନ୍ତି , ଆଣିବ ପ୍ରଶାନ୍ତି , ଭାବ ତରଙ୍ଗୀତ ମନେ |4|

ମଣିଷ କଣ୍ଢେଇ, ଧରିଛି କୁଣ୍ଢେଇ, ଦିନେ ହବ ବାହା ଘର,
ଖସିବ ଆକାଶୁ, ସେଇ ପ୍ରିୟ ପରି, ଘୋଡା ଚଢି ହେବି ବର |5|

ବସିଛି ବେଦିରେ, ମୋ ଗାଁ ମନ୍ଦିରେ , ପଡେ ମନ୍ତ୍ର-ହୁଳ-ହୁଳି ,
“ବାଜିଲାଣି ଦସ, ଯିବନି ଅଫିସ?” କିଏ ସେ ଛାଡିଲା ରଡି |6|

ପ୍ରକଟିତ ଦୁର୍ଗା, କଲେ ମୋତେ ମୁର୍ଗା, ଛାତିରେ ତ୍ରିଶୁଳ କଷି,
ହୋଇଣ ତ୍ଵରିତ, ବାହାର ଅଫିସ, ନିଶା ଚଢ଼ି ଗଲା ବେଶୀ |7|

ODIA STORIES

ସଂଯୋଗ

ବିଜ୍ଞାନୀ ଦାସ, ଡେଟନ୍, ମେରୀଲାଣ୍ଡ

୨୦୨୩ ମସିହା ଜୁନ୍ ମାସ ୨୧ ତାରିଖ, ବୁଧବାର । ହଠାତ୍ ଫୋନରେ ଗୋଟିଏ ମେସେଜ୍ ଆସିଲା । ସେଥିରେ ଇଭାଇଟ୍ ଲିଙ୍କ୍ ଟିଏ ଥିଲା । ଇଂରାଜୀରେ ଲେଖା ଥିଲା, "ତୁମକୁ ସ୍ୱାଗତ । ତୁମକୁ ବିବାହ ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରହିଲା । ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷା କରିବ, ସେ ବିଷୟରେ ଜଣାଇ ସୁମନା ଓ ରାକେଶଙ୍କୁ ସୁଚନା ଦିଅ । ଧନ୍ୟବାଦ । "
ନନ୍ଦିତା ହଠାତ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ସୁମନା ଓ ରାକେଶଙ୍କର ସତରେ କଣ ବାହାଘର ହେଉଛି ? କାହିଁ ସେ ବିଷୟରେ ତ ଏହା ଭିତରେ କିଛି ଶୁଣା ଯାଉନଥିଲା । ଛୋଟ ଓଡିଆ ଗୋଷ୍ଠୀ ଏଠି । କାହାର କିଛି ହେଲେ, ସବୁ ଜଣା ପଡିଯାଏ । ହେଲେ ସୁମନା ଓ ରାକେଶଙ୍କ ପ୍ରେମ ବିଷୟରେ ତ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଛି ଶୁଣା ଯାଉନଥିଲା । ହଠାତ୍ ବିବାହ କେମିତି ?

ଇଭାଇଟ୍ ଖୋଲି ଦେଖିବା ବେଳକୁ ସତରେ ବିବାହର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପତ୍ର ଟିଏ । ବିବାହ ହେବ ହିନ୍ଦୁ ମନ୍ଦିରରେ । ଜୁନ୍ ୨୮ ତାରିଖ, ବୁଧବାର ଦିନ । ବିବାହ ଉତ୍ସବ ଅପରାହ୍ଣ ୨ଟା । ବିବାହ ପରେ ରିସେପ୍ସନ୍ ହେବ । ଖବର ତ ଠିକ୍ ଲାଗୁଥିଲା । ସତ ଭଳି ଲାଗୁଥିଲା । ହେଲେ ସତ କି ନୁହେଁ, କି ଉଡା ଖବର, ସେ ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ନନ୍ଦିତା ରେଖା ପାଖକୁ ସେ ମେସେଜ୍ ପଠେଇ ପଚାରିଲା, "ଏ ଖବର କଣ ସତ ନା ସ୍କାମ୍ ? "
ରେଖା ଜଣେଇଲା ଯେ ସିଏ ବି ସେମିତି ମେସେଜ୍ ପାଇଛି । ଲାଗୁଛି ସେଇଟା ସତ ଖବର ।
ବୁଧବାର ଦିନ ନନ୍ଦିତାର ଅନେକ କାମ ଥାଏ, ମିଟିଙ୍ଗ୍ ମଧ ଥାଏ । ହେଲେ ଏମିତି ଏକ ସୁନ୍ଦର ସମାରୋହରେ ଯୋଗଦେବା ତ ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ । କାରଣ ଉଭୟ ନନ୍ଦିତା ଓ ରେଖା ଏ ଘଟଣାର ସୂତ୍ରଧାର । ସେମାନେ ଯେଉଁ ସାମାନ୍ୟ ସଂଯୋଗ ଘଟାଇଥିଲେ, ସେ ସଂଯୋଗ ଯେ ଆଜି ଏକ ଶୁଭ ଘଟଣା ଘଟାଇବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇଛି, ସେକଥା ନିଜେ ଅନୁଭବ ନକଲେ ବୁଝିହେବନି ।

ସେଇଟା ଥିଲା ୨୦୨୨ ମସିହା, ଅଗଷ୍ଟ ମାସ ୧୨ ତାରିଖ । ଓସା ୱାସିଂଟନ୍ ଡିସି ଚାପ୍ଟର୍ ତରଫରୁ ଓଡିଶାର କଳାକାର ଅର୍ଚ୍ଚିତା ସାହୁ, ସବ୍ୟସାଚୀ ମିଶ୍ର, ଏଲିନା ସାମନ୍ତରାୟ, ଅସୀମା ପଣ୍ଡା ଓ ଜୋଜୋଙ୍କ ପାଇଁ ଧିନା-ଧିନ୍-ଧା ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ର ଆୟୋଜନ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୁର୍ବରୁ ଜଳଖିଆ ଓ ଚାହାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିଲା । ନନ୍ଦିତା ଓ ତାର ସ୍ୱାମୀ ଗୋଟିଏ ଟେବୁଲରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଗପ କରୁଥିଲେ ଓ ଜଳଖିଆର ମଜା ନେଉଥିଲେ । ସେଇ ସମୟରେ ରେଖା ପହଞ୍ଚି ଦୁଇଜଣବୟସ୍କ ଦଂପତିଙ୍କୁ ନନ୍ଦିତା ସହିତ ପରିଚୟ କରେଇଦେଲା ଓ କହିଲା, "ଏମାନେ ହେଲେ ସୁମନାର ବାପା, ମା । ସେମାନେ ସୁମନାର ବିବାହ ନେଇ ବଡ ବ୍ୟସ୍ତ ଅଛନ୍ତି । ତମେ କିଛି ଗୋଟିଏ ସଂଯୋଗ କର ତ ଭାଉଜ ।" ତାପରେ ସୁମନାର ବାପା ଓ ମାଙ୍କୁ କହିଲା, "ଇଏ ହେଲେ ନନ୍ଦିତା ଭାଉଜ । ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ଅନେକ କଥାର ଯୋଗସୂତ୍ର ଘଟାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସହିତ କଥା ହୁଅନ୍ତୁ । କିଛି ସମ୍ଭାବନା ମିଳିପାରେ ।"

ରେଖାର ଏ କଥା ଶୁଣି ସୁମନାର ବାପା, ମା ବଡ ଆଶାୟୀ ଦିଶିଲେ । ନନ୍ଦିତା ଯେ ଗୋଟିଏ କରିତ୍କର୍ମା ମଣିଷ, ସେ ନେଇ ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ବିଶ୍ୱାସର ଯେଉଁ ଛଟା ଦେଖିଲା ସିଏ, ତାକୁ ଦେଖି ଟିକେ ହଡବଡ ହୋଇଗଲା । ହଁ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଭଲପାଏ ନନ୍ଦିତା । ତା' ଦ୍ୱାରା ଯଦି କିଛ କାହାର ମଙ୍ଗଳ ହୋଇପାରିଲା, ସେସବୁ ତାକୁ ଅନେକ ଖୁସି ଦିଏ । ସେଥିପାଇଁ ସିଏ ଭାବିଲା । କିଏ ଆଉ ତା' ଚିହ୍ନା ଜଣା ଭିତରେ ଅବିବାହିତ ଅଛି ଯେ ? ଝିଅର ବୟସ ପଇଁଚାଳିଶି । ଯେଉଁ କେତେଜଣଙ୍କ କଥା ପ୍ରଥମେ ମନକୁ ଆସିଲା, ସେସବୁ ହେଇପାରିବନି ବୋଲି ଲାଗିଲା । କାରଣ ସେମାନେ ସବୁ ବୟସରେ ଛୋଟ ହେବେ । ଅବଶ୍ୟ ଏ ଯୁଗରେ ଓ ଏ ଦେଶରେ ଛୋଟବଡ କିଛି ବାଛବିଚାର ନାହିଁ । ସେ ଯାହାବି ହେଉ ବଲିଉଡ୍ ହିରୋଇନ୍ ପ୍ରିୟାଙ୍କା ଚୋପ୍ରା ତାଠାରୁ ଦଶବର୍ଷ ସାନ ନିକ୍ ଜୋନାସ୍କୁ ବାହା ହେବା ପରେ, ଭାରତୀୟ ମାନଙ୍କର ବିବାହ

ବିଷୟରେ ପୁଅ, ଝିଅଙ୍କର ବୟସର ବ୍ୟବଧାନକୁ ନେଇ ଯେଉଁ ବିଚାରବୋଧଥିଲା, ତାହା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଛି । ଏବେ ସେମାନେ ପ୍ରେମ ବିଷୟରେ ମୁକ୍ତ ଆକାଶର ବିହଙ୍ଗ । ଯେଉଁ ଆଡେ ମନ ଉଡିବାକୁ ଚାହିଁବ, ସେଇଆଡେ ଉଡିଯିବ । ସେଠି ନଥିବ ଅନ୍ୟ କିଛି ଚିନ୍ତା, ଅନ୍ୟ କିଛି ବାଧା, ଅନ୍ୟ କିଛି ସୀମାରେଖା ।

ଯାହା କଥା ନନ୍ଦିତାର ମନକୁ ଆସିଲା, ସିଏ ହେଲା ରାକେଶ । କିନ୍ତୁ ରାକେଶ ତ ବାହା ହବନି ବୋଲି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେଇଛି । ଏମିତି ସବୁ ଭାବନା ନନ୍ଦିତାର ମନକୁ ଆସୁଥିବା ବେଳେ, ଧିନା-ଧିନ୍-ଧା ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ଆରମ୍ଭ ହେବାର ଖବର ଆସିଲା ଓ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଡିଟୋରିୟମ୍ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରାଗଲା । ନନ୍ଦିତା ସୁମନାର ବାପା, ମାଙ୍କୁ କହିଲା, “ଏବେ ଆସନ୍ତୁ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ଦେଖିବାକୁ ଯିବା । ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ପରେ ଡିନର୍ ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଟେବୁଲରେ ବସିବା ଓ ଏ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ।”

ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ସରିବା ପରେ ଡିନର୍ ସମୟରେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଟେବୁଲରେ ବସିଲେ । ରେଖା, ନନ୍ଦିତା, ଓ ସୁମନାର ବାପା, ମା ସମସ୍ତେ ଏ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ । ନନ୍ଦିତା କହିଲା, “ମୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଜଣେ ଅଛି, ଯିଏ କି ସୁମନାର ବୟସକୁ ଠିକ୍ ଭାବେ ମେଳ ଖାଇବ । ତା' ନାଁ ହେଲା ରାକେଶ ମହାନ୍ତି । ହେଲେ ସେ ପିଲାଟି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାହାହେବାକୁ ମନା କରି ଆସୁଛି । ରାଜି ହେବକି ନା ମୁଁ ଜାଣିନି । ତଥାପି ଆମର ସାଙ୍ଗମାନେ ଯିଏ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଲଗେଇ ମୁଁ ଏ ପ୍ରସ୍ତାବଟି ପକେଇପାରିବି ।” ସେଇ ଟେବୁଲରେ ଆଉ ଜଣେ ଦଂପତି ବସିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଜଣକ ପଚାରିଲେ, “ଆପଣ କଣ ଭର୍ଜିନିଆର ରାକେଶ ମହାନ୍ତିଙ୍କ କଥା କହୁଛନ୍ତି ?”

“ହଁ । ଆପଣ କଣ ତାଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି ?” - ନନ୍ଦିତା ପଚାରିଲା ।
“ହଁ, ସିଏ ମୋର ଦେଢଶୁର ହେବେ । ମୁଁ ପଦ୍ମା, ପେନ୍‌ସିଲ୍‌ଭାନିଆରେ ରହେ । ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ବଡବାପାଙ୍କ ପୁଅ ଭାଇ ସିଏ । ସିଏ ଆଗେ ବାହାହେବାକୁ ମନା କରି ଆସୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ବିବାହ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ଅଛନ୍ତି ।”
“ତାହେଲେ ତ ଭଲ କଥା । ରାକେଶର ମା' ଯେତେବେଳେ ମତେ ଦେଖନ୍ତି, ତାର ବିବାହ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠେଇ କାନ୍ଦନ୍ତି । ଆପଣମାନେ ତାର ସଂପର୍କୀୟ ଜାଣି ଖୁସି ଲାଗିଲା । ତେବେ ଏ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଅନ୍ତୁ ତାକୁ ।”
ନନ୍ଦିତା ଆଉ ମଧ ଜାଣିଲା ଯେ ସେମାନେ ଏବେ ରାକେଶ ସହିତ ହିଁ ରହୁଛନ୍ତି ।

ରେଖା ଓ ନନ୍ଦିତା ଆଲୋଚନା କଲେ । ତାପରେ ନନ୍ଦିତା ରାକେଶର ଭାଇ ଓ ଭାଇବୋହୂ ପଦ୍ମାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲା, “ଦେଖନ୍ତୁ, ଆଜି ତ ଶନିବାର, ଆସନ୍ତା କାଲି ରବିବାର, ଛୁଟି ଅଛି । ଆପଣ ତ ରାକେଶ ପାଖରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଆଉ ସୁମନାର ବାପା, ମା ଏବେ ତା ସହିତ ଅଛନ୍ତି । ଆପଣମାନେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ କାଲି ମିଶନ୍ତୁ ନା । ଶୁଭସ୍ୟ ଶୀଘ୍ରମ୍ । ପୁଣି ଏ ସଂଯୋଗ କେବେ ଆସିବ କି ନା ।” ନନ୍ଦିତା ଓ ରେଖା ଏ ଆଲୋଚନା ପାଇଁ ସୁମନାର ବାପା, ମାଙ୍କୁ ବି ଅନୁରୋଧ କଲେ । “ଦେଖନ୍ତୁ, ରାକେଶ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିବାହ ପାଇଁ ମନା କରି ଆସିଛି । ତେଣୁ ସିଏ ଏଥିରେ ଯଦି ବି ରାଜି ନହୁଏ, ମନଦୁଃଖ କରିବେନି । ହେଲେ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ଓ ମିଶନ୍ତୁ ।ଫଳାଫଳ ଯାହା ବି ହେବ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ।”

ନନ୍ଦିତା ଏଇଥିପାଇଁ ଏମିତି କହିଲା ଯେ, ବିଫଳତା ପାଇଁ ସେମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିବେ । ନହେଲେ ବିଫଳତା ବିଷୟରେ ଭାବି ସେମାନେ କୌଣସି ସଂପର୍କରେ ଆଗେଇବେନି । ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ପରାଜୟ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବେ । ଏମିତି ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଘଟୁଛି । କାଳେ ହାରିଯିବେ, ସେମିତି ଭାବି ଅନେକ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦିତାକୁ ଡରିଯାଆନ୍ତି, ଜୀବନରେ ବଡ କିଛି ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ଭୟକରନ୍ତି । ଜୀବନ ଯଦି ଭଲରେ ଚାଲୁଚି, ସେମିତି ଚାଲୁଥାଉ । ଅଧିକ କଣ ଦରକାର ଯେ, ତା ପାଇଁ ଜଣେ ଏମିତି ସଙ୍କଟକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଯିବ ସେଥିପାଇଁ ନନ୍ଦିତା ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝେଇଲା । “ଆପଣମାନଙ୍କ ହାତରେ ଅଛି ଚେଷ୍ଟା କରିବା, ଆପଣମାନେ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ । ଯଦି କାମକଲା ତ ଭଲ, ଯଦି ନକଲା, ତେବେ କାହାର କିଛି କ୍ଷତି ହେବାର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଚେଷ୍ଟା ନ କରିବେ, ତେବେ ଆଉ ଫଳାଫଳ କଥା ଭାବିପାରିବେ କେମିତି ? ସେଦିନର କଥା ସେତିକି ଥିଲା । ତାପରେ ସେମାନେ ଭେଟିଲେ କି ନା, ପ୍ରସ୍ତାବ କିଛି ଆଗକୁ ଗଲା କି ନା, ସେ ବିଷୟରେ କିଛି ଖବର ପାଇନଥିଲା ନନ୍ଦିତା । ଭାବୁଥିଲା,

ରାକେଶର ବୃତ୍ତି ସଫ୍ଟୱେର ଓ ସୁମନା ଜଣେ ବୈଜ୍ଞାନିକ, ସେମାନଙ୍କର ଯୋଡି ମିଶିଲା କି ନାହିଁ କିଏ ଜାଣେ ? ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଥାଏ ତ ସବୁ ସେଇମତେ ହେବ ।

ଦଶ ମାସ ପରେ ଏ ଶୁଭ ଖବର ଆସିଲା । ନନ୍ଦିତା ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଗଲା ଓ ଜୁନ୍ ୨୮ ତାରିଖର ସେ ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିରହିଲା । ସ୍ମୃତିରେ ଭାସିଆସିଲା ରାକେଶର ମା'ଙ୍କର କାନ୍ଦକାନ୍ଦ ମୁହଁ । କେତେଥର ତାଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା ହୋଇଛି । ହିନ୍ଦୁ ମନ୍ଦିରର ଭଜନ ପ୍ରୋଗ୍ରାମରେ, ରଥଯାତ୍ରାରେ ଓ ଓସାର ବଣଭୋଜିରେ । ଯେତେବେଳେ ଦେଖନ୍ତି, ଟିକେ ଲୁହ ଝରାନ୍ତି । କୁହନ୍ତି, "ପୁଅଟା ସବୁ ଭଲ, ହେଲେ କଣ ପାଇଁ କେଜାଣି ବାହା ହେବାକୁ ଜମା ମଙ୍ଗୁନି । ତାର ସାଙ୍ଗ ସମସ୍ତେ ବାହା ହୋଇ ପିଲାଛୁଆର ବାପା, ମା ହେଲେଣି । ହେଲେ ଯେତେ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆଣିଲେ ସିଏ ସବୁକୁ ମନା କରିଦେଉଛି ।''
ନନ୍ଦିତା ପ୍ରବୋଧନା ଦେବାକୁ କୁହେ, "ଆପଣ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖନ୍ତୁ ମାଉସୀ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ମାନସିକଟିଏ କରନ୍ତୁ । ସିଏ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଣିବେ । କେବେନା କେବେ ରାକେଶର ମନ ବଦଳିବ ଓ ସିଏ ବାହାହେବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ହେବ ।'' ନନ୍ଦିତାର ସେମିତି ପ୍ରବୋଧନା ଦେବା ପଛରେ ବିଶ୍ୱାସଟିଏ ବି ଥିଲା । ସେମିତି ଆଉ ଜଣେ ମାଉସୀ ତାଙ୍କ ପୁଅ ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥିଲେ । ନନ୍ଦିତା ତାଙ୍କୁ ସେମିତି କହିଥିଲା । ଆଉ ସତକୁ ସତ, ଜଗନ୍ନାଥ କେମିତି ମାୟା କଲେ କେଜାଣି ତାଙ୍କ ପୁଅର ବାହାଘର ଜୁଟିଗଲା । ସେ ବାହାଘର ମଧ୍ୟ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପାଖରେ ସେଇ ମନ୍ଦିରରେ ହୋଇଥିଲା । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ଅସାଧ୍ୟସାଧନ କରାଇଦେଇପାରେ । ନନ୍ଦିତା କହିଦେଲା ବୋଲି ଯେ ହୋଇଗଲା ସେମିତି କିଛି ନୁହେଁ ।

ତେବେ ନନ୍ଦିତା ମାଧ୍ୟମରେ ଯେ ଜଗନ୍ନାଥ ଏମିତି ନ କୁହାଇଲେ, ସେକଥା କିଏ ଜାଣେ ?
ନନ୍ଦିତା ଭାବୁଥିଲା, ସେ ମାଉସୀ ନିଶ୍ଚୟ ବହୁତ ଖୁସି ଥିବେ । ସେ ଦୁଇ ମାଉସୀଙ୍କର ମୁହଁ ଦେଖିବାପାଇଁ ଜୁନ୍ ୨୮ ତାରିଖକୁ ସିଏ ଆଗ୍ରହରେ ଅପେକ୍ଷା କରିରହିଲା । ଜୁନ୍ ୨୮ ତାରିଖ ବୁଧବାର । ପାଗ ବହୁତ ଭଲଥାଏ । ସତେ ଯେମିତି ରାକେଶ ଓ ସୁମନାର ବିବାହରେ ପ୍ରକୃତି ଖୁସି ହୋଇ ଏମିତି ଏକ ସୁନ୍ଦର ପାଗର ଉପହାର ଭେଟିଦେଇଛି । ନନ୍ଦିତା ଯାଇ ଦଶ ମିନିଟ୍ ବିଳମ୍ବରେ, ୨ଟା ୧୦ରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେତେବେଳକୁ ବାହାଘର ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବୁଧବାର ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମାନେ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଛୁଟିନେଇ ବିବାହରେ

ଯୋଗଦେବାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି ଓ ଗୀତ, ନାଚରେ ମନ୍ଦିରର ମୁଖ୍ୟଦ୍ୱାର ସାମନାରେ ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥାନ୍ତି । ରାକେଶର କିଛି ସାଙ୍ଗ ନନ୍ଦିତାକୁ ନାଚରେ ସାମିଲ୍ ହେବାପାଇଁ ଟାଣିନେଲେ । ସେତେବେଳକୁ ସେମାନେ ସବୁ ଖବର ପାଇଯାଇଥିଲେ ଯେ ଏ ବିବାହର ସୂତ୍ରଧର ଭାବେ ନନ୍ଦିତାର ବିଶିଷ୍ଟ ଭୂମିକା ରହିଛି । ଶୋଭାଯାତ୍ରା ପରେ ବର, କନ୍ୟାକୁ ସ୍ୱାଗତ କରି ଅଡିଟୋରିୟମ ଭିତରକୁ ଅଣାଗଲା । ସେଠି ଅଡିଟୋରିୟମର ମଞ୍ଚକୁ ପ୍ରଫେସ୍‌ନାଲ୍ ଡେକୋରେଟର୍ ଦ୍ୱାରା ସଜା ଯାଇଥିଲା । ସେଥିରେ ବେଦି, ବେଦି ଉପରେ ହୋମକୁଣ୍ଡ, କର୍ତ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଓ ବରକନ୍ୟାଙ୍କ ବସିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ମାନ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଡିଟୋରିୟମ୍ ଭିତରେ ଚେୟାର୍,ଟେବୁଲ୍ ସବୁ ସେମିତି ଧଳା ସିଲ୍‌କ୍ କପଡାରେ ଆବୃତ କରି ଓ ମଝିରେ ଫୁଲଦାନୀ ମାନ ରଖି ସଜା ଯାଇଥିଲା । ବରକନ୍ୟାକୁ ସ୍ୱାଗତ କରି ବେଦି ଉପରକୁ ଆଣିବା ସମୟରେ ନନ୍ଦିତା ରାକେଶର ମା'ଙ୍କୁ ଖୋଜିଲା । ରାକେଶର ଭାଇବୋହୂ ପଦ୍ମା, ଯିଏ ଏ ସୂତ୍ରଧାରରେ ସାମିଲ୍ ଥିଲେ, କହିଲେ, "ସିଏ ଆସିପାରିନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦେହ ଖରାପ ଅଛି ।'' ନନ୍ଦିତାର ମନ ମରିଗଲା ।

"ଦେଖ ତ ଭଗବାନଙ୍କର ବିଚାର ।ଯେଉଁ ପୁଅର ବାହାଘର ପାଇଁ ଏତେ ବ୍ୟାକୁଳ ଥିଲେ ସିଏ, ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପାଖରେ ମାନସିକ ରଖିଥିଲେ, ସେ ପୁଅର ବାହାଘର ହେଲା, ହେଲେ ସିଏ ଦେଖି ପାରିଲେନି କି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେବାକୁ ଆସିପାରିଲେନି ।''
ପଦ୍ମା ପୁଣି କହିଲେ, "ବାହାଘର ଜୁମ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ଟେଲିକାଷ୍ଟ କରାଯାଉଛି । ସେମାନେ ସବୁ ସେଇଠୁ ଦେଖୁଥିବେ । ଭିଡିଓ ମଧ୍ୟ ୟୁଟିଉବରେ ରହିବେ । ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିପାରିବେ ।''

ଝିଅର ବାପା, ମା ମଧ୍ୟ ଶାରୀରିକ ଅସୁସ୍ଥତା ପାଇଁ ବାହାଘରରେ ଯୋଗଦାନ କରିବାକୁ ଆସିପାରିନଥିଲେ । ଝିଅକୁ କନ୍ୟାଦାନ

କଲେ ତାର ଭାଇ ଓ ଭାଉଜ । ପୁଅ ତରଫରୁ ସେମିତି ଜଣେ ସଂପର୍କୀୟ ବିବାହରେ ପିତାମାତାର କାର୍ଯ୍ୟ ତୁଲେଇଲେ । ବାହାଘର ବହୁତ ଭଲରେ, ହସଖୁସିରେ, ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ଗହଳିରେ ଓ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହଯୋଗରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଲା । ବାହାଘର ପରେ ରିସେପ୍ସନ୍ ମଧ୍ୟ ବଡ ଧୁମ୍ଧାମରେ ହେଲା । ମନ୍ଦିରରେ ବିବାହ ହେଲା ସତ, ହେଲେ ଭୋଜିରେ ଅନେକ ରକମର ବିନା ପିଆଜ, ରସୁଣର ସୁସ୍ୱାଦୁ ନିରାମିଶ ଖାଦ୍ୟ ରହିଥିଲା । ଅସଲରେ ସେ ବିବାହ ଭୋଜିର ଖାଦ୍ୟ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଥିଲା ।

ରିସେପ୍ସନ୍ ବେଳକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ସାଙ୍ଗସାଥୀ ଆସିଗଲେ । ସେମାନେ ଦିନର କାମ ସାରି ଡେରିରେ ରିସେପ୍ସନ୍ ବେଳକୁ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସର୍ବମୋଟ ଦୁଇଶହ ପାଖାପାଖି ବ୍ୟକ୍ତି ରିସେପ୍ସନ୍ ବେଳକୁ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ସବୁ ବାହାଘର ପାଇଁ ଦୁଇଟା ବେଳକୁ ଆସିଥିଲେ, ସେମାନେ ସବୁ ଶାଢୀ, ଗହଣା ବଦଳେଇବା ପାଇଁ ଡ୍ରେସିଙ୍ଗ୍ ରୁମ୍କୁ ଗଲେ । ନନ୍ଦିତାକୁ ପଚାରିଲେ, "ଅପା, ତମେ କଣ ଶାଢୀ ବଦଳେଇବନି ? ତମେ ପରା ସୂତ୍ରଧର; ତମକୁ ଟିକେ ଅଧିକ ଭଲଭାବେ ସଜେଇ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ରାକେଶ ଓ ସୁମନା, ପାଖରେ ଥିବା ମେରିଅଟ୍ ହୋଟେଲରେ କିଛି ରୁମ୍ ବୁକ୍ କରିଥିଲେ । ରିସେପ୍ସନ୍ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ସେମାନେ ହୋଟେଲ୍ ଚାଲିଗଲେ । ଆଉ ଅନ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଥିଲେ, ମଜା, ମସ୍ତି ଓ ଫଟୋ ଉଠାଇବାରେ ସମୟ ବିତାଇଲେ । ନନ୍ଦିତା ରିସେପ୍ସନ୍ ପାଇଁ ଅଲଗା ଶାଢୀଟିଏ କାର୍ ଭିତରେ ରଖିଥିଲା । ସିଏ ଯାଇ ସେ ଶାଢୀ କାର୍ ଭିତରୁ ଆଣିଲା ଓ ଡ୍ରେସିଙ୍ଗ୍ ରୁମରେ ସଜ ହେଲା । ରାକେଶ ଓ ସୁମନା ହୋଟେଲ୍ରୁ ଫେରୁଫେରୁ ୭ଟା ବାଜିଗଲା । ବରଂ ଡେରି ହେଉ, ସେମାନେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଉତ୍ସାହ ଭରିଆସିଲା । ସମସ୍ତେ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଫଟୋ ଉଠେଇଲେ ।

ରିସେପ୍ସନ୍ ବେଳେ ବରକନ୍ୟାଙ୍କୁ ଦେଖି ନନ୍ଦିତା ଭାବୁଥିଲା, ସତରେ କି ସୁନ୍ଦର ଜୋଡି ମ ! ଏତେଦିନ ଧରି ଈଶ୍ୱର କଣ ପାଇଁ ଏମାନଙ୍କୁ ମିଶେଇନଥିଲେ । କଣ ନନ୍ଦିତାକୁ ସୂତ୍ରଧର କରିବା ପାଇଁ ?
ରାକେଶ ଓ ସୁମନାଙ୍କର ଜୋଡି ଏମିତି ଚିରଦିନ ପାଇଁ ଦୃଢ ରହୁ । ଏତିକି ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ସିଏ ମନ୍ଦିର ଭିତରକୁ ଗଲା ଓ ସବୁ ଦେବାଦେବୀ ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଣତି ଢାଳିଲା ।

ସଚ୍ଚୀ ସାର୍‌ଙ୍କ ସାନ ଝିଅ

ଶ୍ରୀନିବାସ ପଣ୍ଡା

ରେ ମନ, କାହିଁକି ଅଯଥାରେ ଏତେ ଦିନକୁ ଆଣ୍ଟ ବାନ୍ଧିଛୁ । ଆଜି ଯାକେ ଯେଉଁ ଫଡ଼ଫଡ଼ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମାରୂପକ ଶବ୍ଦ ତୋ ଘଟରେ ବସାବାନ୍ଧି ତୋତେ ମାୟାବନ୍ଧନରେ ଜଡ଼େଇ ଦେଇଛି, ଯଦି ସେ କେବେ ଅଜାଣନ୍ତରେ ଉଡ଼ିଯାଏ ତେବେ ତୁ ମୁଢ଼ ମନ ମିଳେଇଯିବୁ । ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ତୋର ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । କଳା ଶ୍ରୀମୁଖଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କଲେ, ବାଇଶି ପାହାଚରେ ଗଡ଼ିଗଲେ, ନରେନ୍ଦ୍ରରେ ସ୍ନାନ କଲେ, ଗରୁଡ଼ସ୍ତମ୍ଭକୁ କୁଣ୍ଢେଇଲେ, ବଡ଼ଦାଣ୍ଡର ଧୂଳି ମଥାରେ ଲଗେଇଲେ କେଜାଣି ଆଉ କିଛିଦିନ ସଂସାରରେ ଜିଇଁଯିବୁ ।

ଶୁଣୁଥିଲି ମନ ଧ୍ୟାନ ଲୟ ଦେଇ ଜଣାଣକୁ । ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ବାଜୁଛି ଅନେକ ବେଳ ହେଲା । ପ୍ରାୟତଃ ଗାଡ଼ିରେ ବାଜିବା କଥା ନୂଆ ନୂଆ ହିନ୍ଦୀ କି ଓଡ଼ିଆ ସିନେମାର ଦ୍ୱି-ଅର୍ଥବୋଧକ ଶବ୍ଦର ପାଣିଚିଆ ଗୀତ । କିନ୍ତୁ ଏଥର କାନ ଶୁଣିପାରିଲା ଯେ ଦେହଜ ପ୍ରତ୍ୟୟମାନଙ୍କୁ ଧରି ମଣିଷଟିଏ ବଞ୍ଚôପାରେ କିଛି କାଳ ଧୂଧୂ ନିରାପତ୍ତାହୀନ ସମାଜର ବଳୟ ଭିତରେ । ମୁଣ୍ଡକୁ ଗଳେଇ ଦେଇ ସଂସାର ରୂପକ ଯୂପକାଠର ଅର୍ଗଳିରେ । ବଡ଼ି ଭୋର୍‌ରୁ ଉଠି ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ଗାଧୁଆ କୁଣ୍ଡର ବାସିପାଣି ଦୁଇ ବାଲ୍‌ଟିରେ ସ୍ନାନସାରି ଇସ୍ତ୍ରିକରା ପାଉଁଶିଆ ରଙ୍ଗର ଫୁଲପ୍ୟାଣ୍ଟ, ଜକି ମାର୍କା ଧଳା ଗଞ୍ଜି ଓ ଶାଗୁଆ ରଙ୍ଗର ଫୁଲସାର୍ଟ ପିନ୍ଧି ମ୍ୟୁଜିୟମ ଫ୍ଲାଟ୍‌ର ଥ୍ରୀ-ବେଡ୍‌ରୁମ୍ କ୍ୱାର୍ଟରରୁ ବାହାରି ଆସିଲାବେଳକୁ ଫାୟାର ଷ୍ଟେସନକୁ ଲାଗି ଓମ୍‌ଫେଡ୍ ଚା' ଦୋକାନ କରିଥିବା ଅନ୍ତରା ଆଡ଼େ ଚାହିଁଲି । ଅନ୍ତରା ଗରମ ଚା' ଗ୍ଲାସ୍ ମୋ ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦେଲା । ଚା' ପିଇସାରି ଧୀରେଧୀରେ ଚାଲି ପହଞ୍ଚôଗଲି ମ୍ୟୁଜିୟମ ଛକରେ । ପଛକୁ ପଛ ତିନୋଟି ଗାଡ଼ି । ସବା ଆଗରେ ଅଳସ ଗତିରେ ଗଡୁଥିବା ଗାଡ଼ିର ଡୋର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚôଚ କଣ୍ଡକ୍ଟରକୁ ସିଟ୍ ଖାଲି ଅଛି କି ନାହିଁ ପଚାରିବା ପୂର୍ବରୁ ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଠେଲାପେଲାରେ ଗାଡ଼ି ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇଥିଲି । କିଛି ପଚାରିବା ପୂର୍ବରୁ କଣ୍ଡକ୍ଟର ଗୋଟେ ଦି' ଟିକିଆ ସିଟ୍ ଆଡ଼େ ଦେଖାଇ ଦେଇ ପୁରୀ ଯିବାର ଟିକେଟ୍ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ । ସେଇ ଦୁଇ ଟିକିଆ ସିଟ୍‌ରେ ଜଣେ ଧୋବ ଶାଢ଼ି ପରିହିତା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବର୍ଣ୍ଣର ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟବୟସ୍କା ମହିଳା ବସିଥିଲେ । ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ଅତି ସନ୍ତର୍ପଣରେ ଦେହକୁ ଦେହ ନଲାଗିବା ଭଳି ସଂକୁଚିତ ହୋଇ ବସିପଡ଼ିଲି । ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଜ୍ୟୋତି ବାହାରୁଥିଲା । ଅହଂକାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ମାନଚିତ୍ରଟେ ଆଙ୍କି ହୋଇଯାଉଥିଲା ମୁହଁର କ୍ଷେତ୍ରଫଳରେ । ପାନ ମଧ୍ୟ ଖାଉଥିଲେ । ଲାଗୁଥିଲା କଡ଼ାପାନ ଖାଉଚନ୍ତି । କୁମାର ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ହେବାକୁ ଆଉ ଦୁଇଦନ ବାକି । ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ବି ତାଙ୍କୁ ପଚାରି ପାରିଲିନି କେଉଁଠିକୁ ଯିବେ । ଯେମିତି ହେଲେ ଭାବିନେଲି ସେ ପୁରୀ ତ ଯାଉଥିବେ । ଅନ୍ତତଃ କଳିଯୁଗର ଶେଷଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଗନ୍ନାଥ ହିଁ ପୁରୀରେ ରହିବେ ବୋଲି ହାଡ଼ିଆ ମାଳିକା କହୁଛି । ସେଠୁଁ କଳାଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି କଲ୍‌କି ଅବତାର ନେଇ ବାରହାତ ଲମ୍ବା ଖଣ୍ଡାକୁ ପବନରେ ସାଇଁ ସାଇଁ କରି ବୁଲାଇବେ ଓ ପାପୀ, ଦୁରାଚାରୀମାନଙ୍କ ରକ୍ତରେ ପୃଥିବୀକୁ ଲାଲ୍ କରିବେ । ସେଠୁଁ ସପ୍ତ ସାଗର ଏକାକାର ହୋଇଯିବ ଓ ପ୍ରଳୟ ଘୋଟିଯିବ । ଗାଡ଼ି ଟିକେ ଗଡୁଛି ପୁଣି ରହୁଛି । ଏମିତି କିଛି ସମୟ ହେବାକୁ ପଛଗାଡ଼ି ଦେଲାନି ଓ କଣ୍ଡକ୍ଟର ସାଥିରେ କଳିକଜିଆ କଲା । ତୋର ଟାଇମ୍ ପାର ହୋଇଗଲାଣି । ଯା, ପଳା । ଗାଡ଼ିରେ ଗାଡ଼ିଏ ଲୋକ ଖୁନ୍ଦିଖାନ୍ଦି ଦେଲୁଣି । ଏଥର ଯା, ପଳା । ଗାଡ଼ି ଡ୍ରାଇଭର ପଛକୁ ଚାହିଁଲା । ମୁରୁକି ହସିଦେଇ କଣ୍ଡକ୍ଟର ଆଡ଼େ ଚାହିଁଲା । ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ଯେମିତି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଆସିଲା । ଗାଡ଼ିର ଗତି ସହ ସକାଳର ସୁଲୁସୁଲିଆ ପବନ ଟିକେ ବାଜିଲା ଦେହରେ ।

କାହାକୁ ପ୍ରଶ୍ନଟିଏ ପଚାରିବା ପୂର୍ବରୁ ମୋତେ ମାଡ଼ି ମାଡ଼ି ପଡ଼େ । ଛେପ ଢୋକିବାକୁ ହୁଏ ଓ ପ୍ରଶ୍ନ ନ ପଚାରି ପାରି ଚୁପ୍ ହୋଇଯାଏ । ଭାରି ଡର ଲାଗେ । କିଏ କାଳେ କ'ଣ ଭାବିବ । ଅଫିସରେ ସେମିତି ଫାଇଲ କାମ ସରିଗଲେ, ଚୌକିରେ ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସିଥାଏ । ଅନ୍ୟ ସହକର୍ମୀମାନଙ୍କ ଆଳାପ ଆଲୋଚନା, ଗୁଲିଖଟି, ସଂସାର ଜଞ୍ଜାଳ କଥା, ନିହାତି ଅଦରକାରୀ ବାଜେ ମନଗଢ଼ା କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ଶୁଣେ । ଏମିତି ନୀରବରେ ବସିରହିବା ମୋ ପାଇଁ ଥିଲା ଏକ ସୌଖୀନ ବିଳାସ । ବସିବା ଭିତରେ ଅନେକ କଥା ଭାବୁଥାଏ । ସ୍ମୃତିର ବଗିଚାରେ ପଦଚାରଣ କରି ଅତୀତର ମଉଳି ଯାଇଥିବା ଘାସ ଫୁଲକୁ ସାଉଁଳୁଥାଏ । ହେଲେ କିଛି ପାଏନା । କିନ୍ତୁ ସୁଖ ଲାଗେ । ପୁଲକିତ ହୋଇଯାଏ ଦେହ ଓ ମନ ।

ମୁହଁ ବନ୍ଦ କରି ବସିଥାଏ । ହମ୍ପ୍ସ ଆସିଲେ କାନ୍ଧ ଟିକେ ଠେଲି ହୋଇଯାଏ । ସନ୍ତର୍ପଣରେ ଘୁଞ୍ଚିଚ ଆସେ । ଷ୍ଟପେଜ୍‌ମାନଙ୍କରେ ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଓହ୍ଲାଇବା ଓ ଉଠିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମନରେ ଦେଖୁଥାଏ । ଟିକେଟ ପଇସା ଦେବା ନେବା ନେଇ କଣ୍ଡକ୍ଟରର ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ସହ ହାଲୁକା ଯୁକ୍ତିତର୍କକୁ ଉପଭୋଗ କରୁଥାଏ । ମୁଙ୍ଗେରିଲାଲ ଭଳି ହସିନ୍ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗେନି । ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଶୋଇବାର ଛଳନା କରି ମୋତେ ଅତୀତର ସ୍ମୃତିକୁ ରୋମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ଇଛା ହୁଏ । କେତେବେଳେ ମୋ ଢୁଳେଇଯାଉଥିବା ମୁହଁଟି ତାଙ୍କ କାନ୍ଧରେ ବାଡ଼େଇ ହୋଇଗଲା । ଆଗରେ ଅବଶ୍ୟ ମସ୍ତବଡ଼ ହମ୍ପ୍ସ ଥିଲା ଓ ଗାଡ଼ି ଜୋର୍‌ରେ ଚାଲୁଥିବାବେଳେ ହଠାତ୍ ବ୍ରେକ୍ କଷିଥିଲା । ତାଙ୍କ କାନ୍ଧ ଉପରୁ ମୋ ମୁହଁକୁ ଘୁଞ୍ଚେଇ ଆଣି ସିଧା ହୋଇବସିଲି । ଛିଃ, କ'ଣ ଭାବିଥିବେ । ସିଏ ଝରକା ଆଡ଼କୁ ଟିକେ ଘୁଞ୍ଚିଚଗଲେ । ଏଥର ମୁଁ ତାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ସିଧା ଦେଖିପାରିଲି ।

ତାଙ୍କ ମୁହଁଟିକୁ ଭଲ କରି ଦେଖିଲା ପରେ ମନେହେଲା ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ସାନଝିଅ ବାହାହୋଇସାରି ପିଲାଛୁଆ ଜନ୍ମ କରିସାରି ପୁଅଝିଅଙ୍କୁ ବାହାଦେବାର ବୟସ ହୋଇଗଲା ପରେ ଏମିତି ଦେଖାଯାଉଥିବ । କିନ୍ତୁ ସଚ୍ଚିସାର୍‌ଙ୍କ ଝିଅକୁ କ'ଣ ବିଧବା କରିଦେବି । ବିଧବା କରିଦେଲେ ଆଖିରେ ଲୁହ ଆସିଯିବ । ନା, ଆଉ ଭାବିପାରୁନି । ଯେଉଁଠି ଥାଉ ସଚ୍ଚିସାରଙ୍କ ସାନ ଝିଅ ସୁଖରେ ଥାଉ । ସିନ୍ଥିରେ ସିନ୍ଦୂର ଥାଉ । ହାତରେ କାଚଥାଉ । ପାଦରେ ପାଉଁଜି ଥାଉ । ମୋର ଅବଶିଷ୍ଟ ବୟସତକ ଠାକୁରେ ତାକୁ ଦେଇ ଦୀର୍ଘାୟୁ କରିଦିଅନ୍ତୁ । ଆଉଟିକେ ଘୁଞ୍ଚିଚ ଆସିଲି ଓ ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି ଦୁଇ ହାତରେ ଘୋଡ଼ାଇଥିଲି ।

ସଚ୍ଚି ସାର୍ ଥିଲେ ମୋ ଗାଁ ହାଇସ୍କୁଲରେ ହେଡ୍‌ମାଷ୍ଟ୍ର । ମେନ୍‌ରୋଡ୍‌କୁ ଲାଗି ଓ ସ୍କୁଲ ଠାରୁ ମାତ୍ର ଶହେଫୁଟ୍ ଦୂରତାରେ ତାଙ୍କର ମସ୍ତବଡ଼ କ୍ୱାର୍ଟର । ପାଞ୍ଚ ବଖରା ଘର, ରୋଷେଇ ଘର, ଠାକୁର ଘର, ଷ୍ଟୋର ଘର ଓ ଦାଣ୍ଡ ଘର । ଲମ୍ବା ଅପ୍ରଶସ୍ତ ବାରଣ୍ଡା । ଉପରେ ଓରା ଶେଣି ବାନ୍ଧି ଟିଣ ଛପର ଓ ପଛକୁ ଦୁଇବଖରା ଟାଇଲ ଘର । ଗୋଟେ ଦୁହାଁଳିଆ ଗାଈ ବନ୍ଧା ହୋଇଥାଏ ଓ ସ୍କୁଲ୍ ପିଅନ ଚଇତନ ତା'ର ସେବା କରୁଥାଏ ଦୁଇ ଓଳି । କ୍ୱାର୍ଟର ମଝିରେ ଅଗଣା । ଅଗଣାରେ ଥାଏ ତୁଳସୀ ଚଉରା । ଗୋଟେ କଣକୁ କୋଇଲା ଆଞ୍ଚ ଦେଇ ଉଠାଚୁଲ୍ଲୀ । ବିରିବଟା ମସଲା ବଟା ଦୁଇଟି ଶିଳ ଶିଳପୁଆ । ବିରି ମୁଗ ରଗଡ଼ିବା ପାଇଁ ପଥର ଚକି । ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ରଶି ବନ୍ଧା ହୋଇଥାଏ ଲୁଗାପଟା ଡ୍ରେସ୍ ଶୁଖାଇବା ପାଇଁ । ଦାଣ୍ଡ ଘରେ ପଡ଼ିଥାଏ ପଣସ କାଠର ଲମ୍ବ ବେଞ୍ଚ । ଛୋଟ ଟେବୁଲ ଓ ଗୋଟେ କାଠ ଚୌକି । ସଚ୍ଚି ସାର୍ ଖରାଛୁଟିରେ ବଦଳି ହୋଇ ଆସିଥିଲେ ଓ ମୁଁ ମ୍ୟାଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇ ପରୀକ୍ଷା ଫଳକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାଏ । ଯେଉଁଦିନ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ଓ ମାର୍କସିଟ୍ ପାଇଁ ସ୍କୁଲ ଯାଇଥିଲି ସେଇଦିନ ଝିପିଝିପି ବର୍ଷା ହେଉଥାଏ । ଡମ୍ବୁରୁ ସାର୍ ମୋ ହାତଧରି ନେଇ ଯାଇଥିଲେ ସଚ୍ଚି ସାରଙ୍କ ପ୍ରକୋଷ୍ଠକୁ । ଅଣ୍ଟା ନୁଆଁଇ ନମସ୍କାର କଲାପରେ ସଚ୍ଚି ସାର୍ ମୋତେ ପାଖକୁ ଡାକି ପିଠି ଥାପୁଡ଼େଇ ଦେଲେ । ଭଲ ନମ୍ବର ରଖି ସ୍କୁଲରେ ପ୍ରଥମ ହୋଇଛ । ଆହୁରି ଉନ୍ନତି କର । ଭଲ ନାଗରିକ ହୁଅ । ସେଇଦିନୁ ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ଭକ୍ତି ଅମଳିନ ହୋଇ ରହିଗଲା । ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ କ୍ୱାର୍ଟର ଆମ ଘର ଠାରୁ ପ୍ରାୟ ଏକ ଫର୍ଲଙ୍ଗ । ଫର୍ଲଙ୍ଗ ବିଷୟରେ ମୋର ଯେତେ ଧାରଣା ଥିଲା ମିଟର ବିଷୟରେ ମୁଁ ସନ୍ଦେହରେ ପଡୁଥିଲି । ନୂଆ କରି କଲେଜରେ ନାଁ ଲେଖାଇଥିଲି । ଆଟଲାସ ସାଇକେଲରେ ସକାଳୁଆ କ୍ଲାସ୍ ଗଲାବେଳେ ବାଁ ପଟେ ପଡ଼େ ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ କ୍ୱାର୍ଟର ଓ ତାଙ୍କ ସାନଝିଅ ଛାଞ୍ଚୁଣୀ ଧରି ବାରଣ୍ଡା ଓଳାଉଥାଏ । ପିନ୍ଧିଥାଏ ରିବନ ଓସାର୍‌ର ନୀଳ ନୀଳ ଷ୍ଟ୍ରାଇପ୍ ଥିବା ଗୋଲାପି ଫ୍ରକ୍ । ଠିକ୍ ଆଣ୍ଠୁ ତଳ ଯାଏ । ଦୁଧ ଅଳତା ରଙ୍ଗର ଦେହ । ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କେଶ ବୋଧେ ପାନିଆରେ କୁଣ୍ଡାଇ ନଥାଏ । ମୁହଁରେ ଆଙ୍କି ହୋଇଥାଏ ନିଦ ଛାଡ଼ି ନଥିବାର ଜ୍ୟାମିିତି । ନବମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥାଏ । ମୁଁ ଅତି ସନ୍ତର୍ପଣରେ ଦୁଇ ତିନିଥର ତା ଆଡ଼େ ଚାହେଁ ଓ ତାଙ୍କ ବାରଣ୍ଡା ଅତିକ୍ରମ କଲା ପରେ ବି ସାଇକେଲ ଉପରେ ଥାଇ ପଛକୁ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ତାକୁ ପୁଣିଥରେ ଅନାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । ହୁଏ ତ ତାକୁ ଦେଖିପାରେ ନ ହେଲେ ସେ ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ଥରେ ଏମିତି ଓଳେଇବା ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ମୋ ଆଡ଼େ କଣେଇ ଚାହିଁଥିଲା । ତା'ର ଚାହାଣି ଥିଲା ଅତି ନିର୍ଲୀପ୍ତ, ସହଜ ଓ ଉଦାସୀନ । ସେ ବୋଧେ ଭାବିଥିଲା କେତେ କଲେଜ ପିଲା ଏଇବାଟେ ଯାଉଛନ୍ତି ସାଇକେଲରେ ଅଥଚ ଏଇ ପିଲାଟାର ସାଇକେଲର ଗତି କାହିଁକି ମନ୍ଥର ହୋଇଯାଉଛି ଓ ମୋତେ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ଏମିତି ଯିବାରେ କ'ଣ ଲାଭ ପାଉଛି । ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଭାବିଥିବ, ନୂଆ କଲେଜ ପଢୁଆମାନେ ବୋଧେ ଝିଅମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଓ ଏମିତି ଚାହିଁବାରେ ପରିତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସେ ଭାବିଥିବ, ନାନୀକୁ ଏଥର ପଚାରିବି ଓ ଏଇ କଲେଜ ଟୋକାକୁ ଚିହ୍ନାଇଦେବି । ସାନନାନୀ ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଓ ବଡ଼ନାନୀ ଏକାଦଶ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢ଼େ । ତେବେ ବଡ଼ନାନୀ ହିଁ ଏହାର ସଠିକ୍ ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିବ ଓ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ ବତାଇ ପାରିବ । ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ଏଇ

ଚାହିଁବାରେ ମୋର ବୋଧେ ତା ଆଡ଼କୁ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଯିବାର ଅଦମ୍ୟ ମୋହ କାଳକ୍ରମେ ବଢୁଥିଲା । ସବୁ ଋତୁର ସକାଳେ ତାକୁ ଦେଖେ ବାହାର ବାରଣ୍ଡା ଓଳଉଥିବ ଓ ମୁଁ ତାକୁ ଖାଲି ଚାହୁଁଥିବି । ମୋ ଚାହିଁବାରେ କିଛି ନିର୍ଲଜ ପଣ ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତା ମୁହଁକୁ ଚାହିଁବାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲ ଲାଗେ ବୋଲି ଖାଲି ଚାହୁଁଥିଲି । ସେଇ ଚାହିଁବାରେ ତା ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେବାର ଦୁର୍ବାର ଲାଳସାକୁ ବିବେକ ନଜରବନ୍ଦୀରେ ରଖିଥିଲା । ମନ ତ ଅନେକ କିଛି ଚାହେଁ । ଯାହା କୁହାଯାଇ ପାରେନା, ଦେଖାଯାଇ ପାରେନା । କିନ୍ତୁ ମୋ ବିବେକର ସାଙ୍କୁଚ ଚାବୁକ ମନକୁ ପ୍ରହାର କରି ନିସ୍ତେଜ କରିଦେଇଥିଲା ।

ଦିନେ ମୁଁ ଚାହିଁବା ବେଳେ ସେ ମୋତେ ତା'ର ଉଦାସୀନ ଆଖି ଦୁଇଟିରେ କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ଅନେଇ ରହିଲା ଓ ପୁଣି ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇନେଲା । ତା ଚାହିଁବାରେ ମୋତେ ଲାଗିଲା ଯେମିତି କିଛି ଭାବାନ୍ତର ନଥିଲା ।

ଏହା ଯେମିତି ମୋର ନିତିଦିନିଆ ଘଟଣାରେ ପରିଣତ ହୋଇଗଲା । ଦିନଯାକ ଆଉ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ ତାକୁ ଦେଖିପାରେନି । ନବମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥିବାରୁ ବ୍ଲୁ ରଙ୍ଗର ଫ୍ରକ୍ ପିନ୍ଧି ସେ ଗାର୍ଲ୍ସ ସ୍କୁଲ ଯାଉଥିଲା ନାନୀମାନଙ୍କ ସାଥିରେ । ସ୍କୁଲରୁ ଫେରି ନାନୀ ମାନଙ୍କ ସାଥିରେ ସଞ୍ଜବେଳେ ଆସନରେ ବସି ଆହେ ଦୟାମୟ ବିଶ୍ୱବିହାରୀ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗାଉଥିବ ଓ ଲଣ୍ଠନ ଆଲୁଅରେ ଅଙ୍କ କଷୁଥିବ ନ ହେଲେ କାଳିଜାଇ କବିତା ମୁଖସ୍ତ କରୁଥିବ । ନହେଲେ ପ୍ରଥମ ପାନିପଥ ଯୁଦ୍ଧ ଇତିହାସ ବହିରୁ ପଢୁଥିବ ନ ହେଲେ ସଂସ୍କୃତ ବହିରୁ 'ନର' ଶବ୍ଦର ପ୍ରଥମ ବିଭକ୍ତିରୁ ସପ୍ତମ ବିଭକ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଡ଼ପାଟିରେ ଘୋଷୁଥିବ । ନହେଲେ... । ମୋର ନିର୍ମଳ ବିଚାରକୁ ପୁରୁଣା କାଳିଆ ପାରମ୍ପରିକ ସାମାଜିକ ଭୟ ବାନ୍ଧି ରଖିଥିଲା । ତେଣୁ ମୁଁ କେବଳ ଚାହିଁବାରେ ହିଁ ରହିଗଲି । ତେବେ ପିଚୁ ରାସ୍ତାରେ ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଅଣ୍ଟା ନୁଆଁଇ ନମସ୍କାର କରେ । ସଚ୍ଚିସାର ହାତ ଟେକି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦିଅନ୍ତି । ସଚ୍ଚି ସାର୍ ସଦାବେଳେ ପିନ୍ଧି ଥାଆନ୍ତି ଧୋବ ଫରଫର ଧୋତି ଓ ପଞ୍ଜାବି । ତାଙ୍କ ଅତିଶୟ ଗୋରା ମୁହଁରେ ଠା କୁ ଠା ବସନ୍ତର ଦାଗ । ଅତି ନିର୍ଭୀକ । ପଚାରିଦିଅନ୍ତି : କେମିତି ପଢ଼ାପଢ଼ି କରୁଛ ।

ମୁଁ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କଲାଭଳି ପଳାଇ ଆସେ । କାଳେ ମୋ ଚାହୁଁଥିବା ବିଷୟ ନେଇ ମୋତେ ଯଦି କିଛି ପଚାରନ୍ତି ତେବେ ମୁଁ ତ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିବିନି । କିଛି ଗୋଟେ ଗର୍ହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିବାରୁ ଅପମାନିତ ହେବି । ଆଉ ଦିନେ ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ସାନଝିଅକୁ ଦେଖିଲି । ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ବାରଣ୍ଡାରେ । ମୋ ଆଡ଼କୁ ରାଗରେ କଟମଟ କରି ଚାହୁଁଥିଲା । ମୁଁ ଡରରେ ସାଇକେଲ ପେଡ଼ାଲ ମାରି ତା ସାମ୍ନାରୁ ପଳେଇ ଯାଇଥିଲି । ବହୁ ଦୂରରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲି, ସେ ତା'ର ଦୁଇନାନୀଙ୍କୁ କ'ଣ କହୁଥିଲା ମୋ ଆଡ଼କୁ ହାତ ଦେଖେଇ ସମ୍ଭବତଃ ମୋ ବିଷୟରେ । ତଥାପି ମୋର ସେଇ ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ଯାଇନଥିଲା । ସେଇ କଲେଜରେ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ପଢ଼ିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କି ଖରା କି ଶୀତ କି ବର୍ଷା ମୁଁ ତା ଆଡ଼େ ଚାହେଁ । ଚାହୁଁଥାଏ । ସେ ମଧ ଥରେ ମାତ୍ର ମୋ ଆଡ଼େ । କେତେବେଳେ ତା ମୁହଁ ଲଗେ ଅତି ଉଦାର ଓ କେତେବେଳେ ଅତି ଉଗ୍ର । ଉଦାସୀନ ଆଖି ତା'ର ଯେପରି କହୁଥିଲା ଏତେ ଚାହିଁଲେ ତୋତେ ପାପ ଲାଗୁନି । ଲଫଙ୍ଗା, ଛତରା ।

ଏଇ ଗାଁ ମନସ୍କ ସହରରେ ବଡ଼ ଧୂମ୍‌ଧାମରେ ଝାମୁଯାତ୍ରା ହୁଏ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କ ପୀଠତଳେ ମହାବିଷୁବ ସଂକ୍ରାନ୍ତିରେ । ୧୦୮ ହାତର ଝାମୁ ଚଲା । ହାତେ ଓସାରର ଡହଡହ ନିଆଁରେ ଲମ୍ବା ବାଟ । ଦି'ମୁଣ୍ଡେ ଗୋଇଠି ବୁଡ଼ିବା ଭଳି ପାଣି ଗାତ । ସେପଟ ମୁଣ୍ଡରେ ସ୍କୁଲ ପିଅନ ଚଇତା ସାଥିରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ସାନ ଝିଅ ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥିବା ସାନ ନାନୀର ହାତଧରି । ଏପଟେ ମୁଁ । ଭାବି ନ ଥିଲି ଏମିତି ଟଟଲା ଦିନରେ ସେ ଆସିଥିବ ଝାମୁଚଲା ଦେଖିବାକୁ । ଝାଳ ସରସର ଫ୍ରକ୍ ତା'ର ଓଦା ଓଦା ଓ ଗୋରା ଟକ ଟକ ମୁହଁରୁ ଝାଳ ବୋହିଯାଉଛି । ଅତିନିକଟରୁ ନହେଲେ ବି ୧୦୮ ହାତର ଦୂରତାରେ ମୁଁ ତାକୁ ଦେଖିପାରୁଛି । ଏଇ ଖଚାଖଚ ଭିଡ଼ରେ ଠେଲିପେଲି ହୋଇ ତା ପାଖରେ ଠିଆ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ବି ମୁଁ ଅସହାୟ ହୋଇପଡୁଥିଲି । କିଛି ଗର୍ହିତ ଅପରାଧ ଘଟେଇବାକୁ ମୁଁ କୁଣ୍ଠା ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲି । ସିଏ ମୋ ଆଡ଼େ ଚାହିଁଲା ଓ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତା ସାନ ନାନୀର କାନ ପାଖରେ କ'ଣ ବୋଧେ କହିଲା । ତା ସାନନାନୀ ମୋ ଆଡ଼େ ତୀର୍ଯ୍ୟକ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇଲା ବେଳେ ମୋତେ ଲାଗିଲା ମୁଁ ଯେମିତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟେ ଦୁଷ୍ଟ, ବଦମାସ ପିଲା । ଝାମୁଚଲା ସରିବା ଭିତରେ ଅନେକଥର ତାକୁ ଅନେଇଛି । ତା'ପାଦରୁ ମୁହଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ତା' ଝାଳରେ ଭିଜିଯାଇଥିବା ଫ୍ରକ୍‌ର ଅର୍ଦ୍ଧେକ ଅଂଶଠାରୁ ହାତରେ ଧରିଥିବା ଲମ୍ବା ବେଲୁନ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଝାମୁଚଲା ସରିଲାପରେ ଆମେ କେମିତି ଗହଳିର ଢେଉରେ ପାଖାପାଖି ହୋଇଯାଉଥିଲୁ । ଅତି ନିକଟରୁ ଦେଖା ଅଥଚ ତା ମୁହଁର

କ୍ଷେତ୍ରଫଳରେ ଅଙ୍କା ହୋଇଥିବା ନିର୍ଲୀପ୍ତ ସ୍ପର୍ଶକ ଯାହା ମୋ ମନବୃତ୍ତର ବାହ୍ୟ ବିନ୍ଦୁକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶ କରିବାକୁ କୁଣ୍ଠିତ ଥିଲା । ସେଇ ଫେରିବା ବାଟରେ ତା'ର ଝାଳୁଆ ମୁହଁ ଥରେ ମାତ୍ର ପଛକୁ ଚାହିଁଥିଲା ଓ ମୋତେ ଭଲକରି ଦେଖିସାରି ସାନ ନାନୀର ହାତ ଧରି ଆହୁରି ଜୋରରେ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଉଥିଲା ଚଇତା ପଛେ ପଛେ । ମୁଁ ପଛରେ ରହିଗଲି ତା'ର ସେଇ ମଧୁର ଚାହାଣୀକୁ ଶୀତଳ ସ୍ମୃତିଟିଏ କରି ମନର ଅଭ୍ୟନ୍ତରରେ ସାଇତି ଦେଲି ଖରାର ବହପକୁ ଖାତିର ନ କରି ।

ଖରା ଛୁଟୀରେ ସେମାନେ ଗାଁକୁ ଯାଇଥିଲେ ଛୁଟି କାଟିବାକୁ । ସଚ୍ଚି ସାର୍ ମୋତେ ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିବାର ଦେଖି ଭିତରକୁ ଡାକିଲେ । ମୋ ଛାତି ଧଡ଼ପଡ଼ ହେଲାଣି । ରକ୍ତର ବେଗ ବଢ଼ିଗଲାଣି । ସାର୍ ମୋତେ ସିଧା ଅଗଣାକୁ ଡାକିଲେ ଓ ବସିବାକୁ କହିଲେ । ତମେ ଅତି ଉତ୍ତମ ଛାତ୍ର ବୋଲି ଶିକ୍ଷକମାନେ ମୋତେ କୁହନ୍ତି । ଜୀବନରେ ଅବାଟକୁ ନ ଯାଇ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ ହୁଅ । ସାର୍ ଆଉ କିଛି ସମୟ ବସିବାକୁ କହିଲେ । ପରେ ମୋତେ ଯିବାପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଲେ । ମୋତେ ପାଠ ନ ପଢ଼ାଇଲେ ବି ମୋ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଅକୁଣ୍ଠ ସ୍ନେହ ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା ମୋତେ ଯେମିତି କିଛି ଗର୍ହିତ ଅପରାଧ ଘଟେଇବାରୁ ଅବରୋଧ କରୁଥିଲା ।

ସେ ଦଶମଶ୍ରେଣୀରେ ପଢ଼ୁଥିବ । ମୁଁ ଏକବର୍ଷର ପାଠସାରି ସେଇ ଗାଁ ମନସ୍କ ସହରରୁ ବିଦାୟ ନେଇଥିଲି । ଶେଷଥର ପାଇଁ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ତା ଆଡ଼େ ଚାହିଁଥିଲି, ମନେ ହେଉଥିଲା ତା ସରମିଯାଉଥିବା ଆଖି ମୋତେ ଯେମିତି କହୁଛି, ଅପେକ୍ଷା କର । ସମୟ ହେଲେ ଆସିବୁ । ମନା କରିପାରିବିନି ସେତେବେଳେ । ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବୁ ।

ଡବାରୁ ପାନ ଖଣ୍ଡେ କାଢ଼ି ଖାଇଲେ ସେ । ଏବେ ଗାଡ଼ି ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲୁଛି । ଗୋଟେ ଚକ ପଙ୍କ୍ଚର ହୋଇଯିବାକୁ ଅଥୟ ହେଉଛି । ତାଙ୍କ ଆଡ଼େ ଆଉଥରେ ଚାହିଁଲି । ଆଖିତଳ କଳା ପଡ଼ିଯାଇଛି । ହେଲେ ଲାଗୁଛି ବିଷାଦର ମେଘମାଳା ଯେପରି ମୁହଁକୁ ଆବୃତ କରି ଜ୍ୟୋତି ଟକ ଲିଭାଇ ଦେଇଛି । ମୁହଁର ଗ୍ଲେଜିଂ କମିଯାଇଛି । ଅନେକ ବେଳ ହେଲା ସଚ୍ଚିସାରଙ୍କ ସାନଝିଅଙ୍କ ସ୍ମୃତିର ତରଳ ଚନ୍ଦନ ଲିପି ହୋଇଯାଇଛି ମୋ ଦେହର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶିହରିତ ଅଂଶରେ ।

କଲେଜ ପରୀକ୍ଷା ପରେ ଖରା ଛୁଟୀରେ ଗାଁକୁ ଆସିଲେ ଚାଲିଯାଏ ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ କ୍ୱାର୍ଟର ଆଡ଼େ । ତାଲା ପଡ଼ିଥାଏ । ସ୍କୁଲ ପିଅନ ଚଇତା କାଠ ଷ୍ଟୁଲ୍‌ରେ ବସିଥାଏ । ତା ଆଡ଼େ ଅନାଇ କିଛି ପଚାରିବା ପୂର୍ବରୁ ଶୁଭେ : ଛୁଟିରେ ସମସ୍ତେ ଗାଁକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ଶୀତଳଷଷ୍ଠୀରେ ଠାକୁରଙ୍କ ଭୋଗଖିଆ ସରିଲେ ଫେରିବେ । ଫେରିଆସେ । ଏମିତି ଦୁଇବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଛୁଟିରେ ଆସିଲେ ବି ଦେଖିପାରିନି ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ସାନ ଝିଅକୁ । ଏବେ ତ ସିଏ ଏକାଦଶ ଶ୍ରେଣୀର ମାଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଥିବ । ତଥାପି ଚଇତା ଆଡ଼େ ଆଗଉଥିବା ବେଳେ ସେ କହିଲା, ଏଇ ଦୁଇଦିନ ତଳେ ଟ୍ରକ୍‌ରେ ଜିନିଷପତ୍ର ବାନ୍ଧି ହେଡ୍‌ମାଷ୍ଟ୍ର ପ୍ରମୋଶନ ପାଇ କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା ବଦଳି ହୋଇଗଲେ । ଦେଖୁନ, ଘର ତାଲା ପଡ଼ିଛି । ନୂଆ ହେଡ୍‌ମାଷ୍ଟ୍ର ଜଏନ୍ କରିନାହାନ୍ତି । ଜଏନ୍ କଲାପରେ ଆସି ଦେଖା କରିବ ।

ଧେତ୍, ଚଇତା କାହିଁକି ବୁଝିବ ମୁଁ କାହିଁକି ଆସେ ଓ କାହାକୁ ଖୋଜେ ମନେମନେ । ଖାଲି ଟିକିଏ ଆଖି ପୂରେଇ ଦେଖିବା ପାଇଁ । ଚହଲା ମନରେ ସ୍ଥିରତା ଆଣିବାପାଇଁ । କାହିଁକି ଦୌଡ଼ିଆସେ ଓ ଏପଟସେପଟ ହୋଇ ଟହଲ ମାରେ । ଦେଖି ଦେଇଥିଲେ ନେତ୍ର ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତା । ବାସ୍ତବିକ, ଖାଲି ଦେଖି ଦେବାରେ ଯେଉଁ ଶୋଷ ମେଣ୍ଟିଯାଏ, ତାହା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଦର୍ଯ୍ୟ ଭାବନାରେ ମିଳେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଗୋଟେ ନିପଟ ମୂର୍ଖ ଓ ବୋକା ଥିଲି । ଅତିଶୟ ଡରକୁଳା ଥିଲି । ତେଣୁ ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ସାନଝିଅର ନାଁ ମଧ୍ୟ କାହାଠାରୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିନଥିଲି । ପଚାରିଥିଲେ ହୁଏତ ତା ନାଁ ସହିତ ମୋ ନାଁକୁ ଯୋଡ଼ି ବାରପ୍ରକାର କୁତ୍ସାରଟନା କରାଯାଇଥାନ୍ତା । ତେବେ ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ସାନଝିଅ ନିଶ୍ଚୟ ମୋ ନାଁ କାହାଠାରୁ ହେଲେ ଜାଣିପାରିଥିବ ।

ଏହାପରେ ଛୁଟିରେ ଗାଁକୁ ଗଲେ ବି ଇଚ୍ଛାହୁଏନି ସଚ୍ଚି ସାର୍ ରହୁଥିବା କ୍ୱାର୍ଟର ଆଡ଼େ ଯିବାକୁ । ହରେଇ ଦେଇଥିବାର, ହଜେଇ ଦେଇଥିବାର ପବନାସ୍ତ୍ର ଖେଞ୍ଚଠେ ଦେଉଥାଏ ମୋ ହୃଦୟର ଶୂନ୍ୟତାକୁ ।

ନୂଆ ଚାକିରିରେ ଜଏନ୍ କରିବା ଦିନ ସ୍କୁଲ୍‌ବେଳର ସାଙ୍ଗ ଜଣେ ସଚ୍ଚିସାରଙ୍କ ବଡ଼ଝିଅର ବାହାଘର କଥା ଶୁଣେଇଥିଲା । ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ମୋ ମନରେ ଏତେ ଦମ୍ଭ ଓ ସାହସ ଜମାଟ ବାନ୍ଧି ନ ଥିଲା ଯେ ଠିକଣା ଖୋଜି ସିଧା ଯାଇ ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚôଚ ତାଙ୍କ ସାନଝିଅକୁ ଆଉଥରେ ଦେଖନ୍ତି । ଯଦି କିଏ ପଚାରନ୍ତା କ'ଣ ଏମିତି ଦେଖୁଛୁ ନିର୍ଲଜ ଓ ବେହିଆଙ୍କ ଭଳିଆ, ତେବେ କୁହନ୍ତି ଦେଖିବାକୁ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ତେଣୁ ଦେଖୁଛି ଓ ଦେଖୁଥିବି । ମୋର ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଯୋଗ୍ୟତା ଅଛି ଦେଖିବା ପାଇଁ । ଖାଲି ଦେଖିଦେଲେ ସୁନ୍ଦର ଚେହେରାରେ ଦାଗ ପଡ଼ିଯାଏନା । କଳଙ୍କ ଲାଗିଯାଏନା ।

ଏଇଭଳି ସାହସୀ ହେବାକୁ ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ନାଇଁ । ତେଣୁ ଜୀବନ ସଡ଼କରେ ସେଇ ମାଇଲଖୁଣ୍ଟିକୁ ଅତି ଅଦରକାରୀ ଭାବି ପଛରେ ପକେଇ ଏତେବାଟ ଚାଲି ଆସିଲିଣି । ଅଧା ବାଟରେ ଗାଡ଼ି ସାଇଡ୍ କରି ଅଧା ପିଚୁ ସଡ଼କରେ ଅଧାମାଟିରେ ଠିଆ ହେଲା । ପଙ୍କ୍‌ଚର୍ ହୋଇଥିବା ଚକ ବଦଳା ହେବ ।

ଦୁଇଟା ପଇଡ଼ ମଗାଇଲି । ଭଦ୍ରମହିଳାଙ୍କୁ ହଠାତ୍ ଗୋଟେ ପଇଡ଼ ଯାଚିଲି । ସେ ମୋ ଆଡ଼େ ଚାହିଁଲେ । ମନାକରି ପାରିଲେନି କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ପଇଡ଼ଟି ନେଇସାରି ପଇଡ଼ବାଲାକୁ ତିରିଶ ଟଙ୍କା ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ । ମୁଁ ଯେତେ ମନାକଲେ ବି କିଛି ଶୁଣିଲେନି । ଓଲଟି ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, ଦେଇ ତ ଦେଲିଣି । କ'ଣ ଆଉ କରିବା । ଫେରାଇ ଆଣିବାର ତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନି ।

ପଇଡ଼ ପିଉ ପିଉ ପଚାରିଲି : ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ, ନୁହେଁ?

ସେ ମୋ କଥାକୁ ଭ୍ରୁକ୍ଷେପ କରୁନଥିଲେ । ମୋତେ ଲାଗିଲା ତାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଥିଲି ତା'ର ଉତ୍ତର ମଧ୍ୟ ମୁଁ କହିସାରିଛି ।

ଭଦ୍ର ମହିଳା ଏଥର ଭଲକରି ମୋ ଆଡ଼େ ଚାହିଁଲେ । ସେ ବୋଧେ ଭାବିନେଲେ ଯେ ମୁଁ ଜଗନ୍ନାଥ ତତ୍ତ୍ୱରେ ଉବୁଟୁବୁ ହୋଇଥିବା ଏକ ମହାନ ଜ୍ଞାନୀ । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିଦେଲେ ଓ ମାୟାବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବାର ଚେଷ୍ଟା କରି ସଫଳ ହୋଇଗଲେ, ମଣିଷ ଜନ୍ମରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯିବ ।
ଭଦ୍ର ମହିଳା ଏଥର ଝର୍କା କଡ଼କୁ ଲାଗି ଆସି ଦୂର ଶାସନି ଗାଁକୁ ଘେରିଥିବା ନଡ଼ିଆ ଗଛ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ସ୍ତିମୀତ ସ୍ୱରରେ କହୁଥିଲେ : ଏମିତି ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ହେଲା ତ ଆସୁଛି । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଯେତେ ଯାହା ମନକୁ ଆସେ, ଗାଳି ଦେଉଛି । ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ଉଛି । ପୁଣି ଫେରିଯାଉଛି ।

ସନ୍ଦେହରେ କହିଲି : ଏମିତି କ'ଣ କେହି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଗାଳିଦିଏ । ପୁଣି ଲୁହ ଗଡ଼ାଏ ଓ ଫେରିଯାଏ । ଅଦ୍‌ଭୁତ ।

ପୁଣି ହାଲୁକା ସ୍ୱରରେ ପଚାରିଲି : ପ୍ରକୃତରେ ତମର କ'ଣ କିଛି ମାଗିବାର ନାହିଁ କଳା ଶ୍ରୀମୁଖଙ୍କୁ । ଭଲ ସୁନ୍ଦରୀ ଶିକ୍ଷିତା ବୋହୂ । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ କନ୍ଦର୍ପ ଉଚ୍ଚ ବେତନଧାରୀ ଜୋଇଁଟିଏ ଝିଅ ପାଇଁ । ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପାଇଁ ଡବଲ ପ୍ରମୋସନ । ମହାନଗରୀରେ ବହୁତଳ ସୁରମ୍ୟ ପ୍ରାସାଦ, ଫାର୍ମ ହାଉସ ଓ ଲିମୋଜିନ ଗାଡ଼ି ।

ଏତକ କହିଦେଲା ବେଳେ ମୋତେ ଲାଗିଲା ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କ ଠାରୁ ବୟସରେ ବଡ଼ ହୋଇଥିବି ଓ ଏସବୁ ଶୁଣିଲା ପରେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କିଛି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରକାଶ କରିବେ ।

ଏଥର ସେ ନିଜ ବ୍ୟାଗ୍‌ର ଚେନ୍ ଖୋଲିଲେ ଓ ବାହାର କଲେ ମଧ୍ୟମ ଧରଣର କାଚ ବନ୍ଧେଇ ଫଟୋ । ଲାଗୁଥିଲା ମୋତେ ଯେମିତି କହୁଥିଲେ, ପ୍ରୌଢ଼ତାର ଦ୍ୱିତୀୟ ପାହାଚକୁ ଚଢୁଥିବା ହେ ପୁରୁଷ, ଏଥର ଦେଖ ଏ ଫଟୋକୁ । ଫଟୋରେ ଜଣେ ମିଲିଟାରି ଅଫିସର, ତାଙ୍କ ସୁନ୍ଦରୀ ପତ୍ନୀ ଓ କଲେଜ ପଢୁଆ ଦୁଇଜଣ ସ୍ମାର୍ଟ ପୁଅ ଝିଅ । ଫଟୋକୁ ଦେଖିସାରି ବିକଳରେ ଚାହିଁଲି ଭଦ୍ରମହିଳାଙ୍କ ଆଡ଼େ । ଅନୁକମ୍ପାର ଧୂପଧୂଆଁ ମୋ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ।

ଭଦ୍ର ମହିଳା ଜଣଙ୍କ ଫଟୋକୁ ଧରି କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ସ୍ୱାମୀ ଥିଲେ ଆର୍ମିରେ ମେଜର । ଦଶବର୍ଷ ତଳେ ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀମାନଙ୍କୁ ଦମନ କରିବାପାଇଁ ଶ୍ରୀନଗରରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିଲେ । କ୍ୟାଣ୍ଟନମେଣ୍ଟର ସୁଦୃଢ଼ ପ୍ରାଚୀର ଘେରା କଡ଼ା ପହରାର ବଳୟ ଭିତରେ ଥିବା ଆର୍ମି କ୍ୱାର୍ଟରରେ ଆମେ ରହୁଥିଲୁ । ଝିଅ ପଢୁଥାଏ ଏମବିବିଏସ୍ ଚତୁର୍ଥ ବର୍ଷରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଏମ୍ସରେ । ପୁଅ ଦିଲ୍ଲୀ ପବ୍ଲିକ୍ ସ୍କୁଲରେ ଆଇସିଏସ୍‌ଇର ଶେଷ ବର୍ଷ ଛାତ୍ର । ତୁଷାର ଝଡ଼କୁ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନ କରି କିଛି ସାର୍ପ ସୁଟରମାନଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇ ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀଙ୍କ ଆଡ୍ଡା ଚଢ଼ଉ କରି କ୍ଷତ ବିକ୍ଷତ ହୋଇ ସ୍ୱାମୀ ଆର୍ମି ହସ୍ପିଟାଲରେ ପ୍ରାୟ ଦୁଇମାସ ଇଣ୍ଟେନସିଭ କେୟାର ୟୁନିଟ୍‌ରେ ଚିକିତ୍ସିତ ହେଲେ । ପ୍ରଥମେ ଯେତେବେଳେ ଘରକୁ ଆସିଲେ ଖାଲି ଚିଡ଼ି ଚିଡ଼ି ହେଲେ । ଖାଇବାକୁ ରୁଚୁ ନ ଥିଲା । ଅନ୍ୟମନସ୍କ ରହୁଥିଲେ । ଶୋଇବା ଅଧାରୁ ଉଠିପଡ଼ି ଘର ସାରା ପଦଚାରଣ କରୁଥିଲେ । ଯେଉଁଠି ବସୁଥିଲେ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ଆକାଶକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ସଦାବେଳେ କହୁଥିଲେ ମୁଣ୍ଡ ଭିତର କ'ଣ ହୋଇଯାଉଛି । ଜାଣିପାରୁନି । ଭୟ ଓ ଅନିଶ୍ଚିତ ବାତାବରଣରେ କାଳ କାଟୁଥିଲେ । ହାତରେ ଏକେ ୪୭ ରାଇଫଲ ଧରି ବାରଣ୍ଡାରେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ କାହାକୁ । ଗୋଡ଼ ଆଉଁସି ଦେଲେ ବା ମୁଣ୍ଡ ଚିପିଦେଲେ, ରାଗିଯାଉଥିଲେ । ପାଗଳଙ୍କ ଭଳି ବେଳେବେଳେ ପ୍ରଳାପ କରନ୍ତି । ଡାକ୍ତର କହିଲେ, ନ୍ୟୁରୋସିସ ରୋଗ ହୋଇଛି । ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବି ଜାଣି ପାରିଲିନି, ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀଙ୍କ ଆଡ୍ଡାସ୍ଥଳୀରେ ଏମିତିକି ଲୋମହର୍ଷଣକାରୀ ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା । ଜଣେ ଜବାନ୍ ମୋତେ କହିଥିଲା, ସେଦିନ ମେଜର ପୂରା ଧ୍ୱଂସର ଅବତାର ପାଲଟି ଯାଇଥିଲେ । ପନ୍ଦର ଜଣ ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀଙ୍କୁ ମାରିସାରି ତାଙ୍କ ଶବ ଉପରେ ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟ କରି ନାଚିଥିଲେ ଓ ଛୁରୀରେ ଜଣଙ୍କ ଛାତି ଚିରି ଆଞ୍ଜୁଳା ଆଞ୍ଜୁଳା ରକ୍ତ ଫିଙ୍ଗିଥିଲେ ଚାରିଆଡ଼େ । ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀଙ୍କ ଶବଗୁଡ଼ା ପର୍ବତ ଗହ୍ୱରରେ ଫିଙ୍ଗି ଦେଇ ପଳାଇ ଆସିଥିଲୁ । ସେଇ ଜାଗାରୁ ତିନିଜଣ ଧର୍ଷିତା ଯୁବତୀଙ୍କ ଶବ ମଧ୍ୟ ପାଇଥିଲୁ ।

ଭଦ୍ର ମହିଳା ଜଣଙ୍କ ଦୀର୍ଘ ନିଃଶ୍ୱାସ ନେଇ ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲେ । ବାହାରେ ସବୁଜ ଧାନକ୍ଷେତ, କିଆବଣ ଓ ନଡ଼ିଆ ବଗିଚା । ଆକାଶରେ ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ ବାଦଲ ପହଁରୁଛି ଶରତ ଋତୁର ଆକାଶରେ । ପାଖ ଗାଡ଼ିଆରେ ବଗଟିଏ ନିରେଖି ଚାହିଁଛି ଥଣ୍ଟରେ ଧରିବା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡିକିରୀକୁ । ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଆଉଥରେ ତାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲି ।

ଦିଲ୍ଲୀରୁ ଷ୍ଟଡ଼ି ଟୁର୍‌ରେ ଝିଅ ଆସୁଥିଲା ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ଶ୍ରୀନଗର । ଏମିତି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଝିଅକୁ ଫୋନ୍‌ରେ ଯେତେ ମନା କଲେ ବି ସେ ଶୁଣିଲାନି । ପ୍ରବଳ ଶୀତ ଲହରୀ ସାଙ୍ଗକୁ ବର୍ଷା । ସାଧାରଣ ଜୀବନଯାତ୍ରା ବ୍ୟାହତ । ହାଡ଼ଭଙ୍ଗା ଶୀତ ଓ ତୁଷାରପାତ ଯୋଗୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା କହିଲେ ନସରେ । ଡାଲ ହ୍ରଦ ବରଫ ପାଲଟିଯାଇଛି । ଶ୍ରୀନଗର ଜାମ୍ମୁ ଜାତୀୟ ରାଜପଥ ଅତଡ଼ା ଖସି ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଗଲା । ଝିଅ ମାଧୁରୀ ସେଇ ରାସ୍ତା ମଝିରେ ଅଟକିଗଲା । ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିପାରିଲୁନି । ଆର୍ମି ଜିପ୍ ପହଞ୍ôଚବା ଆଗରୁ ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀମାନେ କେବଳ ତାକୁ ହିଁ ଅପହରଣ କରିନେଇଗଲେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତୁଷାର ଆଚ୍ଛାଦିତ ରାସ୍ତାରେ ଓହ୍ଲାଇଦେଇ ବସ୍ ଭିତରେ ବୋମା ଖଞ୍ଜି ଉଡ଼ାଇଦେଲେ ।

ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀମାନଙ୍କର ଦାବି ଥିଲା ଯେ ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ପାଇଲେ ମାଧୁରୀକୁ ଛାଡ଼ିଦେବେ । ସେଇ ଅକଥନୀୟ ଶୈତ୍ୟର ଘନ ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ବରଫ ଉପରେ ଚାଲିଥିଲେ ଆର୍ମି । ନେତୃତ୍ୱ ନେଇଥିଲେ ମୋ ସ୍ୱାମୀ । ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀଙ୍କ ଆଡ୍ଡା ପାଖରେ ପହଞ୍ôଚବା ପୂର୍ବରୁ ଦୁଇପଟୁ ଗୁଳି ବର୍ଷଣ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରବଳ ଆକ୍ରମଣ ସତ୍ତ୍ୱେ ବି ମାଧୁରୀକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିହେଲାନି । ମୋ ସ୍ୱାମୀ ସେଇ ଆକ୍ରମଣ ପରେ ନିରୁଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାଲିକାରେ ରହିଗଲେ । ଦୁଇମାସ ପରେ ଆର୍ମି ଲୁଚାଛପାରେ ଆକ୍ରମଣ କରି କିଛି ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀମାନଙ୍କୁ ଗିରଫ କଲା । ମାଧୁରୀକୁ ସେମାନେ ବାରମ୍ବାର ଗଣଧର୍ଷଣ କରିଥିଲେ ଓ ଉଦ୍ଧାର ହେଲାପରେ ଜଣାପଡ଼ିଲା ସେ ଅନ୍ତଃସତ୍ତ୍ୱା । ଆର୍ମି ହସ୍ପିଟାଲରେ ଯେଉଁଦିନ ମାଧୁରୀର ଗର୍ଭପାତ କରାଗଲା ସେଇଦିନ ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀମାନେ ମୋ ସ୍ୱାମୀର ଗୋଟେ କଟା ହାତ ଓ କଟା ଗୋଡ଼ ରାଜରାସ୍ତାର ବତୀଖୁଣ୍ଟରେ ଟାଙ୍ଗି ଦେଇଥିଲେ । ସେଇଦିନ ମାଧୁରୀ ଆର୍ମି ହସ୍ପିଟାଲର ଛାତ ଉପରୁ ତଳକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଥିଲା । ଏତେ ବଡ଼ ଦୁଃସହ ଲାଞ୍ଛନା ଓ ଅତ୍ୟାଚାରର ନର୍କକୁ ନେଇ ଜୀବନ ଜିଇଁବାକୁ ଘୃଣା ଆସି ଯାଇଥିଲା । ସେଇଦିନ ପାର୍ଶଲ ହୋଇ ଆସିଥିବା ସ୍ୱାମୀର ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କଟା ଦେହ ଗୋଟେ ଜୁଇରେ ଓ ମାଧୁରୀର ଲାଞ୍ଛିତ ଶରୀର ଗୋଟେ ଜୁଇରେ । ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ତୁଷାରପାତ ହେଉଥିଲା । ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ ଜଳୁଥିଲା ସେଇ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ଜୁଇ । ଅଦୂରରେ ତ୍ରିରଙ୍ଗା ଉଡୁଥିଲା । ନିର୍ବିକାରରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲି । ଓଭରକୋଟ୍ ତଳକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇଥିଲି । ଦାରୁଣ ଜ୍ୱଳନରେ ଦେହ ଅସହ୍ୟ

ମନେ ହେଉଥିଲା । ଆଖିରେ ଲୁହ ନ ଥିଲା । ପାଗେଳି ହୋଇଯାଇ ନ ଥିଲି । ଛାତିରେ ଦମ୍ଭ ଥିଲା । ଅସୀମ ସାହସ ଥିଲା । ପାଖରେ ପୁଅ ଥିଲା । ସେ ବି କାନ୍ଦି ପାରିନଥିଲା । ସେଇଦିନ ରାତିରେ ପ୍ରମୋଦ କ୍ୟାଣ୍ଟନମେଣ୍ଟ ଜେଲ୍ ଭିତରେ ଥିବା ବିଚାରଧୀନ ବନ୍ଦୀ ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ନରହନ୍ତା କାମୁକ ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀମାନଙ୍କୁ ଏକେ ୪୭ ରାଇଫଲରେ ଗୁଳି କରି ଫେରାର ହୋଇଗଲା । ପ୍ରାୟ କୋଡ଼ିଏଜଣ ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀଙ୍କ ରକ୍ତରେ କ୍ୟାଣ୍ଟନମେଣ୍ଟର ଚଟାଣ ଲୋହିତ ବର୍ଣ୍ଣ ଧାରଣ କଲା । ଆର୍ମି ଅନୁସନ୍ଧାନ ଦଳ ଯେତେ ଖୋଜିଲେ ବି ପ୍ରମୋଦକୁ ପାଇଲେନି । ଶେଷରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେଲେ ଯେ ପ୍ରମୋଦ ବର୍ଡ଼ର ପାର ହୋଇ ପଳାଇଯାଇଥିବ । ପୁଅ ପ୍ରମୋଦ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଭଲ ଭାବେ ଉର୍ଦ୍ଦୁ ଭାଷା ଶିଖିଥିଲା । ପିଲାବେଳେ ପାଖରେ ଥିବା ମଦ୍ରାସାକୁ ଯାଇ ମୌଲବୀ ଚାଚାଙ୍କ ପାଖରୁ ଇସଲାମ୍ ଧର୍ମ ବିଷୟରେ ଅନେକ କିଛି ଜାଣିଥିଲା ଓ ମୌଲବୀ ଚାଚା ମଧ୍ୟ ପ୍ରମୋଦକୁ ବହୁତ ଆଦର କରୁଥିଲେ । ସରକାର ପ୍ରମୋଦ ନାଁରେ ଗଣହତ୍ୟା ଅଭିଯୋଗ ଆଣିଲେ ଓ ୱାରେଣ୍ଟ ଜାରି କଲେ ।

ହେ ଭଗବାନ, ଏତେ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ହୋଇପାର ତୁମେ - ମୋ ପାଟିରୁ ବାହାରି ଆସିଲା ।

ଭଦ୍ର ମହିଳା ଏଥର କିଛି ସମୟ ଚୁପ୍ ରହିଗଲେ ।

ଶ୍ରୀନଗରରୁ ଦିଲ୍ଲୀ ଫେରି ଆସିଲି । ଏଯାବତ୍ ଦିଲ୍ଲୀରେ ହିଁ ଏକୁଟିଆ ଫ୍ଲାଟ୍‌ରେ ରହୁଛି । ଅତିନ୍ଦ୍ରୀୟ ଚେତନାରେ ମିଶିଯିବାକୁ ସାଧନା କରୁଛି । ମୋହ ମାୟା ବନ୍ଧନର ନାଗଫାଶକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ବିଷ୍ଣୁଦତ୍ତ ଗରୁଡ଼ ମନ୍ତ୍ରରେ । ମୋ ଜୀବନରେ ଯାହାସବୁ ଘଟିବାର ଥିଲା ଘଟିଗଲା । ଏବେ ମହାଚେତନାରେ ସମାହିତ ହୋଇଯିବାର ସ୍ୱପ୍ନ । ଜାଣିଛ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦି ପାରିନି । ସ୍ୱାମୀ ଓ ଯୁବତୀ ଝିଅର ମର୍ମାନ୍ତିକ ମୃତ୍ୟୁରେ କି ପୁଅର ଦାରୁଣ ବିଚ୍ଛେଦରେ । ଆଖିରୁ ଖାଲି ଲୁହ ଗଡ଼େ କିନ୍ତୁ କୋହ ହୃଦୟର କେଉଁ ନିଭୃତ କୋଣରେ ଲୁଚିଥାଏ । ଏଇ ଲୁହ ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି ମାଦଳକୁ ଭସେଇ ନେବ କ୍ଷୀର ସାଗର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନୂଆ ଅବତାର ନେବାକୁ ।

ମୋ ଆଖିରେ ଲୁହ ଜକେଇ ଆସିଲା : ଆହା, କି ନିଷ୍ଠୁର ଦଇବ ।

ଭଦ୍ର ମହିଳା ଜଣଙ୍କ ଝର୍କା ବାଟେ ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲେ ଓ ଦୁଃଖଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେଉଛି । ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ୁଛି । ସମୁଦ୍ରବାଲିରେ ବସି ଦୂର ଦିଗ୍‌ବଳୟ ଆଡ଼େ ଚାହୁଁଛି । ଦିଗ୍‌ବଳୟରେ ଶୋଭା ପାଉଛି ମୋ ସ୍ୱାମୀ ଓ ଝିଅ ମାଧୁରୀର ଚିତ୍ରପଟ । ପୁଅ ପ୍ରମୋଦ ଏବେ ମୃତ ନା ଜୀବିତ ମୋ କଳ୍ପନାର ବାହାରେ ।

ମୁଁ ସହଜ ଗଳାରେ ବୁଝାଇଲା ଭଳି କହିଲି : ଯେଉଁ ଜଗନ୍ନାଥର ଗଣ୍ଡି ତଳେ ସମସ୍ତେ ଖାଲି ନିଜ ଦୁଃଖ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ଫୁଲ ଓ ଦୀପ ମାଧ୍ୟମରେ ସଅଁପି ଦେଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ପୁଣ୍ୟବାନ୍ । ତୁମେ ତ କାର୍ତ୍ତିକ ମାସରେ ମହାଜାଗତିକ ମାୟାକୁ ଭୃକ୍ଷେପ ନ କରି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପାଖରେ କେବଳ ବସିରହି, ଆଖିରେ ଥିବା ଅବଶିଷ୍ଟ ଲୁହତକ ଢାଳି ଚାଲିଛ । ଲୁହ ସରିଗଲା ପରେ ତୁମେ ସଂସାରର ନିର୍ମମ ଜଞ୍ଜାଳଠୁ ଅବ୍ୟାହତି ନେଇଯିବ । ଚେତନାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ । ନିଜର ସମସ୍ତ ସାଧନା ବଳରେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ପଛକରି ଚିତ୍କାର କରିବ, ଦେଖ, ମାଦଳ ଦେଖ୍ । ମୁଁ ମାୟା ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ । ଏବେ ତୋ ପାଖରେ ଲୁହ ଢାଳିବାକୁ ଆଉ ଲୁହ ନାହିଁ । ମୁଁ ନିଜେ ନିଜର ଜଗନ୍ନାଥ । ନିଜ ପାଇଁ ନିଜେ ହିଁ ଈଶ୍ୱର । ମୁଁ ଆୟତ୍ତ କରିପାରିଛି ଭୌତିକ ଇଚ୍ଛାକୁ । ଆସୁରିକ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ । ଗମ୍ଭିରା ଘରେ ପତଳା ଅନ୍ଧାରରେ ପେଚା ଭଳି ଏଡ଼େ ଏଡ଼େ ଆଖି କରି ଚାହିଁଛୁ କ'ଣ? ଯେତେବେଳେ ଦେଖିବୁ ଯିଏ ଯେଝାର ଜଗନ୍ନାଥ ହୋଇ ସାରିଥିବେ, ସେତେବେଳେ ମାଦଳକୁ ବୋହିବାକୁ ଲୋକ ମିଳିବେନି । ମାଦଳ ଖାଲି ମୁହଁ ମାଡ଼ି ଭାସୁଥିବ ଜଳରୁ ଜଳକୁ । ସାଗରରୁ ମହାସାଗରକୁ । ପ୍ରଳୟର ନୀଳ ହଳାହଳ ସ୍ରୋତ ବୋହୁଥିବ । ସେଇ ସ୍ରୋତରେ ପାର୍ଥିବ ପ୍ରତ୍ୟୟମାନେ ଭାସିଯାଇ ଚିତ୍କାର କରୁଥିବେ ।

ଆଉ କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ଗାଡ଼ି ରହିଗଲା । ଭଦ୍ର ମହିଳା ମୋ ପଛରେ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ରିକ୍ସା ଡାକିଲେ । ସେ ରିକ୍ସାରେ ବସୁଥିବା ବେଳେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେବାପାଇଁ ନମସ୍କାର ଜଣାଇବା ପୂର୍ବରୁ ରିକ୍ସା ଆଗକୁ ଗଡ଼ିଯାଇଥିଲା । ମୁଁ ଅନେଇ ରହିଥିଲି ତାଙ୍କ ଯିବା ବାଟକୁ ।

ସତରେ ଜୀବନ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ତୁଛ କରିଦେଇ ମହିଳା ଜଣଙ୍କ ବଞ୍ଚôଚେଛନ୍ତି । ସେମିତି ନିର୍ବିକାର, ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ।

ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ଆନନ୍ଦ ବଜାରରେ ପ୍ରସାଦ ସେବନ କରି ଫେରି ଆସୁଥିଲି ବଡ଼ଦାଣ୍ଡକୁ । ସେଠୁଁ ସମୁଦ୍ରକୂଳରେ କିଛି ସମୟ ବସି ଫେରିଯିବାର ଥିଲା ମୋର । ବଡ଼ ପୁଅ ହୋଇଥିବାରୁ ପରିବାରର ସମସ୍ତ ଗୁରୁଦାୟିତ୍ୱ ନେଲାପରେ ନିଜ ପାଇଁ ସଂସାର କରିବାକୁ ଆଉ ବୟସ ନ ଥିଲା । ସମୟର ରଙ୍ଗତୂଳୀରେ ମୁଁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଥିଲି କ୍ଳାନ୍ତ ଅବସନ୍ନ ଅପରାହ୍ଣର ନିରୀହ ମଣିଷଟିଏ । ଯିଏ କେବଳ ସ୍ମୃତିର ପାଉଁଶକୁ ଉଖୁରାଇ ଅବଶିଷ୍ଟ ଜୀବନ କାଟିବାକୁ ବଦ୍ଧ ପରିକର ।

ବଡ଼ଦାଣ୍ଡରୁ ସମୁଦ୍ରକୂଳ ଆଡ଼େ ଯିବା ବାଟରେ ସ୍କୁଲ ଜୀବନର ସାଙ୍ଗ ଅରୁଣ ସହ ଭେଟ ହେଲା । କିଛି ସମୟ ଦୁଃଖ ସୁଖ ହେଲା ପରେ ମୋତେ ଅରୁଣ ପଚାରିଲା ତୁ କହୁଥିଲୁନା ଜୀବନରେ ଥରେ ହେଲେ ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କୁ ଭେଟିପାରନ୍ତି ହେଲେ । ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କୁ ତୋର ବୋଧେ କିଛି କହିବାର ଥିଲା । ମୁଁ ଆଜି ତୋତେ ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଯିବି । ତାଙ୍କ ଠିକଣା ଜାଣିଛି ।

ଅରୁଣ ତା ସ୍କୁଟର ପଛରେ ଏକରକମ ବଳପୂର୍ବକ ମୋ ଅନିଚ୍ଛାସତ୍ତ୍ୱେ ମୋତେ ନେଇ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଲା ଗୋଟେ ଦୁଇ ବଖୁରିଆ ଘରେ ।

ଘର ଭିତରେ ଖଟରେ ଗୋଡ଼ ଲମ୍ବାଇ ସେ ବସିଥିଲେ । ମୁଁ ସିଧାଯାଇ ପାଦଛୁଇଁ ପ୍ରଣାମ କଲି । ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟର ସମସ୍ତ ଲକ୍ଷଣ ତାଙ୍କ ଦେହରେ । ମୋର ପରିଚୟ ଦେଲା ପରେ ସେ ମୋ ହାତକୁ ଧରି ଆଉଁସି ପକାଇଲେ । ଥରଥର କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, ବହୁତ ପଛରେ ଜାଣିଲି ପ୍ରମୋଦ ତମ ବିଷୟରେ । ଜ୍ୟୋତି ଏମ୍‌ଏ ପାଶ୍ କଲା ପରେ ବିଭାଘର ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଘୃଣାରେ ଆଡ଼େଇ ଦେଉଥିଲା । ଜ୍ୟୋତି ଯେ ତୁମକୁ ଅନ୍ତରର ସହ ଭଲ ପାଉଥିଲା କିଶୋରୀ ବୟସରୁ ମୋ କଳ୍ପନାର ବାହାରେ ଥିଲା । ଗୋଟେ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ହାଇସ୍କୁଲ ହେଡ୍‌ମାଷ୍ଟ୍ର, ଜ୍ୟୋତିର ବାହାଘର ପ୍ରସ୍ତାବ, ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ସାଇପଡ଼ିଶାଙ୍କ ଉଲୁଗୁଣା, ଯଉତୁକର ଦୁର୍ବିସହ ବୋଝ ଓ ଜ୍ୟୋତିର ବାହା ନହବା ପାଇଁ ଜିଦ୍‌ଖୋର ମନୋବୃତ୍ତି, ତମେ ଯେହେତୁ ଆମ ଜାତିର ନଥିଲ ତମର ଠିକଣା ଖୋଜିବାରେ ଚରମ ନିଷ୍କ୍ରିୟତା ଏଇଭଳି ଅନେକ ଅଭାବିତ ଘଟଣା ଚକ୍ରରେ ମୁଁ ପେଷି ହୋଇଯାଇଥିଲି । ଜ୍ୟୋତିକୁ ଏକରକମ ବାଧ କରାଗଲା ଓ ବାହାଘର ପରେ ଅନେକ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଏଘରକୁ ଆସିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁନଥିଲା । ଏମିତି କି ପିଲାଛୁଆ ହେଲାପରେ ମଧ୍ୟ । ମୁଁ ଆଶ୍ୱାସନା ସ୍ୱରରେ କହିଲି : ଯାହା ଯେତେବେଳେ ଘଟିବାର ଥିବ ଅବଶ୍ୟ ଘଟିବ । ଠାକୁରେ ଯାହା ଭିଆଣ କରନ୍ତି, ପ୍ରାଣୀର ହିତ ପାଇଁ । ଆମେ ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକେ ନବୁଝି ନସୁଝି ଖାଲି ଭଲ ମନ୍ଦ ଦୁଃଖସୁଖର ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନୁ ।

- ହଉ, ଘର ତ ଦେଖିଲ । ଜଗନ୍ନାଥ ଦର୍ଶନରେ ଆସିଲେ ଓ ହାତରେ ସମୟ ଥିଲେ ଏଇ ବୁଢ଼ା ହେଡ୍‌ମାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କୁ ଟିକେ ଦେଖିବାକୁ ଆସୁଥିବ । ତମକୁ ତ ମୁଁ ଆଉ ବାଧ କରିପାରିବିନି ।

ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ଆଖିରେ ଲୁହ । ତକିଆ ତଳୁ ଗୋଟେ ଛୋଟ ପାଉଚର ଚେନ୍ ଖୋଲି ଚାରି ଚଉତା ଖଣ୍ଡେ କାଗଜ ମୋ ଆଡ଼କୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲେ, ହଉ ଯା' । ଅରୁଣ ମୋତେ ଆଣି ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ଛାଡ଼ି ଫେରିଗଲା । ଲହଡ଼ିମାନଙ୍କ ଅନବରତ ଭିଡ଼ରେ ପାଦ ଓଦା ହୋଇଯାଉଥିଲା ଓ ଖୋଲିଥିବା କାଗଜରେ ଚିତ୍ରିତ କରୁଣ ଶବ୍ଦ ଏଇମିତି ପ୍ରସାରିତ ହେଉଥିଲା । ଏଇମିତି:

ତମକୁ ଖୋଜିଛି ପ୍ରମୋଦ, ଅୟୁତ ଆବେଗ ନେଇ, ଗାଁ ଠୁଁ ନଗର, ନଗରରୁ ମହାନଗର, ପାହାଡ଼, ଜଙ୍ଗଲ ଠାରୁ ବହୁ ଦୂର ଝାଉଁବଣ, ସମୁଦ୍ର କୂଳ ଓ ଅନତି ଦୂରରେ ଥିବା ଜନମାନବ ଶୂନ୍ୟ ଖାଁ ଖାଁ ଟାପୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । କେବେବି ପାଇନି ତୁମକୁ । ଫେରି

ଆସିଛି ହୃଦୟରେ ଶୂନ୍ୟତାକୁ ଥାପି, ଅବାସ୍ତବ ସ୍ୱପ୍ନକୁ କୋଳେଇ । ନିର୍ଜନ କକ୍ଷରେ ଆଖିରୁ ନିଦ ହଜେଇ ଝର୍କା ସେପଟ ହସକୁରି ଜହ୍ନକୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ଆଖି ଫେରେଇ ଆଣିଛି ଓ ଶେଯରେ ପଡ଼ିରହିଛି ଶିମିଳି ତୁଳାର ତକିଆରେ କୋମଳ ଆଲିଙ୍ଗନକୁ ନେଇ ।

ଏବେ ବୟସର ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଛି ଦାରୁଣ ଅପରାହ୍ନ । ମୋ ଆଖି ଦୁଇଟିରେ ଅଛି ତମକୁ ଥରେ ମାତ୍ର ସାକ୍ଷାତ କରିବାର ଅଭିଳାଷ । ମୋ ଦେହରେ ଆଉ ନାହିଁ ସେଇ ଭୟାନକ ଭୋକ । ମୋ ମନରେ ଅଛି ମୋହଗ୍ରସ୍ତ ହେବାର ଦୁର୍ବାର ଆକାଙ୍କ୍ଷା । କୁଆଡ଼େ ଗଲ ତୁମେ ପ୍ରମୋଦ । ଯେତେବେଳେ ତୁମକୁ ଚାହିଁଲି ତୁମେ ଆସିଲନି । ପାଦରେ ଘୁଙ୍ଗୁର ବାନ୍ଧି ତୁମ ଅନାବିଳ ପ୍ରେମର ସାହାନାଇ ଶୁଣିବାକୁ ଆଉ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ନ ଥିଲା । କି ବୟସ ନଥିଲା । ତୁମେ କୁଆଡ଼େ ହଜିଗଲ । ତୁମକୁ ଆଉ ପାଇଲିନି ଏଇ ଜନ ଅରଣ୍ୟରେ । ମନରେ ସାହସ ନ ଥିଲା । ସେତିକି ଦୃଢ଼ତା ପଣ ନ ଥିଲା ତୁମର ଠିକଣା ଖୋଜିବାକୁ ଓ ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କ ସହ ଯୁଝିବାକୁ । ସେଇ ସମୟଟା ଆଜି ପରି ନ ଥିଲା ।

ତମେ ବି ସ୍ୱାର୍ଥପର । ଏତେ କଣେଇ କଣେଇ ମୋ ଆଡ଼େ ଚାହୁଁଥିଲ ଅଥଚ ଥରେ ବି ଚେଷ୍ଟା କଲନି ଜାଣିବାକୁ, ମୁଁ କେଉଁଠି ଅଛି । କ'ଣ କରୁଛି । କ'ଣ ପଢ଼ିଲିଣି । କେତେ ବୟସ ହେଲାଣି । ତମେ ଏତେ ଡରକୁଳା ସତରେ । ତମକୁ ମୁଁ ପଳାତକ କହିପାରିବିନି । ତମେ ମୋ ମନ ମନ୍ଦିରର ମୁଖଶାଳାରେ ମୂକ ମଣିଷ ହୋଇ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହେଲ । ପଦେ ବି କିଛି କହିଲନି । ମୁଁ ପ୍ରେମ କ'ଣ ଜାଣି ନଥିବା ବେଳେ ମୋତେ ଏକ ପାଖିଆ ପ୍ରେମ କଲ ଅଥଚ ମୁଁ ତମ ପ୍ରତି ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେଲା ବେଳକୁ ତୁମେ ନିରୁଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଗଲ । କି ବିଡ଼ମ୍ବନା ଯେ ।

ଏବେ ମୋ ପାଖରେ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । କିଛି ହିଁ ତମକୁ ଭେଟି ଦେବାକୁ ନାହିଁ । ଖାଲି ରହିଗଲା ବଦ୍‌ଖିଆଲି ସ୍ୱପ୍ନଟେ କିଶୋରୀ ବୟସର । ହୃଦୟର କେଉଁ ନିଭୃତ କୋଣରେ ସ୍ୱପ୍ନର ମହୁମାଛି ଅବଶ ଓ ନିରାପତ୍ତାହୀନ କ୍ଲାନ୍ତିତ୍ୱରେ କିଛି ସମୟ ଗୁଣୁଗୁଣେଇଲା । ତାପରେ ନିରବି ଗଲା । ଏବେ ଯଦି କିଛି ମାଗିବ, ତେବେ ନିଅ ମୋର ନିର୍ମମ ଶୋକକୁ, ବିତେଇଥିବା ଜୀବନକୁ, ଶବ ପରି ଦୃଶ୍ୟମାନ ଏ ଦେହକୁ । ଲାଗୁଛି, ତମେ ଥରେ ଛୁଇଁ ଦେଲେ ମୁଁ ଜଳି ପାଉଁଶ ହୋଇଯିବି, ତମ ସହ ଶେଷ ସାକ୍ଷାତରେ । ପ୍ରମୋଦ, ତମରି ହାତରେ ମୋ ପାଇଁ ସ୍ମୃତିର ସମାଧି ତୋଳିବ । ଲଦାଖର ହିମ ଆବୃତ ପଥର ଫାଙ୍କରୁ ବୋହି ଆସୁଥିବା ଝରଣାର ଜଳ ସିଞ୍ଚିଦେବ ସ୍ମୃତିର ସମାଧିରେ । ସେଇଥିରେ ମୋ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତି ପାଇବ ।... ମୁଁ ସମୁଦ୍ରକୂଳରୁ ରିକ୍ସାଟିଏ କରି ଫେରି ଆସିଲି ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ଘର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

ତାଙ୍କ ସାନଝିଅ ଅଥଚ ମୋ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ କୈଶୋରର ଉଲ୍ଲସିତ ସ୍ମୃତିକୁ ଠାବ କରିବା ପାଇଁ ।

ରିକ୍ସାରୁ ଓହ୍ଲାଇ କଲିଂବେଲ୍ ନ ଥିବାରୁ ଦରଜା ଠକ୍ ଠକ୍ କଲି । ଭିତରୁ ଜବାବ ଆସିଲା : କାହାକୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି?

ଉତ୍ତର ଦେଲି : ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ସାନ ଝିଅକୁ ।

: ତାଙ୍କ ପାଖରେ ତୁମର କ'ଣ ଦରକାର ।

: ଥରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି । ମାତ୍ର ଥରଟିଏ । ହେଡ୍‌ମାଷ୍ଟ୍ର ମୋତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ।

କବାଟର ଗୋଟେ ଫାଳ ଖୋଲିଲା । ଚାଳିଶ ୱାଟ୍ ବଲ୍‌ବର ସ୍ତିମିତ ଆଲୋକରେ ମୁଁ ଏ କ'ଣ ଦେଖୁଛି । ଗାଡ଼ିରେ ମୋ ପାଖେ ବସିଥିବା ସେଇ ଭଦ୍ର ମହିଳା ଗମ୍ଭୀର ଦୃଷ୍ଟିରେ ମୋତେ ଚାହିଁଛନ୍ତି । ମୁଁ ବିସ୍ମୟ ପ୍ରକାଶ କଲା ପୂର୍ବରୁ ସେ କହିଲେ : ମୁଁ ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ସାନଝିଅ । ତମେ ପ୍ରମୋଦ ନିଶ୍ଚୟ । ଘର ବାରଣ୍ଡା ଓଳେଇଲା ବେଳେ ମୋ ଆଡ଼େ ନିବିଡ଼ ଭାବରେ ଚାହୁଁଥିଲ । ବହୁତ ଲାଜକୁଳା ଥିଲ ତୁମେ । ଏବେ ବୁଢ଼ା ହେଲା ପରେ ମଧ୍ୟ । ଛିଃ ।

ପାଖରେ ଥିବା ଚୌକିରେ ବସି ସେ କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଥିଲେ ।
କାନ୍ଦିବା ତାଙ୍କର ସରୁ ନ ଥିଲା । ଅସଂଖ୍ୟ ଶୋକର ମେଘମାଳା ତାଙ୍କ ଆଖିର ଡୋଳାରେ ଅଣଚାଷ ପବନ ଧରି ସାନ୍ଦ୍ରତା ବଢ଼ାଉଥିଲେ ଓ ଅବାରିତ କୋହ ଆଉ ଶୋକର ବର୍ଷା ମୋ ମନ ଓ ହୃଦୟକୁ ସଞ୍ଚରିତ ହୋଇ ମୋତେ ନିସ୍ତେଜ କରି ଦେଉଥିଲା।

ମୋ ଦେହଯାକ ଝାଳ । ହୃତ୍‌ସ୍ପନ୍ଦନ ବଢ଼ିଯାଇଛି । ମୋତେ ମନେ ରଖିବା ପାଇଁ ନିଜ ନିଖୋଜ ପୁଅର ନାଁ ସେ ପ୍ରମୋଦ ଦେଇଛି । କି ଦାରୁଣ ଅଭିଶାପ । ମୁଁ ନିଜେ ନିଜର ଜଗନ୍ନାଥ ହୋଇପାରିବିନି । ମୋତେ ଛାଡ଼ିଦିଅ । ମୁଁ ଗୋଟେ ଭୀରୁ, କା ପୁରୁଷ । ଡରକୁଳା, ଭୀତତ୍ରସ୍ତ ନିରୀହ ବୟସ୍କ ପୁରୁଷ ।

ସଚ୍ଚି ସାର୍ କେତେବେଳୁ ଆସି ବାଙ୍କୁଲି ବାଡ଼ିରେ ଭରାଦେଇ ଆମ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଚାହିଁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଚାହାଁଣିରେ ଥିଲା ବହୁତ ବର୍ଷ ତଳୁ ହଜିଯାଇଥିବା ବସ୍ତୁକୁ ହଠାତ୍ ପାଇଯିବାର ଆନନ୍ଦ ।

ମୁଁ ସେମିତି ଠିଆ ହୋଇ ସେଇ କୋହର ପବନକୁ ଓ ଶୋକର ବାରିଧାରାକୁ ମୋ ହୃଦୟର ରକ୍ତରେ ମିଶାଇ ନିଜକୁ ନିଜେ ପଚାରୁଥିଲି, ନିର୍ମମ ସମୟ କେତେବେଳେ କାହାକୁ କ'ଣ ଭେଟି ଦିଏ ଯିଏ ଯେଝାର ଜଗନ୍ନାଥ ହେବା ପାଇଁ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ସଚ୍ଚି ସାର୍‌ଙ୍କ ସାନଝିଅ ଲୁହପ୍ଲାବିତ ଚକ୍ଷୁରେ ମୋ ଆଡ଼େ ଚାହିଁଲା । ସେଇ ଚାହାଁଣି । ଭାରି ଉଦାସ ଉଦାସ । ସେଇ ଚାହାଁଣିରେ ପଢ଼ିହେଉଥିଲା ବିଷାଦର ବେଦମନ୍ତ୍ର ।

ପତ୍ରଝଡା

By: Nishant Mohapatra

ରାତିର ଶେଷ ପହର ଚାଲିଛି , ଘଡିରେ ୪.୩୦,   ଉଷୁମ ଉଷୁମ ରାତି ଧୀରେ ଧୀରେ କାକର ସାଙ୍ଗରେ ହାତ ମିଶାଇ ସାରିଲାଣି , ରାସ୍ତା କଡରେ ସୋଇଥିବା ଠେଲା , ଫେରୀବାଲା ଅଧା ନିଦରେ ନିଜ ଆଖ ପାଖରେ କପଡା , ଚାଦର , ତାରପୋଲିନ ସବୁ ଖୋଜିଲେଣି , ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଜଗିଥିବା ବାରବୁଲା କୁକୁର ମାନେବି ଅଖା ଇତ୍ୟାଦି ଖୋଜି ନିଜକୁ ଜାକାଜୁକ କରି ନିଦ ରାଇଜରେ ବୁଲୁଛନ୍ତି. ଗାର୍ଡ ଭାଇମାନେ ଏସି ବନ୍ଦ କରି ଶୋଇଛନ୍ତି ATM ରେ , ନିଶବ୍ଦ ରାସ୍ତା ରେ ଟୁପୁ ଟୁପୁ ଚାଲିବା ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବାକୁ ମେଳିଲାଣି.

ଦୀପାବଳି ଯାଇ ଅଳ୍ପ ଦିନ ହେଇଛି , ଏବେ ବର୍ଷର ଶେଷ ୨ ମାସ , କାର୍ତ୍ତିକ ମାସରେ ପୂଜା ଅର୍ଚନା ସକାଳୁ ସକାଳୁ ସବୁ ମନ୍ଦିରରେ ହେବ , ଲୋକ ନିଜ ନିଜ ଘଡିରେ ନୂଆ ନୂଆ ଆଲାର୍ମ ଦେବା ଷ୍ଟାର୍ଟ କରିଦେଲେଣି , କେତେ ଜଣ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ବିଲିପ୍ତ ହେଇ , ଆଉ କେତେ ସାଂସାରିକ ଜଂଜାଳ ପାଇଁ , ଆଉ କେତେ ନୂଆ ଆଷାରେ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୂଆ Terms and Conditions ନେଇ ନିଜ ନିଜ time ଫିକ୍ସ କରିଛନ୍ତି .

କୁଲୁ କୁଳିଆ ପବନ କାର୍ତ୍ତିକର ମନ୍ଦିରରେ ବାଜୁଥିବା ଘଣ୍ଟି ଆଉ କ୍ୱିଲୋଳକୁ ଧିମା ଧିମା ଲହରୀ ପରି ଦୁଇ ଗାଲରେ ବାଜୁଛି , କାଳିଆ ମୁରୁକି ହସୁଚି |

ଆଜିଠୁ ଜୟପୁର ସହର ସକାଳୁ ଅଲଗା ଦିସିବ , Main ରୋଡ ଜୟପୁରର ମେରୁଦଣ୍ଡ ପରି , ଏହି ଗୋଟିଏ ରାସ୍ତା ଦିନର ବିଭିହ୍ନ ସମୟରେ ନିଜକୁ ଏକ ସୁନ୍ଦରୀ ପରି ବିଭିହ୍ନ ହିସାବରେ ସଜେଇ ଥାଏ ,
ସକାଳର ଏହି ପହରରେ ତା ଦେହରେ ଯେମିତି ସ୍ମୁଖ୍ମ କପଡା ପଡିଛି , ଆଉ ଯିଏବି ସେଇ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲୁଛି ତାର ଏହି ବିନା makeupର ରୂପକୁ ପ୍ରସଂଶା ନ କରି ରହି ପାରୁନି .

ରାହାଗିରବି ଜାଣିଚି ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ଏହି ସୁନ୍ଦରୀକୁ ନାନା ଲୋକ ଗୋଡରୁ ପାଦ ଯାଏଁ ରଙ୍ଗ ବିରଙ୍ଗୀ ଆକାର ଆଉ ଉପକରଣରେ ଢାଙ୍କିଦେବେ .ତେଣୁ ସେବି ଚାହୁଁଚି ପୂରା ଆନନ୍ଦ ନେବା ପାଇଁ ଏବେ.

ଜୟପୁର walkers club ବାଲା ମାନେବି ସକ୍ରିୟ ହେଲେଣି , ଧୀରେ ଧୀରେ ସେମାନେ main ରୋଡକୁ , ନଦୀ ରେ ମିଶୁଥିବା ଶାଖା ପରି ଛୋଟ ଛୋଟ ଶାଖା ରାସ୍ତାରୁ ଆସି ଚାଲିବା ଷ୍ଟାର୍ଟ କଲେଣି .ଏମାନେ ଖାଲି ବୃଦ୍ଧ ବୁଢା ବୃଦ୍ଧା ଗ୍ରୁପ ନୁହଁ , ବହୁତ young ପିଲା ଝିଅ ମାନେବି ନିଜ ନିଜ ସ୍ୱାସ୍ଥକୁ ନେଇ ସଚେତ ହେଲେଣି . ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ଟାର୍ଗେଟ goalକୁ ନେଇ ଫୁଲ୍ଲ charged.

SBI retired Group ବହୁତ ଅଛନ୍ତି. walkers clubରେ , ଛୋଟ ଛୋଟ ଗ୍ରୁପବି ଭଲ , ନିଜ ନିଜ Age , Friendship ଆଉ ସୋସିଆଲ conenctionକୁ ନେଇ ସେମାନେବି ଖୁଶି . ଏମିତି ଗୋଟେ Group ସକାଳୁ ଚାଲି ଚାଲି ଗପ ଶପ କରି ସୂର୍ଯ୍ୟ Tea Stallରେ ଜମା ହୁଏ .

ସୂର୍ଯ୍ୟ Tea Stall - ଜୟପୁର ସହରରେ ଏକ ମସ୍ତ strategic locationରେ ଅଛି , ଏଠି ଚା ସାଙ୍ଗରେ ପୂରା ଟାଉନର news , ଭଲ ଖରାପ ଟମକୁ ଗରମ ଗରମ ମେଳିଯିବ, always ଫ୍ରେଶ , କିଏ ଟାଉନରୁ ଯାଉଛି , କିଏ ଆସୁଛି , rickshaw , Auto , ଗାଡି , Cycle , Car , ସବୁ ଏହି ଦୁକାନକୁ cross କରେ . ତେଣୁ news ପାଇଁ ସବୁ ବେଳେ ready

ସବୁ ଦିନ ଭଳି ଆଜିଭି SBI associationର ଛୋଟ Group ଆଜି ସୂର୍ଯ୍ୟ Tea Stallରେ ମିଶିଛି ,

Social ଗପ ଶପ ମଝିରେ ତାଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ କୋହ ଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲେ "ଆଜି କୈଳାଶକୁ ବେଶୀ ମନେ ପଡୁଛି " . ପାଖରେ ଥିବା ଆଉ ଦୁଇ ତିନି ଜଣଙ୍କ ଆଖିରୁ ବିନା ନୋଟିସରେ ଆଶ୍ରୁ ର ଧାର ଛୁଟିଗଲା.

ଆଖି ପୋଛି ପୋଛି ଚା cup ଉଠାଇ ଗୋଟେ ଢ଼ୋକ ନେଲା ବେଲୁ ସାମ୍ନା ରେ ଥିବା ଆର୍ଟ ସ୍କୁଲ ପଡିଆର ଥୁଣ୍ଟା ବରଗଛର ଡ଼ାଳୁରୁ ଗୋଟେ ପତ୍ର ପବନର ଜୋରରେ ଉଡି ବାହାରି ଗଲା . ସେମାନଙ୍କ ସାଥି ମାନେ ଠିକ ସେ albidaବି କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ .

ବରଗଛ ପରି ଜୀବନ
ବଢ଼ି ଚାଲେ ତନ ମନ

ଖୋଜେ ପାଣି ପବନ
ରଖିବା ପାଇଁ ଜୀବନ

ଖୋଜେ ଯଶ ଧନ
ବୃଥାରେ ସେ ମନ

ଦିନ ଆସିଲେ ଦିନ
ପତ୍ର ଝଡା ଦିଏ ଆନ

ଥୁଣ୍ଟା ହୁଏ ଡ଼ାଳ
ଚାଲି ଯାଏ ମାନ

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ
ଅଟେ ଶତନାମ …

ପାଷାଣୀ

By: ସତ୍ୟଜିତ୍ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଶାରଦୀୟ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଅର୍କ ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ରେ ମୁଠା ମୁଠା ଜ୍ୟୋସ୍ନାଲୋକ ବିଞ୍ଚି ଦେଉଥିଲା ଯେପରି। ଅନୀତି ଦୂରରୁ ମହୋଦଦୀ ର ବୁକୁ ଛୁଇଁ ମୃଦୃ ସମୀରଣ ଟା ଆସୁଆସୁ ବେଳାଭୁମିର ବନ ଭୂମିର ବନରାଜି ଭିତରେ ପଥହରା ହୋଇ ଭୀତାପ୍ରଦ ଶବ୍ଦ ସଞ୍ଚାରଣ କରିଚାଲିଥିଲା ।ଅହରହ କାର୍ଯ୍ୟରତ ବାଇଶ କାରିଗର ରେ ରାଜା ଦେଶ ..ଶୀଘ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ମନ୍ଦରି ନିର୍ମାଣ ର କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ କରିବାକୁ ପଡିବ |

ନଭଶ୍ଚୁମ୍ବି ଦୃପ୍ତ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ମୁଖଶାଳା ସମ୍ମୁଖରେ ହସ୍ତ ରେ ନିହାଣ,ମୁଗୁର ଧରି ପାଷାଣ ବୁକୁରେ ଜୀବନ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ ଶିଳ୍ପୀ |
ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାଟ୍ୟ ମନ୍ଦିର ର ପାଷାଣ ଗାତ୍ରରେ ଦେବ-ନର୍ତ୍ତକୀ ର ଚକ୍ଷ୍ୟୁପଟଳ ରେ ଶେଷ ସ୍ପର୍ଶ ଦେବା ପରେ ଶିଳ୍ପୀ ନର୍ତ୍ତକୀର ନୟନରେ ଏକ ଆଲୌକିକ ଚମକ ଅନୁଭବ କରି ଅଭୂତ୍ ହୋଇ ପଡିଲେ | ହାତରୁ ନିହାଣ,ମୁଗୁର ଖସିପଡିଲା | ପ୍ରତିମା ର ପାଦ ତଳେ ବସି ପଡି, ଅପରୂପ ଠାଣୀରେ ନୃତ୍ୟରତ ନର୍ତ୍ତକୀ ଅପଲକ ନେତ୍ର ରେ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଶିଳ୍ପୀ । ଯେତେ ଦେଖୁଥିଲେ ସେତେ ବିମୋହିତ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲେ | କି ଅଦ୍ଭୁତ୍ ସେ ଭାସ୍କର୍ଯ୍ୟ ! ପ୍ରତୀତ ହେଉଥାଏ ସତେ ଅବା ମନ୍ଦିର ଗାତ୍ର ରେ ପାଷାଣ ପ୍ରତିମା ନୁହେଁ , ଜୀବନ୍ତ ରୂପ ପରିଗ୍ରହଣ କରି ଏକ ଅପସରା ନୃତ୍ୟ ପରରିବେଷଣ କରୁଛି! ହଠାତ୍
ମୋହଗ୍ରସ୍ତ ସମ ଶିଳ୍ପୀ ସ୍ୱଗତକ୍ତି କଲେ , "ହେ ଦେବ-ନର୍ତ୍ତକୀ, ସତେ କିବା ତୁମେ ଅମରବତୀ ତ୍ୟାଗ କରି ଏ ଧରାବକ୍ଷ ରେ ଅବତୀର୍ଣ ହୋଇ ପାରିବ |
ତୁମର ସାନିଧ ଆଶାୟୀ ଏହି ଅକିଞ୍ଚନ ନିମେନ୍ତ...ବାରେ ମାତ୍ର ହେଉ ପଛେ ...? ତୁମର ଏ ଅପରୂପ
ଲାବଣ୍ୟ, ମୋହନୀୟ ଠାଣି, ଅଲୌକିକ ମୁଦ୍ରା, ସର୍ବପରି ସେ ଘାତକ କଟାକ୍ଷ ...ମୋତେ ସମ୍ପୂର୍ଣ ବିମୋହିତ କରିଦେଇଛି ।
ନା..ନା..ତୁମର ବିଛେଦ ଅସହନୀୟ ...।"

ଅଖଣ୍ଡ ନୀରବତା ଯେତେବେଳେ ଶିଳ୍ପୀଙ୍କ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସୀମା ଲଙ୍ଘନ କଲା, ସେ ଆହତ କଣ୍ଠ ରେ ପୁନରୁକ୍ତି କଲେ ..."ତେବେ ତୁମେ କ'ଣ ସତରେ ପାଷାଣୀ...ନା...ମୋ ସହିତ ଛଳନା କରୁଛ...?" କ୍ଷୋଭ ଭରା ସ୍ୱର ରେ ପୁନଶ୍ଚ କହିଲେ ,"ତା ହେଲେ ତୁମେ ମୋର ସମସ୍ତ ଅନୁନୟ କୁ ଉପେକ୍ଷ୍ୟା କରୁଛ | ପ୍ରିୟେ ...ଉତ୍ତମ...ତେବେ ତୁମେ ମଧ ଶୁଣିରଖ... ମୁଁ ତୁମରି ପୟ ର ସମୀପ ରେ ଶେଷ ନିଃଶ୍ୱାସ ପର୍ଯନ୍ତ ତୁମର ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିବି..!" ଅଭିମାନ ରେ ଶିଳ୍ପୀ ନର୍ତ୍ତକୀ ପ୍ରତିମା ର ପଦ ଯୁଗଳ ରେ ମଥା ପାତି ଶାୟିତ ରହିଲେ |

କ୍ଷଣ ପରର ଘଡି.... ଘଡି ପରେ.... ପହଁରା ବ୍ୟତୀତ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ। ନିକଟବର୍ତୀ ଜନପଦ ରୁ ଶ୍ୱାନ ଶୃଗାଳ ଙ୍କର ସ୍ୱନ ରହି ରହି ଭାସିଆସୁଥାଏ। ବିଳମ୍ବିତ ପ୍ରହର ରେ ରାତ୍ରି ର ନିଃସଙ୍ଗତା କୁ ଭଙ୍ଗ କରି ବିରହୀ ଚକୋର ଟା ବେଳେବେଳେ ବିଳପି ଉଠୁଥାଏ |
ଛମ୍...ଛମ୍...ଛମ୍...ନୂପୁର ନିକ୍କଣର ହଠାତ୍ ନିଦ୍ରା ଭଙ୍ଗ ହୁଅନ୍ତେ , ମସ୍ତକ ରେ ସୁକୋମଳ ସ୍ପର୍ଶ ଅନୁଭବ କଲେ ଶିଳ୍ପୀ | ସାରା ଶରୀର ରେ ଏକ ତଡ଼ିତ ଶିହରଣ ହେଲିଗଲା ଯେପରି! ଅଗର ଚନ୍ଦନ ର ଅପୂର୍ବ ସୁଗନ୍ଧ ରେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଭରି ଉଠୁଥିଲା ଏବଂ ଏକ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଆଭା ରେ ଚତୁର୍ଦିଗ ଉଦ୍ଭାସିତ ହେଉଥିଲା। ଏଁ...ଏ କ'ଣ ଦେଖୁଛି ..' ବିସ୍ତାରିତ ନେତ୍ର ରେ ଶିଳ୍ପୀ ଯାହା ଦେଖିଲେ ତାହା ଅବିଶ୍ୱସନୀୟ ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲା... ସେହି ସୁଢଳ ଗ୍ରୀବା ତୀକ୍ଷ୍ଣ ସୁଦୀର୍ଘ ନାସିକା କୁଙ୍କୁମ ସୁଶୋଭିତ ଲଲାଟ | ସାଗର ର ଗଭୀରତା ନେଇ ଢଳ ଢଳ ନୟନ ଯୁଗଳ...ଏ ଯେ ତାଙ୍କର ବହୁ ପ୍ରତିକ୍ଷିତ ମାନସୀ...ଦେବ-ନର୍କ୍କୀ ! ତାର ସୁକୋମଳ କ୍ରୋଡ଼ ରେ ସ୍ଥାପିତ ଶିଳ୍ପୀ ଙ୍କ ମସ୍ତକ ଟି ଧୀରେ ଧୀରେ ହସ୍ତ ଚାଳନା କରୁଥିବା ବେଳେ ଗ୍ରୀବା ନତ କରି ତାଙ୍କ ମୁଖକୁ ଅବଲୋକନ କରି ଚାଲିଥିଲା ନର୍ତ୍ତକୀ...! କିଛି କହିବେ ବୋଲି ଚେଷ୍ଟା କରି ମଧ ଶିଳ୍ପୀଙ୍କର ବାକ୍ସଫୁରିତ ହେଲା ନାହିଁ .. କେବଳ ଓଷ୍ଟ ଯୁଗଳ ଥରି

ଉଠିଲା। ସଂଗେ ସଂଗେ ଚମ୍ପା କଢି ସମ ଆଙ୍ଗୁଳି ରେ ଶିଳ୍ପୀଙ୍କର ଓଷ୍ଠ ଥାପି ନର୍ତ୍ତକୀ ମସ୍ତକ ହଲାଇ ଇଙ୍ଗିତ ରେ ବାରଣ କଲା.. କିଛି କହିବି ନିମିତ୍ତ ।

ହଟାତ ଶୂନ୍ୟବାଣୀ ସମ ଏକ ବୀଣା ଜିଣା କଣ୍ଠ ସ୍ୱର ତାଙ୍କର ଅନ୍ତଃକରଣ ରେ ଝଙ୍କୃତ ହେଲା ," ମୁଁ ଯେ କେବଳ ତୁମରି ପାଇଁ ଆସିଛି ..ଅମରାବତୀ ଛାଡି ଦେବ ଶିଳ୍ପୀ ସେତକେତୁ ...! ଏହି ପୁନର୍ମିଳନ ମୁହୂର୍ତ ପାଇଁ ଯୁଗ ଯୁଗାନ୍ତର ଧରି ଅପେକ୍ଷା ରତ ଏ ଦେବ-ନର୍ତ୍ତକୀ ବାସବଦତ୍ତା...ଅଥଚ ତୁମେ ଏହି ସ୍ୱଳ୍ପ ମୁହୂର୍ତ ର ବିଛେଦ ସହ୍ୟ କରିପାରୁନାହଁ !"

ମନମୁଗ୍ଧ ପ୍ରାୟ ଶିଳ୍ପୀ ନର୍ତ୍ତକୀ ମୁଖ କୁ ଚାହିଁ ତାର କଥା ଅମୃତ ପାନ କରି ଚାଲିଥିଲେ ...ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲା ଯେପରି ନର୍ତ୍ତକୀ ସହିତ ତାଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ଅନନ୍ତ ଯୁଗରୁ। ପୁନଶ୍ଚ ହୃଦୟର ଅନ୍ତକୋଣ ରେ ଝଙ୍କୃତ ହେଲା , "ହେ ଦେବ, ସତ ରେ କ'ଣ ତୁମେ ତୁମର ଅତୀତ ବିଷୟରେ ବିସ୍ମୃତ ...ବିସ୍ମରଣ ହୋଇ ଯାଇଛି ଅମରାବତୀ ର ସେ ଦେବ ସଭା କଥା ...? ମୋର ନୃତ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ ରେ ପ୍ରୀତ ହୋଇ ଦେବରାଜ ଦେବସଭା ନାଟ୍ୟ ମଣ୍ଡପ ରେ ସ୍ଥାପନା ନିମିତ୍ତ ତୁମକୁ ମୋର ଏହି ପ୍ରତିକୃତି ଗଢିବା ନିମନ୍ତେ ଆଦେଶ ଦେଇଥିବା କଥା...ଆଉ ସେହି ଅବସର ରେ ତୁମର ଓ ମୋ ଭିତରେ ଅଙ୍କୁରିତ ମଧୁର ସମ୍ପର୍କ ...ତାପରେ ଗନ୍ଧର୍ବ ରୀତି ରେ ଆମର ବିବାହ ...ଆଃ ...କି ସୁନ୍ଦର ଥିଲା ତୁମ ସହିତ ବିତାଇ ଥିବା ସେଇ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ମୁହୂର୍ତ ଗୁଡିକ ...ତୁମର କ'ଣ କିଛି ବି ସ୍ମରଣ ନାହିଁ ...?" ଉତ୍ତର ପ୍ରତ୍ୟାଶୀ ନର୍ତ୍ତକୀ ର ସ୍ୱର କ୍ଷୋଭ ଓ ଅଭିମାନ ର ଆଦ୍ରତା ରେ ରେ ଯେ ସିକ୍ତ ତାହା ଶିଳ୍ପୀ ବାରି ପାରିଲେ...ଆବେଗ ର ଉଚ୍ଛାସ ରେ ତାର ହସ୍ତ କମଳ କୁ ନିଜ ର ଦୁଇ ହସ୍ତ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀୟ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଚାପି ଚୁମିବା ରେ ଲାଗିଲେ ...! ଭାବଶ୍ୱାସ ର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ରେ ବିରହ ବିଧୁରା ନର୍ତ୍ତକୀ ମଧ ମଥା ନତ କରି ଶିଳ୍ପୀ ଙ୍କ ଲଲାଟ ରେ ଆଙ୍କି ଦେଲା ଏକ ଚୁମ୍ବନ । ଏ କ'ଣ ହେଲା...ସେ କୁହୁକ ର ଚୁମ୍ବନ ତଡ଼ିତ ପ୍ରବାହ ରେ ଶିଳ୍ପୀ ଙ୍କ ସାରା ଶରୀର ଆଲୋଡିତ ହେବାରେ ଲାଗିଲା......ରୋମାଂଚିତ ହୋଇ ଉଠିଲା ସ୍ନାୟୁସମୁହ...| ଧମନୀ ଏବଂ ଶିରା-ପ୍ରଶିରା ରେ ରକ୍ତ ପ୍ରବାହ
ଯେପରି ଉତପ୍ତ ଲାଭା ସଦୃଶ ଧାବମାନ ହେଉଥିଲା... ବର୍ଦ୍ଧିତ୍ ହୃଦ-କମ୍ପନ ସହ ଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଖର ରୁ ଖର ତର ହୋଇଉଠୁଥିଲା...!

ଅରୁଣୋଦୟ ମାତ୍ରେକେ ଯେପରି ରାତ୍ରିର କାଳମା ଅପସରି ଯାଏ ଠିକ ସେହିପରି ଶିଳ୍ପୀଙ୍କ ଅନ୍ତଚକ୍ଷୁ ଉପରୁ ମାନବୀୟ ଅଦୃଷ୍ଟ ର ପରଦା ହଟିଯାଇ ଥିଲା...କ୍ଷଣିକ ନୀରବତାର ଅନ୍ତରରେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ନୈସର୍ଗିକ ସ୍ୱର ପୁନଃ-ଝଙ୍କୃତ୍ ହେଲା, ଶିଳ୍ପୀଙ୍କ ମାନସପଟଳ ରେ ନର୍ତ୍ତକୀ ର କାହଣୀ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରବତ୍ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେବାରେ ଲାଗିଲା..."ଦେବରାଜ ଙ୍କ ବିନା ଅନୁମତି ରେ ସ୍ଥାପିତ ଆମର ଏ ସମ୍ପର୍କ କାଳକ୍ରମେ ଦେବରାଜ ଙ୍କୁ ଆଉ ଅଛପା ହୋଇ ରହିଲା ନାହିଁ ; ଆଉ ତା 'ଙ୍କ କ୍ରୋଧ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଥିଲା ...ଦେବସଭା ନାଟ୍ୟ ମଣ୍ଡପ ରେ ...ମୋର ନୃତ୍ୟ ପରିବେଷଣ ବେଳେ ସେହି ଦୃର୍ଭାଗ୍ୟ ପୂର୍ଣ ଦୁର୍ବଳ ମୁହୂର୍ତରେ .....କ୍ରମାଗତ ଭାବେ ମୋର ନୃତ୍ୟ ର ଲୟ ଓ ତଳ ଭଙ୍ଗ ହେଉଥିଲା ଯେତେବେଳେ ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ଧ୍ୟାନ ବାରମ୍ବାର ଆକର୍ଷିତ ହେଉଥିଲା ସଭାସ୍ଥିତ ତୁମରି ପ୍ରତି ..! ଏଥିରେ କ୍ରୋଧିତ ଦେବରାଜଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଶପ୍ତ ହୋଇ ତୁମେ ମର୍ତ୍ୟ ଲୋକ ରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଆଉ କଠୋର ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଯୋଗୁ ମୁ ପାଷାଣ ଖଣ୍ଡ ରେ ପରିବର୍ତିତ ହେଲି...ହୁଏତ ଅନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ କାଳ ପାଇଁ...। କିନ୍ତୁ ବିଧି ଆମ ବିଧି ଆମ ନିମନ୍ତେ କିଛି ସୁ-ବିଧାନ ରଖିଥିଲା ନିଶ୍ଚୟ ! ସୌଭାଗ୍ୟ କ୍ରମେ , ଆମେ ଦୁଇ ଜଣ ସୂର୍ଯ୍ୟ ନାରାୟଣ ଙ୍କ ଉପାସକ ଥିଲେ; ତେଣୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବ ଙ୍କ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଏବଂ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର କ୍ଷମା ପ୍ରାଥର୍ନ ରେ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ଦେବରାଜ ଉଭୟ ଙ୍କୁ ମର୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳ ରେ ସେହି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବ ଙ୍କ ଅଲୌକିକ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ରେ ଯୋଗଦାନ ପୂର୍ବକ ପୁନର୍ମିଳିତ ହେବ ନିମିତ୍ତ ତଥା ଅଭିଶାପ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଅମରାବତୀ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତନ ନିମନ୍ତେ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ...।" ପୁନଶ୍ଚ ନୀରବତା ବିଦ୍ୟମାନ ହେଲା।

ଅତୀତ ର ପରିଚିତ ଜାଣି ଙ୍କ ବୁକୁ ଏକ ଅଜଣା ପୁଲକ ରେ ପୁଲକିତ ହେଉଥିଲା... ମନ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ଆନନ୍ଦ ରେ ଭାରି ଯାଇଥିଲା .... ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପ୍ରଣୟ ପରଶ ରେ ନବ ପ୍ରଣୟୀ ପରାୟ ଉନ୍ମାଦିତ ହେଉଥିଲା ! ନିମୀଳିତ୍ ଚକ୍ଷୁ ରେ ଶିଳ୍ପୀ ଦେଖି ପାରୁଥିଲେ ନର୍ତ୍ତକୀ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ରେ.... ସବୁ କିଛି ହରାଇ ଫେରି ପାଇବାର ଗର୍ବିତ ଆଭାସ..... ଅତି ସୁନ୍ଦର ଢଳ ଢଳ ନୟନ ଯୁଗଳ ରେ ଥିଲା ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଚମକ.. ଯେପରି ଭରି ରହି ଥିଲା ଯୁଗ ଯୁଗ ର ମିଳନ ର ଅଭିପ୍ସା.. ମୋହାଚ୍ଛନ୍ନ ଭାବେ ଶିଳ୍ପୀ ନର୍ତ୍ତକୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରେ ବାହୁ ପ୍ରସାରି କମ୍ପିତ ଗଳା ରେ ସମ୍ଭାଷଣ କଲେ, " ହେ ପ୍ରାଣପ୍ରିୟେ... ବାସବଦତ୍ତା.. ଏ ଶ୍ୱେତକେତୁ କୁ ଚିର କାଳ ପାଇଁ ତୁମ ବନ୍ଧନ ରେ

ବାନ୍ଧି ନିଅ .. " ମିଳନ ପ୍ରିୟସୀ ନର୍ତ୍ତକୀ ଯେପରି ଯୁଗ ଯୁଗ ରୁ ଏହି ପ୍ରତିକ୍ଷିତ ମୁହୂର୍ତ ର ଅପେକ୍ଷା ରେ ଥିଲା ...ପଲକ ମାତ୍ରେକେ ଶିଳ୍ପୀ ଙ୍କୁ ପ୍ରଗାଢ଼ ଆଲିଙ୍ଗନ ରେ ଆବଦ୍ଧ କଲା....! ଦୁଇ ଟି ବିରହ ବିଧୁରିତ ଆତ୍ମା ର ଏହି ମହାନ ମିଳନ ର ମୁକ ସାକ୍ଷୀ ଭାବେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ମୁଖଶାଳା ଯେପରି ଚନ୍ଦ୍ର ବିଧୌତ ରଜନୀ ର ଛାପି ଛାପିକା ଅନ୍ଧକାର ଆଢୁଆଳ ରେ ମୁହଁ ଲୁଚାଇବା ପାଇଁ ବୃଥା ପ୍ରୟାସ କରୁଥିଲା। ରାତ୍ରି ର ଶେଷ ପ୍ରହର ସୂଚିତ କରି ଚକୋର ଟା ଚକୋରି ସହ ଉଡି ଚାଲିଗଲା ...ଦୂର ରୁ ସମୁଦ୍ର ର ଧୀର ଗମ୍ଭୀର ନିର୍ଘୋଷ ରହି ରହି ରାତ୍ରି ର ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରୁଥିଲା।

××

ଅରୁଣୋଦୟ ର ଆଗାମୀ ସୂଚନା ଦେଇ ପୂର୍ବଆକାଶ ରକ୍ତାଭ୍ୟ ହୋଇ ଆସୁଥିଲା..। ଅର୍କ କ୍ଷେତ୍ର ର ନାଟ୍ୟ ମନ୍ଦିର ଗାତ୍ର ରେ ନୃତ୍ୟ ରତା ଦେବ ନର୍ତ୍ତକୀ ପୂର୍ବବତ ଅପରୂପ ଭଙ୍ଗୀ ରେ ଛନ୍ଦ ତୋଳୁଥିଲା ...ପ୍ରତିମା ପାଦ ନିକଟ ରେ ଲୋଟୁଥିଲା ଶିଳ୍ପୀ ଙ୍କର ନିଷ୍କନ୍ଦ ଶରୀର ଟା ଆଲିଙ୍ଗନ ମୁଦ୍ରା ରେ...ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଭରି ଯାଉଥିଲା ଏକ ସୁଖଦ ପ୍ରଶାନ୍ତି ରେ ...ଉନମୀଳିତ୍ ଚକ୍ଷୁ ଯୁଗଳ ର ଅପଲକ ଦୃଷ୍ଟି ନଭଃସ୍ତ ପ୍ରାଣପ୍ରୀୟା ର ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥ ଉପରେ ନିବଦ୍ଧ ଥିଲା ଯେପରି...!

××××

ମିଲୁଙ୍କର ରୁଣ

କାହାଣୀ ଟି ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ସତୁରି ମସିହାରେ , ଦୂର୍ଗାପୁର ର ଗୋଟାଏ ଘରେ ଯେଉଁଠି ନୂଆ ବାହା ହେଇଥିବା ଦମ୍ପତି ରହିବାକୁ ଆସିଥିଲେ. ସ୍ୱାମୀ ବହୁତ ଡେଙ୍ଗା ଆଉ ବୋହୁଟି କୁନି , କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲେ ଲାଗେ ଦି ଜଣ ଦି ଜଣଙ୍କ ପାଇଁ ବନିଛନ୍ତି . ସ୍ୱାମୀ ହୋଉଛନ୍ତି ଦୁର୍ଗାପୁର ଷ୍ଟିଲ ପ୍ଲାଣ୍ଟ ରେ ଜଣେ ଇଂଜିନୀର ,ଆଉ ସ୍ତ୍ରୀ ଘର ସମ୍ଭାଳନ୍ତି . ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ନାଁ ପଦ ଆଉ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ମିଲ୍‌ଲୂ . ନୂଆ ହଂସ ଯୋଡି ଭଳି ଦି ଜଣ ସବୁ ବେଳେ ସାଙ୍ଗରେ ଥାନ୍ତି . ଘରଟି ଷ୍ଟିଲ ପ୍ଲାଣ୍ଟ ତରଫରୁ ତାଙ୍କୁ ମିଳିଥିଲା କାହିଁ ନା ସବୁ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପଦ ହିସାବରେ ପ୍ଲାଣ୍ଟ ଘର ଦଉଥିଲା. ସ୍ବ୍ୱାମୀଙ୍କର ଷୋମବାର ରୁ ଶନିବାର ଅଫିସ , କୋଉଦିନ ସକାଳ ସିଫ୍ଟ ତ କୋଉ ଦିନ ଖାରବେଳ . ମିଲ୍‌ଲୂ , ସ୍ୱାମୀ ଅଫିସ ଗଲା ପରେ ପୂରା ଘର ସୁନା ବହୁ ଭଳିଆ ସଜେଇ ରଖନ୍ତି , ଆଉ ରୋଷେଇ ଘର କୁ ନିଜର ପ୍ରୟୋଗଶାଳା କରନ୍ତି . ଭିନ ଭିନ ପ୍ରକାର ସୁଆଦ ଖାଇବା ବନେଇବାର ସେଠି ପ୍ରୟୋଗ (ଏକ୍ସପେରିମେଣ୍ଟ) ଚାଲେ କାହିଁ ନା କଲେଜ ବେଳେ ତାଙ୍କ ବାପା ଆଉ ବୋଉ ତାଙ୍କୁ କେବେ ଭି ରାନ୍ଧିବାକୁ ବାଧ କରିନଥିଲେ କି ମିଲ୍‌ଲୂ ସେଥିରେ ବେଶୀ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରିନଥିଲେ ,ତାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ପୂରା ପୁରୀ ପାଠ ପଢା ରେ ଥିଲା. କିନ୍ତୁ ବାହା ହେଲା ପରେ ନିଜ ଆଗ୍ରହରେ ସେ ରୋଷେଇ ଶାଳ କୁ ନିଜର କରିଥିଲେ . ତାଙ୍କ ଘରେ ଦୁଇଟି ବେଡ଼ରୁମ , ଗୋଟିଏ ରୋଷେଇଘର ,ଗାଧୁଆଘର , ଲିଭିଂରୁମ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ସୁନ୍ଦର ଅଗଣା ଥିଲା . ଅଗଣାରେ ନାନାଦି ପ୍ରକାର ଫୂଲ ଫୁଟୁଥିଲା ଆଉ ଗୋଟିଏ କଣ ରେ ଗୋଟିଏ କଲରା ଲଟା ଟେ ମାଡି ଥିଲା.

ସବୁଦିନ ସକାଳୁ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଟୀଫିନ ଦେଇ ଘରୁ ପ୍ଲାଣ୍ଟ ପଠେଇଲା ପରେ , ପୂଜା ସାରି ମିଲ୍‌ଲୂ , ଚାହା ପି ପି ସେ କୁନି ଅଗଣା ରେ ବୁଲିବା ଭଲ ପାନ୍ତି , ଆଉ ସବୁ ଦିନ କଲରା ରୁ କିଛି ନେଇ ଘରେ ରଖନ୍ତି ଆଉ ଭାବନ୍ତି " ଭଲ ହେଲା ଗୋଟିଏ ପରିବା ତ ଘରେ ହଉଚି ". ବେସ ଦିନ ଧରି ଖାଇବା ଥାଳି ରେ ସବୁ ତରକାରୀ ସହ ଗୋଟିଏ କଲରା ର ବ୍ୟଞ୍ଜନ ନିହାତି ରଖୁଥିଲେ . ଯେତେ ପ୍ରକାର କଲରା ର ବ୍ୟଞ୍ଜନ କରିକି ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଖାଇଲେ ଭି କଲରା ଗଛ ରୁ ଫଳ ସରୁ ନଥିଲା, ବରଂ ଆହୁରି ଫଳୁଥିଲା. କିଛି ଦିନ ପରେ ଆଉ ସେ ପରିବା ଖାଇ ହେଲାନି କିନ୍ତୁ କଲରା ତା ବାଟରେ ଫଳି ଚାଲିଲା. ମିଲ୍‌ଲୂ ଏଇ ଘଟଣା କୁ ବେଶୀ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଲେନି ଆଉ ନିଜ କାମରେ ବେସ୍ତ ରହିଲେ. ତାଙ୍କର ଧୀରେ ଧୀରେ ବହୁତ ସାଙ୍ଗ ହେଲେ , ସବୁ ବେଳେ ଲୋକଙ୍କ ଯିବା ଆସିବା ଲାଗିଲା , ଅତିଥି ବଢିଲେ .ଛୁଟି ଦିନ ହେଲେ , ଦମ୍ପତି ଦୁହେଁ ବୁଲି ଯାଉଥିଲେ . କିନ୍ତୁ ଯେତେ ଯାହା ହେଲେ ଭି ସବୁବେଳେ କାହିଁ ତାଙ୍କ ମନରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଥାଏ , ସେଇ କଲରା ଗଛଟି ଏତେ କାହିଁ ଫଳୁଛି . ମିଲ୍‌ଲୂ ଙ୍କର ରନ୍ଧାଶାଳ ର ଝରକା ବାଟୁ ବାଡ଼ିରେ ଥିବା ଚମ୍ପା ଗଛ ଆଉ କଲରା ଗଛ ଦିଶେ, ଚମ୍ପା ର ମହ ମହ ବାସ୍ନାରେ ବିସ୍ମିତ ଥିଲେ ଭି ସେ ଭାବୁଥାନ୍ତି " ଆରେ କେତେ ଫଳୁଛୁ କଲରା , ସ୍ୱସ୍ଥ ପାଇଁ ଭଲ ହେଲେ କଣ , ସ୍ୱଭାବ ତ ପିତା , କାହାକୁ ଯାଚିକି ଦେଇ ପାରିବିନି , ତୁ ଦୟା କରି ଆଉ ଫଳେନି ". କିନ୍ତୁ ଗଛ କଣ ମନ କଥା ଶୁଣିପାରିଲା , ସେ ଫେରେ ବହୁତ ଫଳିଲା. ମିଲ୍‌ଲୂ ଭାଭିଲେ କି ପାଣି ଦେବିନି , ବୋଧେ ଶୁଖିଯିବା ଆଉ ଫଳିବନି , କିନ୍ତୁ ସେ ଉପାୟ ଭି କାମ ଦେଲାନି .

ଥରେ ନିଜ ମା ଙ୍କର ସାଙ୍ଗରେ କଥା ହେଲା ବେଳେ କହିଲେ "ବୋଉ କିଛି ଉପାୟ କହିଲୁ" , "ଏଇ କଲରା ଗଛ ଟି ଖାଲି ବହୁତ ଫଳୁଛି , ବାରି ସାରା କଲରା , ପାଣି ନ ଦେଲେ ଭି ଶୁଖୁନି" , "କି ଉପାୟ କରିବି କହିଲୁ". ତାଙ୍କ ବୋଉ ଟିକେ ଚୁପ ହେଇଗଲେ , ତାପରେ କହିଲେ " ମା ଲୋ ଯାହା କହିବି ତାକୁ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ଭାବିବୁନି " , ମିଲ୍‌ଲୂ କହିଲେ " ନା ବୋଉ ତୁ କହ ". ବୋଉ କହିଲେ " କୁହନ୍ତି କେହି ଯଦି ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ ରେ ତୋର ରୁନି ରହି ଥିବା , ସେ କଲରା ଗଛ ହେଇ ଜନ୍ମ ନିଏ ସେଇ ଲୋକର ଅଗଣା ରେ ଆଉ ବହୁତ ଫଳେ ", "ଏମିତି କରି ସେ ରୁଣ ମୂକ୍ତ ହୁଏ ". ତାପରେ ସେ କହିଲେ " ତୁ ଯାଇ ତାପାଖରେ ବସେ , ଆଉ କହ ତୋତେ ରଣ ମୂକ୍ତ କଲି " ,"ତାହେଲେ ସେ ଆଉ ଫଳିବନି ". ମିଲ୍‌ଲୂ କହିଲେ "ହଉ ଏଇ ପ୍ରୟାସ ଭି କରେ ", ବୋଉଙ୍କର ସାଙ୍ଗରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କଥା କହି ସେ ଫୋନ ଟି ରଖିଲେ . ତାପର ଦିନ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଗଲା ପରେ , ପୂଜା ସାରି ଆଉ ଚାହା ନ ପି ସେ ସିଧା କଲରା ଗଛ ପାଖକୁ ଗଲେ.ସେଠି ବସିକି ଗଛ କୁ ଦେଖି ଭାବିଲେ " କେଜାଣି ମୁଁ ତୋର କଣ ଉପକାର କରିଥିଲି , ଆଉ ସେ ଉପକାରଟି କଣ ଏତେ ବଡ ଥିଲା କି ତୁ ଏଇ ଜନ୍ମ ନେଲୁ ", ତା ପରେ ସେ କିଛି ସମୟ ସାନ୍ତ ବସିକି ପାଚିରୀ ର ଗୋଟେ କଣ କୁ ଶୂନ୍ୟ ଆଖି ରେ ଅନେଇ ରହିଲେ. ମନ ଭିତରେ କେତେ ପ୍ରଶ୍ନ ଭାସି ଯାଉଥିଲା , କେତେ କଳ୍ପନା , କେତେ କାହାଣୀ ଗଢ଼ିପକେଇଲେ ସେ .

ମିଲ୍‌ଲୁଙ୍କୁ ଛୁଅବେଳ ଠାରୁ , ସିନେମା ଦେଖା ଆଉ ଗପ ବହି ପଢିବା ବହୁତ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା . ସେଥିପାଇଁ ଏଇ ପ୍ରସଙ୍ଗ କୁ ନେଇ ମନରେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ ର ଗପ ବୁଣିବା କିଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ନଥିଲା ତାଙ୍କ ପାଇଁ. ଗୋଟେ ଛୋଟ କାହାଣୀ ଟି ଗଢି ଦେଲେ ସେ . ଭାବନା ର କାହାଣୀ ଟି ଏହି ପ୍ରକାର ଥିଲା . ସ୍ୱାଧୀନତା ର ୯ ବର୍ଷ ପର କଥା , କଟକ ସହରରୁ କିଛି ଦୂର ରେ ମହାନଦୀ କୂଳେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଗାଁ ଟେ ଥିଲା . ସେଠିକାର ସରପଞ୍ଚ ର ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଥିଲା, ନାଁ ବିନ୍ଦୁ , ସ୍ୱଭାବ ରେ ଚଂଚଳ ଆଉ ବହୁତ ଜିଜ୍ଞାସାବାଦୀ , ସବୁ ବେଳେ ଘର ନିୟମ ନ ମାନି ଜଣେ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ କ ଭଳିଆ ପ୍ରଶ୍ନ ଆଉ ତାର ଉତ୍ତର ଖୋଜିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ .ତାର କେହି ଭାଇ ଭଉଣୀ ନଥିଲେ ସେଥିପାଇଁ ନିଜେ ବହି ଆଉ ପ୍ରାକୃତିକ ଦୁନିଆରେ ସେ ମଜ୍ଜି ରହି ଥାଏ.ସରପଂଚ କର ଘରେ ଠାରେ ଜଣେ ନୂଆ ମହାରାଜ (ପ୍ରଧାନ ରୋଷେଇଆ) ଆସି ରହିଲେ , ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପୁଅ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଝିଅ , ଝିଅଟି ର ନାଁ ଚମ୍ପା . ଚମ୍ପା ସ୍ୱଭାବ ଭାରି ମଧୁର , ଆଉ ଆଜ୍ଞାସିଳ, ସବୁ କଥା ମାନେ . ବିନ୍ଦୁ କୁ ଚମ୍ପା ଭାରି ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା , ଅଳ୍ପ ଦିନରେ ହିଁ ତାଙ୍କ ବନ୍ଧୁତା ବହୁତ ଘନିଷ୍ଠ ହେଇଯାଇଥିଲା. ସବୁ ବେଳେ ସାଙ୍ଗରେ ଥାନ୍ତି . ଚମ୍ପା ର ଯାହା ଅଭାବ ପଡେ ତାକୁ ବିନ୍ଦୁ ପୂରା କରିଦିଅଏ , ଆଉ ବିନ୍ଦୁର କିଛି ଭୁଲ ଥିଲେ ତାକୁ ଚମ୍ପା ନିଜର କରି ବହୁତ ଥର ତାଙ୍କ ବାପାଙ୍କ ଠାରୁ ମାଡ ଖାଇଥାଏ . ବିନ୍ଦୁ କୁ ନଇ କୂଳେ ବୁଲିବାକୁ ଏତେ ବେଶୀ ଭଲ ଲାଗେ , କି ବର୍ଷ ବେଳେ ଭି ସେ ଚମ୍ପା କୁ ଧରି ସେଠାକୁ ପଳାଏ,.

ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ଭୀଷଣ ବର୍ଷା ହେଇଥିଲା . ମହାନଦୀ ତାର କୂଳ ରୁ ଉଛୁଳି କିଛି ବାଟ ଆସିଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ବେଶୀ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଇ ନଥିଲା. ଏହା ଦେଖି ସରପଂଚ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଲେ କି ଗାଁ ଲୋକେ ନଈ ଠୁ ଦୂରରେ ରହିବେ ଆଉ ବେଳ ବୁଡ଼ିଲେ ଘରୁ ବାହାରିବେନି. ଗାଁ ରେ ସେବେ ଯାଏ ବିଜୁଳି ଆସି ନଥିଲା ସେଥିଲାଗି ସନ୍ଧ୍ୟା ପରେ ବହୁତ ଅନ୍ଧାର ରହୁଥିଲା, ତା ଉପରେ ମହା ଶ୍ରାବଣ . ଥରେ ଦି ଦିନ ଧରି ଭୀଷଣ ବର୍ଷା ହେଇଥିଲା . ଏତେ ଦିନ ଧରି ଘରୁ ନ ବାହାରିଥିବା ରୁ ବିନ୍ଦୁ ର ମନ ଭାରି ବ୍ୟସ୍ତ ହଉଥିଲା . ବର୍ଷା ଛାଡିଲା ପରେ ଚମ୍ପା କୁ ଧରି ବିନ୍ଦୁ ଲୁଚି ଲୁଚି ଦିନ ଥାଉ ଥାଉ ନଦୀ କୂଳକୁ ବୁଲି ଗଲା . ପାଣି କୂଳରୁ ଟିକେ କମି ଯାଇଥିବାରୁ ଦି ଜଣ ସାହସ କରି ବହୁତ ସମୟ ଧରି ସେଠି ଖେଳାଖେଳି କରିଲେ. ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟ ପାଖେଇ ଆସିଲା ଆଉ କୁଆଡୁ ବର୍ଷା ର ବାଦଲ ଘୋଟି ଆସିଲା... ପବନ ସୁ ସୁ ଚାଲିଲା... ଏଇଆ ଦେଖି ଚମ୍ପା ଡରିଗଲା ଆଉ ବିନ୍ଦୁ କୁ କହିଲେ ଚାଲେ ପଳେଇବା. କିନ୍ତୁ   ବିନ୍ଦୁ କହିଲା ଆଉ ଟିକେ ଡେରି ରହି ବର୍ଷା ଦେଖିବା ନଦୀ କୂଳେ. ଏଇ ତର୍କ ରେ ଥିବା ଭିତରେ ବିନ୍ଦୁ ର ପାଦ ତଳୁ ମାଟି ଖସିଗଲା , ସେ ହଠାତ ପାଣି ଭିତରେ ଅଧା ପଡିଗଲା କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଚମ୍ପା ଧରି ପକେଇଲା ଆଉ ଉପରକୁ ଟାଣି ଆଣିଲା . ଗୋଟେ ହାଥରେ ଗଛର ଡାଳ ଧରି ଆଉ ଗୋଟେ ହାଥରେ ଚମ୍ପା ବିନ୍ଦୁ କୁ ଉଠେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା .ସେହି ବର୍ଷ ମହାନଦୀ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ବନ୍ଧ ତିଆରି ହଉଥିଲା , ଯାହା ପାଣି ଅଟକାଉଥିଲା. କିନ୍ତୁ ବହୁତ ପାଣି ହେଇଗଲେ ସେଇ ବନ୍ଧ ନିଜର କ୍ଷମତା ଅନୁଯାଇ ପାଣି ରଖି ବାକି ପାଣି ଛାଡି ଦଉଥିଲା . ସେଦିନ ବର୍ଷା ବେଳେ ସେ ବନ୍ଧ ନିଜର କେତୁଟି ଦୁଆର ଖୋଲିଦେଲା , ଆଉ ହଠାତ ବହୁତ ପାଣି ନଈଁ କୁ ଆସି ଗଲା. ବିନ୍ଦୁ ଆଡକୁ ବହୁତ ଜୋରେ ବହୁତ ପାଣି ମାଡି ଆସିଲା ଆଉ

ଭସେଇନବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା , କିନ୍ତୁ ଚମ୍ପା ତାକୁ ଜୋରେ ଧରି ରଖିଲା . ଜଗନାଥ କୁ ସ୍ମରଣ କରି ଚମ୍ପା ନିଜ ସବୁ ଶକ୍ତି ଲଗେଇ ବିନ୍ଦୁ କୁ ଭିଡି ଆଣିଲା , କିନ୍ତୁ ସେଇ ସମୟରେ ଗଛ ଡାଳ ଟି ଭାଙ୍ଗିଗଲା ଆଉ ଚମ୍ପା ପାଣି ରେ ପଡି ଭାସିଗଲା. ବିନ୍ଦୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲାନି, ମନରେ ଦୁଃଖ ଆଉ ଅପରାଧ ବୋଧ ଆସିଲା, ତାର ଜିଦି ପାଇଁ ତାର ସଖି ଚାଲିଗଲା. ସେ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଦେଲା " ସଖି ତୋ ଋଣ ଏଇ ଜନ୍ମ ରେ ତ ସୁଝି ପାରିବିନି ଆର ଜନ୍ମ ରେ ସୁଝିବି ".

ମିଲ୍‌ଲୁ ହଠାତ ନିଜ ସପ୍ନ ରାଜ୍ୟ ରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ . ଆଖିରୁ ତାଙ୍କର ଗୋଟେ ଲୁହ ର ଧାର ବାହାରି ଗଲା ଆଉ ସେ ଭାବିଲେ ବୋଧେ ଏଇଆ ହେଇଥିବା କି ବୋଧେ ଅଲଗା କିଛି , କିନ୍ତୁ ଋଣ ଏମିତି କେବେ କାହାର ନ ହଉ କି ତାକୁ ଏମିତି କଲରା ଗଛ ହୋଇ ସୁଝିବାକୁ ପଡୁ .ସେ ନଇଁକି ଗଛ କୁ ସଖି ର କାନ ରେ କହିଲା ଭଳିଆ କହିଲେ " ତୋର ଋଣ ସୁଝିଲା , ତୁ ମୋର ଆଉ ଋଣୀ ନୁହଁ " , " ଶାନ୍ତି ରେ ଯା " . ତାପରେ ତାକୁ ଟିକେ ଆଉଁସି ଦେଲେ ଆଉ ଘର ଭିତରକୁ ପଳେଇଲେ. ଆର ଦିନଠାରୁ ଦୁର୍ଗା ପୂଜା ଆରମ୍ଭ , ବୁଲା ବୁଲି , ପୂଜା ର ଯାକ ଯମକ ଆଉ ଅତିଥି ମାନଙ୍କ ଯିବା ଆସିବାରେ ମିଲ୍‌ଲୁ ଆଉ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଗଲେ . ଦଶମୀ ଦିନ ସିନ୍ଦୁର ଖେଳ ପୂର୍ବରୁ ବାରି କୁ ଯାଇ ଚମ୍ପା ତୋଳିଲା ବେଳେ ହଠାତ ଦେଖିଲେ,କଲରା ଗଛଟି ଶୁଖିଯାଇଛି , ଆଉ ବୋଧେ ମରିଯାଉଛି . ତାଙ୍କ ମନରେ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ତିନଟି ଭାବନା ଭାସିଉଠିଲା , ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟତାର , ଦୁଃଖର ଆଉ ଖୁସିର . ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ - କାହିଁ ନା ଏଇ ଦୁନିୟା ରେ ଏମିତି ବହୁତ ଜିନିଷ ଅଛି ଯାହା ସାଧାରଣ ବିଜ୍ଞାନ ର ସୀମା ବାହାରେ , କେବେଳ ବିଶ୍ୱାସ , ପ୍ରେମ, ଦୟା ଆଉ ଆଶା ର ସୀମା ରେ ତାହା ବାନ୍ଧି ହୁଏ . ଦୁଃଖ - ମନରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଭଳିଆ ଥିଲେ ଭି ସେ କଲରା ଗଛଟି ତାଙ୍କର ନିଜର ହେଇଯାଇଥିଲା ଅଗଣା ର ଅନ୍ୟ ଗଛ ଭଳିଆ , ନିଜ ସଖି ଭଳିଆ , ତାର ଯିବାଟା ଟିକେ ଦୁଃଖ ଦେଲା. ଖୁସି - କାହିଁ ନା , ଯଦି ସତରେ ପୂର୍ବଜନ୍ମ ର ରୁଣ ସୁଝୁ ଥିଲା ସେ ଗଛଟି ଏବେ ମୁକ୍ତି ପାଇ ବୋଧେ ହୁଏ ଆଉ କିଛି ଭଲ ଜନ୍ମ ନେଇ ଥିବା. ଆଖି ରୁ ଦି ଠୋପା ଲୁହ ଗଡ଼ାଇ ସେ ଫୁଲା ନେଇ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ ମାଙ୍କୁ ଖୁସି ମନରେ ପୂଜା କଲେ.

Written By –
Sushree Mohanty

Illustrated by –
Rishav Mohanty

ମୁଁ -ଆମେ ଉତ୍କଳର ବିହଙ୍ଗ ଆମେରିକାରେ

By: ଚନ୍ଦ୍ରା ମିଶ୍ର

ଆମ ଘର ସାମ୍ନାରେ ଗୋଟେ ବଡ଼ ମେପଲ୍ ଗଛ ଅଛି । ଶାଖା , ପ୍ରଶାଖା ଆଉ ପତ୍ରରେ ସେ ଗଛ ଭର୍ତି ହୋଇ ଯାଏ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଋତୁରେ । ସବୁଦିନ ଚାଲିଲା ବେଳେ ଥରେ ଦୁଇଥର ମୁଁ ସେ ଗଛକୁ ଉପରୁ ତଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନାଏ । ଗଛରେ ପକ୍ଷୀ ସବୁ ବସିବାର ଦେଖେ । ପିଲାଦିନୁ ପକ୍ଷୀ ମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଭାବେ ମୁଁ ପକ୍ଷୀ ଟିଏ ହୁଅନ୍ତି କି ତାହାଲେ ଉଡି ପାରନ୍ତି ? ସେମାନଙ୍କର କାକଳି ଶୁଣି ଲାଗେ ବୋଧେ ନିଜ ଭିତରେ ସେମାନେ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଶୀତ ଋତୁ ଆସିଲେ ସବୁ ପତ୍ର ଝଡ଼ିଯାଏ । ପୋକ ସବୁ (ଯାହା ପକ୍ଷୀ ମାନଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ)ମରି ଯାଆନ୍ତି ଥଣ୍ଡା ଯୋଗୁ । ତେଣୁ ପକ୍ଷୀ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ମିଳିବା ସମ୍ଭବ ହୁଏନି । ଶୀତ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ସେମାନେ ଏଠାରୁ ଯେଉଁ ଠାରେ ଉଷ୍ମ ପାଗ ସେଠାକୁ ଉଡି ଯାଆନ୍ତି । ଆମେ ଜାଣିବାରେ ପକ୍ଷୀ ମାନେ ଯେଉଁ ଆଡେ ଯାଆନ୍ତି ସେଇଠି ନିଜ ପାଇଁ ନିଜ ପାଇଁ ବସା ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ଗଢନ୍ତି । ନୂଆ ଯାଗାରେ ପରିସ୍ଥିତି ସାଙ୍ଗେ ନିଜକୁ ଆରେଇ ନିଅନ୍ତି ।

ହଠାତ୍ ମୁଁ ନିଜକୁ ପକ୍ଷୀ ଟିଏ ପରି ଭାବିଲି । ପକ୍ଷୀ ପରି ଆମେ (ମୁଁ ଆଉ ଅନେକ ଓଡ଼ିଆ ଲୋକ) ନିଜ ଦେଶ ଓଡିଶା ଛାଡି ସୁଦୂର ବିଦେଶ (ଆମେରିକା) ରେ ରହିଛୁ । ଆମେ ପକ୍ଷୀ ପରି ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ବା ବାଟ ଭୁଲି ଏଠାକୁ ଆସି ନାହୁଁ । ସୁଦୂର ବିଦେଶକୁ ଆମ ଓଡିଶାରୁ ସାଧବ ପୁଅ ମାନେ ବାଣିଜ୍ୟ ପାଇଁ ବୋଇତରେ ଯିବାର ଇତିହାସ ଅଛି । ଆମ ପରିବାର ଆଉ ପିଲାଙ୍କ ଜୀବନରେ ଅଧିକ ସୁଯୋଗ ଆଣିବା ପାଇଁ ଆମେ ଆମେରିକାକୁ ଆସିଛୁ । ନିତି ଚାଲିବା ସମୟରେ ମୁଁ ଅନେକ କଥା ଭାବେ । ମୋର ବେଶୀ ମନେ ପଡେ ମୋ ପିଲାଦିନେ ଆମ ସାହିର ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ କାଟି ଥିବା ସମୟ । ଏବେବି ମୋର ପରିସ୍କାର ମନେ ଅଛି ଶଙ୍ଖଚିଲକୁ ଦେଖି ଆମେ ପିଲାମାନେ ଘରୁ ବାହାରକୁ ନହେଲେ ଛାତ ଉପରକୁ କେମିତି ଦୌଡ଼ି ଯାଉ । ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଶଙ୍ଖ ଚିଲର ବଡ଼ ବଡ଼ ଡେଣା କୁ ନିରେଖି ଦେଖେ ଆଉ ତା ପରି ଖୋଲା ଆକାଶରେ ଉଡିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ମୋ ବୁଢ଼ୀ ମାର ଡାକ ଶୁଣି ଘର ଭିତରକୁ ତର ତର କିନା ଆମର ଚଉଦଟି ପକା ପାହଚରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଓଲ୍ହେଇ ଆସେ , ଆଉ ଭାବେ ମୁଁ ବି ଦିନେ ଉଡ଼ନ୍ତି କି ଆକାଶରେ !

ଦିନ ଗଡ଼ିଲା, ମାସ ପୁରିଲା ଆଉ ନୂଆ ବର୍ଷ ସବୁ ଆସି ଚାଲିଗଲେ । ମୁଁ ବଡ଼ ହୋଇ ଗଲି ଆମ ପରିବାରର ସୁଖ ଆଉ ଦୁଃଖ ସହିତ । ବାପାଙ୍କ ଦେହ ଭଲ ରହୁ ନ ଥିଲା ଆଉ ଅନେକ ଦିନରୁ ମୋ ବୋଉ ଆର ଦୁନିଆକୁ ଚାଲି ଯାଇ ଥିଲା । ବାପା ମୋ ବାହାଘର ସୁଧାଂଶୁ ଙ୍କ ସଂଗେ କରିଦେଲେ । ବାହାଘର ପୂର୍ବରୁ ସୁଧାଂଶୁ ତିନି ବର୍ଷ ଆମେରିକାରେ ରହି ପୋଷ୍ଟଡକ୍ କାମ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କଠାରୁ ମୁଁ ଆମେରିକା ବିଷୟରେ କିଛି କଥା ଶୁଣିଥିଲି । ସୁଧାଂଶୁ ମୁମ୍ବଇ ରେ ଚାକିରୀ କରୁଥିଲେ । ସେଠି ଆମର ଦୁଇଟି ପିଲା ହୋଇଥିଲେ । ଉଣେଇଶ ସତସ୍ତରୀ ମସିହାରେ ଚାକିରୀ ପାଇଁ ସୁଧାଂଶୁ ଆମେରିକା ଆସିବାକୁ ଠିକ୍ କଲେ । ତାଙ୍କ କହିବାରେ ତାଙ୍କୁ ଚାକିରୀରେ ଅଧିକ ସୁଯୋଗ ମିଳିବ ଆଉ ପିଲାଙ୍କର ପଢାବି ଭଲ ହେବ ଆମେରିକାରେ । ମୁଁ ସେତେବେଳେ ମୁମ୍ବଇରେ ରହିବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲି ଯାହା ଆମ ଓଡ଼ିଶାର ରହଣୀ ଅପେକ୍ଷା ଭିନ୍ନ ଥିଲା । ମୁମ୍ବାଇର ଟ୍ରେନ୍, ବସ୍ ରେ ଯାଇ ମାର୍କେଟ ରୁ ଘର ପାଇଁ ସବୁ ଜିନିଷ କିଣି ଆଣିବା ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ।

ତେଣୁ ମୋ ମନରେ କିଛି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଆସିଥିଲା । ମୋର ସାଙ୍ଗ, ନିତି ଦିନର କାର୍ଯ୍ୟ ସବୁକୁ ଛାଡି ଏତେ ଦୂରକୁ ଆସିବାକୁ ଇଛା ନ ଥିଲେ ବି ମୁଁ ନିରବ ରହିଲି । ସେତେବେଳେ ଇଣ୍ଟରନେଟର ଯୁଗ ନଥିଲା । ମୁଁ ଆମେରିକା ବିଷୟରେ ବେଶି ଜାଣି ନ ଥିଲି । ଯା

ହେଉ ମୁଁ ଖୁସି ଥିଲି ଯେ ଆମେରିକାକୁ ଆମେ ଉଡ଼ାଜାହାଜରେ ଉଡି ଆସିବୁ ବୋଲି । ମୁଁ କେବେ ଉଡାଜାହାଜରେ ବସି ନ ଥିଲି । ସିନେମାରେ ଉଡ଼ାଜାହାଜର ବାହାର, ଭିତର କେତେ ଥର ଦେଖିଥିଲି । ଯିବାର ଦିନ ପାଖ ହେବା ସମୟରେ ଭାବୁଥିଲି କୋଉଠି ଆମେ କେମିତି ବସିବୁ ବୋଲି । ସୁଧାଂଶୁ ଆଗରୁ ଆସି କାମରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଛ ମାସ ପରେ ମୁଁ ପିଲାଙ୍କୁ ନେଇ ଏକା ଆସିଥିଲି । ପିଲାଙ୍କର ଡର , କାନ୍ଦ କୁ ସମ୍ଭାଳି ବସିବା ଚୌକିର ପଟି ବାନ୍ଧିଲା ପରେ ଉଡ଼ାଜାହାଜରେ ବସିଥିବା ଲୋକ ମାନଙ୍କୁ ଖାଲି ଦେଖିଲି ଡରରେ । ତେଣୁ ପକ୍ଷୀ ପରି ଉଡିବାର ଭାବ କୁ ଆଡେଇ କେମିତି ପିଲାଙ୍କୁ ଧରି ଆମେରିକାରେ ପହଂଚିବି ସେଇ କଥାଟି ମନରେ ବାଟଯାକ ଭାବୁଥିଲି ।

ଆମେରିକାରେ ଆସି ସେପ୍ଟମ୍ବର ମାସରେ ଆମେ ପହଁଚିଲୁ । କିଛି ଦିନ ପରେ ଏଠି ଶୀତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ପୁରୀ , ମୁମ୍ବଇ ପରି ସମୁଦ୍ର କୂଳ ଜାଗାରୁ ଆସି ଚିକାଗୋ ର ଶୀତ ଦିନର ବରଫ ଦେଖି ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଆମ ଦେଶକୁ ମନେ ପକାଇଲି । ପରେ ଭାବିଲି ଆମେରିକାରେ ରହିବା ଆମ ଭାଗ୍ୟରେ ଅଛି । ତେଣୁ ଏଠାକାର ରହିବା ଚଳଣିରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହେବା ଠିକ୍ ହେବ । କଥାରେ କହନ୍ତି ଯେ ଦେଶ ଯାଇ ସେ ଫଳ ଖାଇ । ତେଣୁ ଏଠାକାର ଚଳଣି, ପାଗ , ଦୋକାନ ବଜାର ସହିତ ନିଜକୁ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ କରି ନେବାକୁ ଭାବିନେଲି । ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମେ ଦେଖିଲି ଏଠି ନିଜର କାମ ସବୁ ନିଜକୁ କରିବାକୁ ହେବ । ଘର କାମ ପାଇଁ ମୁମ୍ବଇ ପରି କେହି ଆସି ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ଭାଗ୍ୟ ନାହିଁ । ଘର କାମ , ବାହାର କାମ , ଘାସ କାଟିବା , ଶୀତ ଦିନରେ ବରଫ ସଫା କରିବା ଆଉ ନିଜେ ଗାଡି ଚଳାଇ ବାହାରୁ ଘର ପାଇଁ ସଉଦା ,ପରିବା ଇତ୍ୟାଦି ଆଣିବା ସବୁ କାମ ନିଜକୁ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଆଗ ଗାଡି ଚଲେଇବା ଶିଖିଲି କାରଣ ପିଲା ଦୁହିଁଙ୍କୁ ପାଠାଗାର ବା ସ୍କୁଲ କୁ ନେବା ପାଇଁ ଗାଡି ଚଲାଇବା ଦରକାର ଥିଲା ।

ଆମେ ଚିକାଗୋ ର ଉପନଗରରେ ରହୁଥିଲୁ । ତେଣୁ ସେ ଜାଗାରେ ବସ୍ ରେ ଯିବା ଆସିବା ର ସୁବିଧା ନ ଥିଲା । ମତେ ଭାରି ଏକୁଟିଆ ଲାଗୁଥିଲା ସେଠାରେ । ମୋର ସବୁବେଳେ ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କ ଆଉ ଘର କଥା ମନେ ପଡୁଥିଲା , ପିଲାମାନେ ସ୍କୁଲ କୁ ଗଲାପରେ । ଆମ ଆଡ଼ ପରି ପାଖ , ପଡିଶା ଲୋକଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ ମିଶି କଥା ହେବାର ସୁବିଧା ନ ଥିଲା । ଏଠାରେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ସମସ୍ତେ ନିଜ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହନ୍ତି ବା କାମକୁ ଯିବାର ଜାଣିଲି । ତେଣୁ ଗପ କରି ସମୟ କଟେଇବା ହେବନି ବୋଲି ଜାଣିଗଲି କିଛି ଦିନ ଏଠାରେ ରହିବା ସମୟ ଭିତରେ । କିଛିଦିନ ପରେ ଆମ ମେଲବକ୍ସ ରେ ଯୋଡିଏ ମୋଟା , ମୋଟା ହଳଦିଆ ବହି ଆସି ପହଁଚିଲା । ଦିନ ସାରା ସେ ବହି ଯୋଡିକୁ ପୃଷ୍ଠା ପରେ ପୃଷ୍ଠା ହାତରେ ଧରି ଦେଖିଲି । ଜାଣିଲି ସେଇଟା ଏଠିକାର ଫୋନ୍ ବହି ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଫୋନ ନମ୍ବର ଆଉ ଠିକଣା ଲେଖା ଥିଲା । ମୁଁ ପଢିବାକୁ ଲାଗିଲି ସମସ୍ତଙ୍କ ନାଁ ଆଉ ଦେଖିଲି ମିଶ୍ର ପଙ୍କଜ , ସାହୁ ରାମ ଶରଣ , ମହାନ୍ତି ଦିଲୀପ, ଦାଶ ପ୍ରଦୀପ୍ତ , ସାମଲ କରୁଣାନିଧି ଇତ୍ୟାଦି ଭାରତୀୟ ଆଉ ଓଡ଼ିଆ ନାଁ ସବୁ ଲେଖା ହୋଇଛି । ଭାବିଲି ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ କିଛି ଓଡ଼ିଆ ଲୋକଙ୍କୁ ଡାକି କହିବି ଆମେ ଏଠାରେ ନୁଆ ବୋଲି । ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ କିଛି ପରାମର୍ଶ ମିଳିପାରେ ଏଠି କେମିତି ସମୟ କାଟିବାକୁ । ସଂନ୍ଧ୍ୟା ବେଳେ ସୁଧଂଶୁ କାମରୁ ଆସିଲା ପରେ ତାଙ୍କୁ ମୋର ମନ କଥା କହିଲି । ମୋ କଥା ଶୁଣି ସିଏ କହିଲେ ଭଲ କଥା କିନ୍ତୁ ଦେଖିବୁ , ସେମାନେ କୋଉ ସହରରେ ରହନ୍ତି ? ଖୋଜି ଖୋଜି କିଛି ଲୋକ ଆମ ସହର ପାଖରେ ରହୁ ଥିବାର ଜାଣିଲି । ସେ ନାଁ ଗୁଡିକୁ ହାଇଲାଇଟ୍ କରି ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ଲୋକଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ଫୋନ୍ ରେ ଡାକିଲି । କେତେ ଜଣ ଲୋକ ଆମ ପୁରୀ ଆଉ କଟକର ଥିଲେ । ସେଇ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରୁ ସୁଧାଂଶୁଙ୍କର ଜଣେ ସାଙ୍ଗ ଆଉ ମୋର ଜଣେ ଦୂରରେ ଥିବା ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ର ଲୋକଙ୍କୁ ଜାଣିଲି । ଆମକୁ ସେମାନେ କହିଲେ ତାଙ୍କ ସଂଗେ ଶନିବାର , ଆଉ ରବିବାର ଛୁଟି ଦିନରେ ଏକାଠି ହେବାକୁ । ମୁଁ ଖୁସି ହେଲିଯେ କିଛି ଲୋକଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ ମିଶିବାକୁ ସୁବିଧା ମିଳିବ ।

କିଛି ମାସ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଲୋକଙ୍କ ଘରେ ମିଶି ଖାଇବା , ପିଇବା କରି ସମୟ ଭଲରେ କଟିଲା । ଏହା ଭିତରେ ଥାଙ୍କସ୍ ଗିଭିଂଗ ଆଉ ବଡ଼ ଦିନ ଛୁଟି ଆସିଲା । ସେତେବେଳେ ଆମ ଶହର ଆଉ ଆଖ ପାଖରେ ମିଶି ବାରଟି ପରିବାର କୋଡିଏ ମାଇଲ ଭିତରେ ଥିଲୁ । ଭାବିଲୁ ଆମେ ଆମର ଗଣେଶ ଆଉ ସରସ୍ୱତୀ ପୂଜା ମିଶି କରିବାକୁ । ତାହାଲେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିବେ ଆମ ଦିଅଁ ଆଉ ପର୍ବ ବିଷୟରେ । କେତେ ଥର ପାଳି କରି ଜଣ ଜଣଙ୍କ ଘରେ ପୂଜା କଲୁ । କିନ୍ତୁ ବେଶି ଲୋକ ହେବାରୁ ଭାବିଲୁ ଏଠାରେ ଥିବା ହିନ୍ଦୁ ମନ୍ଦିର ମାନଙ୍କରେ ଗୋଟେ ଦିନ ଭଡା ନେଇ କୁମାର ପୁର୍ଣିମା ,ଗଣେଶ ପୂଜା, ହୋଲି , ଆଉ ସରସ୍ୱତୀ ପୂଜା କରିବାକୁ । ଭାବିଲୁ ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା ପାଳନ କଲେ ଅନ୍ୟମାନେ ଆମ ପର୍ବ ବିଷୟରେ ଜାଣିବେ । ପିଲାମାନେ ନାଚ ଗୀତ , ଡ୍ରାମା ,ଚିତ୍ରାଙ୍କନ ଇତ୍ୟାଦି କରି ପାରିବେ । ଆମ ଓଡିଶା ରେ ପର୍ବ ଗୁଡିକ ଟିକିଏ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ପାଳନ ହୁଏ । ଆମେ ଓଡ଼ିଆ ଖାଦ୍ୟ ବି ଘରେ ରୋଷେଇ କରି ପୂଜାକୁ ନେଉଥିଲୁ । ଆମେରିକାରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ ଭାରତୀୟ ମାନେ ଯେଉଁମାନେ ମନ୍ଦିରକୁ ଆସୁଥିଲେ ସେମାନେ ବି ପ୍ରସାଦ ଖାଉଥିଲେ ଆମେ ନେଇଥିବା ଖାଦ୍ୟରୁ । ସମସ୍ତେ ଖୁସିରେ ଆମ ଖାଦ୍ୟର ପ୍ରଶଂଶା କରୁଥିଲେ ।ଓଡିଶା ସ୍ତ୍ରୀ ମାନଙ୍କର ସମ୍ବଲପୁରୀ ଶାଢ଼ୀ ଆଉ ସମ୍ବଲପୁରୀ କନାରେ ତିଆରି ପୁରୁଷ ମାନଙ୍କର ପୋଷାକକୁ ବି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପସନ୍ଦ ଆସୁଥିଲା । ଲୋକ ମାନଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ଦେଖି କେତେ ଓଡ଼ିଆ ଲୋକ ଟେବୁଲଟିଏ ରଖି ତା ଉପରେ ଶାଢ଼ୀ, ତାରକସି କାମର ରୂପ ଗହଣା , ପଟ ଚିତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଓଡ଼ିଶାର ହସ୍ତ କଳା ର ଜିନିଷ ବିକ୍ରୀ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ମନ୍ଦିରରେ । ପରେ ଓଡ଼ିଆ ମାନେ ମିଶି ଜଗନ୍ନାଥ , ବଳଭଦ୍ର ଆଉ ସୁଭଦ୍ରା ମାଙ୍କ ମୂର୍ତି ମନ୍ଦିରରେ ରଖିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲେ ଓ ନିୟମିତ ଭାବେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପୂଜା ଆରମ୍ଭ ହେଲା ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ଅନ୍ୟ ସହରରେ ଓଡ଼ିଆ ମାନେ ମିଶି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପୂଜା ଆରମ୍ଭ କଲେ ସେଠାରେ ଥିବା ହିନ୍ଦୁ ମନ୍ଦିରରେ । ଜୁଲାଇ ମାସରେ ଜଗନ୍ନାଥ ଙ୍କର ରଥ ଯାତ୍ରା ମନ୍ଦିର ବାହାରେ କରିବା ବି ଆରମ୍ଭକରା ହେଉଛି । ପ୍ରଥମେ ନେଶଭିଲ୍ ରେ ଜଗନ୍ନାଥ , ବଳଭଦ୍ର, ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କ ମୂର୍ତି ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିଲା । ସେଠାରେ ରଥ ଯାତ୍ରା ଅତି ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ପ୍ରଥମେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ରଥ ଟଣାରେ କେବଳ ଓଡ଼ିଆ ଲୋକ ନୁହଁନ୍ତି , ଆମେରିକାର ସବୁ ଲୋକ ମାନେ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି । ଲୋକ ମାନେ ରଥ କୁ କିଛି ବାଟ ଟାଣି ନିଅନ୍ତି ଦଉଡ଼ି ଦ୍ୱାରା । ଖରା ଦିନରେ ସମସ୍ତେ ବାହାରେ ରଥ ଯାତ୍ରା କୁ ବହୁତ ଉପଭୋଗ କରନ୍ତି । ଖରା ରେ ରଥ ଟଣା ପରେ ଆମ ପୁରୀର ଟଂକ ତୋରାଣି ପରି ଲୁଣିଆ ପତଳା ଦହିର ଲସି ପିଅନ୍ତି ଆଉ ସାନ ଠାରୁ ବଡ଼ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ଲୋକମାନେ "ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ " କହି ରଥ ଚାରିପଟେ ଘେରି ରହନ୍ତି । ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଅନୁସାରେ ଏବେ ଓଡିଶୀ ନାଚ ହୁଏ ରଥ ଟଣା ପରେ । ଓଡିଶୀ ଗୀତ ବି ବୋଲା ହୁଏ ରଥ ଯାତ୍ରାରେ । ଓଡିଶୀ ନାଚର ପ୍ରସାର ଏବେ ବହୁତ ହେଲାଣି । ଅନେକ ଲୋକ ବାହାରୁ ନାଚ , ଗୀତ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ଜାଗାରେ ନାଚ , ଗୀତ ପାଇଁ ସ୍କୁଲ ଏବେ ହେଲାଣି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାରଟି ମନ୍ଦିରରେ ଜଗନ୍ନାଥ, ବଳଭଦ୍ର ଓ ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କ ମୂର୍ତି ପୂଜା ପାଉଛନ୍ତି । ଆମେରିକାରେ ଲୋକମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଆମ ଓଡିଶା ନାଚ , ଗୀତ , ଭାସ୍କର ବିଦ୍ୟାରେ କେତେ ଉନ୍ନତ । ସାରା ଆମେରିକାରେ ଲୋକମାନେ ଜାଣିଲେଣି ଆମେ କେବଳ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷା ଆଉ କାମ ପାଇଁ ନୁହେଁ ବିଭିନ୍ନ କଳାରେ ନିପୁଣ ଆଉ ଅନବରତ ଏଠିକାର ସମାଜର ବିକାଶରେ ଅଂଶଦାନ କରୁଛୁ । ବିଭିନ୍ନ ସ୍କୁଲ , କଲେଜ ରେ ପିଲାମାନେ ଓଡିଶୀ ନାଚ ଆଉ ଗୀତର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କରି ଲୋକ ମାନଙ୍କୁ ଆମ କଳା ବିଷୟରେ ଅବଗତ କରାଉଛନ୍ତି । ଖୁସି ଆଉ ଗର୍ବର ବିଷୟ ଆମେରିକାରେ ଥିବା ଭାରତୀୟ ଆଉ ଅନ୍ୟ ଦେଶର ଲୋକମାନେ ଏବେ ଆମ କଳା, ସାହିତ୍ୟ ଓ ସଂଗୀତ ବିଷୟରେ ଜାଣିଲେଣି । ଏବେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ସବୁ ଓଡ଼ିଆ ମାନେ ଲାଗି ପଡିଛନ୍ତି ।

ଆମେରିକାକୁ ପ୍ରଥମେ ଆସିଥିବା ବୟସ୍କ ଲୋକ ମାନେ ମିଶି ଓଷା (ଓଡିଶା ସୋସାଇଟି ଅଫ ଆମେରିକା) ସଂଗଠନ ଉଣେଇଶ ଏକାଅଶୀ ମସିହାରେ ଗଢ଼ିଛନ୍ତି । ଓଷା ସଂଗଠନ ଓଡିଶା ଆଉ ଆମେରିକାର ଅନେକ ବିଭାଗରେ ଉନ୍ନତି ଆଣୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତିବର୍ଷ ଜୁଲାଇ ମାସରେ ଗୋଟିଏ ଶହରରେ ଓଷାର ବାର୍ଷିକ ସମ୍ମିଳନୀ ହେଉଛି । ସେଠାରେ ତିନି ଦିନ କାଳ ଅନେକ ଓଡ଼ିଆ ଏକାଠି ହୋଇ ଆମର କଳା, ସାହିତ୍ୟ , ବିଜ୍ଞାନ ଇତ୍ୟାଦି ବିସୟରେ ଆଲୋଚନା କରନ୍ତି । ଉପସ୍ଥିତ ଓଡ଼ିଆ ମାନେ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଥିବା ବନ୍ଧୁତାକୁ ଦୃଢ଼ କରନ୍ତି ଆଉ ନୂଆ ଲୋକ ମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କରନ୍ତି । ଛୋଟ ଛୋଟ ନାଟକ ମାଧମରେ ଆମ ପରମ୍ପରା, ସଂସ୍କୃତି କୁ ଆମ ଭିତରେ ଦୋହରାଇ ଦିଅନ୍ତି । ଏଠାରେ ଥିବା ପ୍ରତିଭାଶାଳୀ ଓଡ଼ଆ ମାନେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଭା ଷ୍ଟେଜ୍ ରେ ଉପସ୍ଥିତ କରିପାରନ୍ତି । ବାହାରେ ରହି ଓଡ଼ିଆ ମାନେ ଆମେରିକା ସମାଜର ଧନ , ସମାଜର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ସାଙ୍ଗରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ସ୍କୁଲ , କଲେଜ , ହସ୍ପିଟାଲ ଗଢିବା , ଡାକ୍ତର , ନର୍ସ, ଶିକ୍ଷକ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ସୁବିଧା କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଓଡ଼ିଶାରେ ଆଧୁନିକ ପାଠାଗାର ମାନଙ୍କର ସୁବିଧା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଯେତେବେଳେ ଓଡ଼ିଶାରେ ଆକସ୍ମିକ (ଫନି , ସୁନାମି, କୋଭିଡ଼ ବା ବନ୍ୟା) ଆସିଛି ସେତେବେଳେ ଓଷା ସଙ୍ଗଠନ ଆଉ ଏଠାକାର ଓଡ଼ିଆ ମାନେ ଆର୍ଥିକ ଆଉ ଅନ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟର ହାତ ବଢ଼ାଇଛନ୍ତି ।

ଏବେ ଏଠାରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ବିସ୍ତାର ପାଇଁ ପିଲା ମାନଙ୍କୁ ଓଡ଼ିଆ ଶିକ୍ଷା ଦିଆ ଯାଉଛି । ମୁଁ ବିଦେଶରେ ରହିଲେବି ଏଠାରେ ଅନେକ ସୁବିଧା ଓଡ଼ିଶାରେ ଥିଲା ପରି ପାଉଥିବାରୁ ନିଜକୁ ସୌଭାଗ୍ୟବତୀ ବୋଲି ଭାବୁଚି । ନୂଆ ଆସିଲା ବେଳେ ମୁଁ ବରଫକୁ ଦେଖି ଡ଼ରୁଥିଲି ଆଉ ସବୁବେଳେ ଓଡିଶା ରେ ଥାଆନ୍ତି କି ବୋଲି ଭାବୁଥିଲି । ଏବେ ମୁଁ ଏଠିକାର ଚଳଣୀ , ଖାଦ୍ୟ , ସଂସ୍କୃତି ସାଙ୍ଗେ ନିଜକୁ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ କରି ନେଇଛି । ଆମ ପାଖରେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସଂଗେ ମିଶି ତାଙ୍କୁ ଆମର ଖାଦ୍ୟ , ସଂସ୍କୃତି ସହିତ ପରିଚିତ କରାଉଛି । ମୋ ଠିକଣା ଏବେ ବିଦେଶରେ କିନ୍ତୁ ହୃଦୟରେ ବଂଚିଛି ମୋ ଦେଶର ବାସ୍ନା , ରୀତି , ନୀତି ଆଉ ମୋ ମାଟିର ବାସ୍ନା । ବିହଙ୍ଗ ପରି ଆମେ ଓଡିଶାରୁ ଉଡି ଆସି ଉତ୍କଳର ସଂସ୍କାର, ସଂସ୍କୃତି ର ପର ଝାଡି ଦେଇ ଚାଲିଛୁ ଆମେରିକାରେ ବିଭିନ୍ନ ଯାଗା ଆଉ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ।

By: Mrs. Chandra Misra

ENGLISH POEMS

Voice Within: A Song of Life

By:Surath Rath

Time will pass, nerves will heal,
I will walk the miles again,
And that is what I feel.

It is hope, not despair, that keeps me ticking.
Fall will pass, spring will bloom,
And that is what I am thinking.

It is about a mile to the pond side,
I will run by it again,
To watch the squirrels run,
Or the docks swim,
Time will pass, nerves will heal,
I will walk the miles again,
And that is what I feel.

Angels came in disguise,
Be they Dr. Rooper, Dr. Atasu Nayak,
Dr. Cortez or Dr. Constanza,
My daughter, my wife, my mothers,
My fathers in Heaven,
My Family and friends.
And there were these invisible angels,
Around the operations bed,
They stood guard,
While I went to deep sleep,
They Left right before I woke up.
To remove my insurmountable pain.
"My days will never go in vain!",
I say that again and again.

My therapist says,
"Be patient, my Patient. You will be alright." and my inner self echoes out,
"I will be alright; I will be alright."

Yes, I walk now, but a long way to heal,
And a long way to go.
Time will pass, nerves will heal,
I will walk the miles again,
And that is what I feel.

=============END ===============

Events in life in my life, life in general, translates into passages. Such passages of life evoke inner feelings and bring out expressions in the form of writings. Oftentimes such writings of mine take the form of small poems. Such poems are nothing but poems in the book of life. **Voice Within** is one such poem, a song of life.

Lone Journey

By: Surya Nayak

Slowly strolling across the field
                    Lonely as it is

And eroding my existence, with a
Propelled peace,

Trying to escape from an ‘ICESCAPE’
        Smiling at my frozen chicks.

Sun behind me, sees me walk
Ahead is my shadow as I walk.
I drag my pain within and in-between,
                    my life and death

I walk towards a fading end.

“To be” or “not to be” within
The spinning circle of love,
Coiled with pain.

With eyes open,
        No emotions, no stress
She walked away from me…

Loneliness made everything silence
She pushed me to walk.
thousands of miles without stop

I found my ‘hell’
BUT I was not there.
****

(Surya Nayak lives in Maryland with his wife Sujata. He writes both in English and Odia)

Our Wings

By: Laura Mohapatra

Oh how we wish time could stay frozen
Hand in hand, with no hearts broken
Fluttery snow falling all around us

But time won't stop
It keeps ticking with the clock
And somewhere in the haze we grow up

We spread our wings and learn to fly
All the while wanting to cry
But crying tears of both sorrow and joy

There is a place in our heart
That is almost ripped apart
Through the toil and the pain of the journey

There is a place in our heart
That will always stay a part
Of the home that we left, the home that we lost

Oh, but there is a place in our heart
Which gives us a fresh start
In a land where we spread our wings

That place in our heart
It gives us a dart
To aim at our ambition and hope the path stays true

Look up into the snow
Shimmering like smoke
Are the threads that tie us to our roots

We are from Odisha, from glistening soil and shimmering rivers
From the roaring Puri beach to filigree in silvers
We are from kindness, love and empathy

We are from the smell of haldi, garam masala and food of dreams
We are from Indian Idol, playing cricket and eating amul ice cream
From scooty rides and bargaining at the bazaar

And now, we watch beautiful sunsets and shining snow

We dress up in costumes for halloween and watch fireworks glow
We bask in autumn colors and revel in spring flowers

We start off like birds
Our wings turn into words
And mark our signature on the world

We will never forget who we left behind
And we will never take for granted what we may find
For that is our culture and upbringing

No matter where we go our rich Indian culture never fades
Our traditions and bonds we hold close and pass on like a waterfall cascades
Like a bird we spread our wings and fly towards our dreams, till they become reality

This is who we are, the best of both worlds

everlasting

By: Sumedha Jena

never knew the feeling of snow
the crisp and cold air, biting gently
soon to infiltrate my lungs
just a child, in winter's embrace.

too young to even remember
how the ground blanketed in the purity of white,
yet the feeling of togetherness
remained with me forever

a couple years older and wiser
winter’s breath graces my windowpane
creating frozen, serene landscapes
underneath a pale winter sun

schools closed, we are all iced in
relishing winter’s allure beauty
the scent of woodsmoke in the air
holds a cherished place in my memory

indeed, what a time it was
back when roads would be frozen still
stuck in a moment forever
as the snowflakes dance in the breeze

a mess of snow angels and snowmen
cold noses and rosy cheeks
fragments of my childhood unfold
in frosty mornings and glistening icicles

the biting cold, yet invigorating
invited me for a day of bliss
later admiring the clear, starlit nights
making my youth everlasting

years sail by, the frost returns
excitement surges within me.
running towards the closest door
to see the magic of winter’s wonderland

disappointment settles in as I see

the symphony of crackling ice melting
that stillness of a snow-covered forest
vanishing from my eyes

my heart aches for that familiar feeling
where I had no care in the world
each year the inches grew smaller
as I, too, age with the seasons.

the magic steadily dissipates
how I longed to dance in frosty air
embracing the cozy nights by the fireplace
as I recall the everlasting days of my youth

From Home to Home: A Migrant's Journey

By: Prachi Mohanty

On a winter day in '96, I took flight,
From my homeland, love burning bright.
Left parents, kin, and friends so dear,
A journey to a new frontier.
Childhood games, hide and seek,
Chata keet keet, memories unique.
School and college, days so grand,
Street foods and festivals, a cherished strand.
Twelve months, thirteen festivals' embrace,
Dushera to Baliyatra, a cultural grace.
Neighbors, like family, together we'd sway,
No dull moments in that bygone day.
A Prince beckoned from a distant shore,
Seven Seas' tales, read and more.
A dream awakened, a bond in creation,
With trust and love, a departure's narration.
A new beginning, a dawn unfurls,
A journey of togetherness, across the worlds.
Loneliness lingered for a fleeting while,
Parents' friends embraced, with a welcoming smile.
Slowly, steadily, I crafted my own space,
In this new home, a different place.
If others from my homeland could survive,
I told myself, then so could I strive.
Friends made, norms embraced,
Festivals celebrated, the essence traced.
Stepping beyond comfort, exploring alone,
Seven seas apart, yet the heart's own.
Adopted by a land, my culture intertwined,
Friendships flourished, barriers declined.
The transition, neither easy nor hard,
Made it my home, my regards unbarred.

Now my kids grow in this foreign land,
Values instilled, a cultural stand.
Lucky, they call two places their own,
Celebrating two countries, a love brightly shone.
Migration's journey, no inhibitions to start,
An open heart building a home with a sweetheart.
Time swiftly passed, twenty-eight years in this abode,
More than my birthplace, a cherished road.
No difference now, time's moments seized,
Learned that home creation isn't where you're appeased.
Destiny unfolds, play along with glee,
Happiness crafted, a creator you'll be.
The wanderer's heart echoes with a trace,
Nostalgia's pull, tears may grace.
No, going back, yet make the best,
Two worlds created, a heartfelt quest.

ENGLISH STORIES

Sugar Today

By: Ayaan Mahapatra

Intro

Sugar is the name of sweet-tasting minerals found in almost everyday food; from white bread to sweet cakes & sodas. The average adult, teenager and child has approximately 17 teaspoons of added sugar a day (around 270 cal). Sometimes sugar is safe, but nowadays if it's not used properly, it can cause serious health issues. This article will explain where the sugar came from, how it was used to its status today; complications from eating a large & uncontrollable amount of sugar, & other solutions for it.

Origin

Before sugar, people used mashed fruits & nectars from trees & cacti. The first traced origin of sugar is in New Guinea in 8,000 BCE (before the common era). The natives used to eat sugarcane for itś sweet taste. It was later imported to India during 350-400 BCE. In 327 BCE, sugar went from India to Ancient Greece & Rome. The people of Greece & Rome were shocked to see a sweet object that can bear no fruit of vegetable or honey, but is sweeter. Small samples were imported there for medical purposes. The Arabs & Persians were also efficient in cooking with sugar. Only in the Crusades; a war between European Catholics & Muslims, did information on sugar go to Europe. It became a luxury item for nobles. From then on, various European countries made colonies in different areas for more sugar. Even slavery in the early USA was also farmed. In America during the 1920s, it was warned that sugar couldn't cause many problems. Only in 1950-1960, it was because people thought fat was more dangerous. So now, sugar is in every diet of a human, due to the ignorance of humans.

Types of Natural Sugar

There are 3 types of sugar: Glucose, Sucrose & Fructose. Glucose($C^6H^{12}O^6$), is made by plants, using photosynthesis, as food for the plant to turn it into ATP energy. It is also the sugar in your bloodstream. Sucrose($C^{12}H^{22}O^{11}$), is the natural sugar found inside fruits, vegetables & nuts, also made in photosynthesis. Fructose($C^6H^{12}O^6$) is 50% of all sugar inside manufactured items, such as candy, pastries & even bread. Brown and white sugar has Glucose & Fructose. Refined sugars have all 3. Raw sugar has 100% Sucrose. Consuming these 3 types of sugars will have different effects. For example, a little bit of fructose is sweeter than the same amount of glucose or sucrose.

Complications

While sugar is sweet & very affordable (assorted chocolate for 8 dollars!! For that amount of money, you can get 8-12 apples). This is why the United States consumes the most sugar. It can cause type 2 diabetes, stroke, heart attack & raises obesity & etc. It can also cause plaque, lower energy levels, depression, mood swings, anxiety, and even cancer. It also releases certain chemicals to the brain so that you would want to eat more. In The Sugar Film

(2014), we meet a boy named Larry, who is around the age of 17-19 years in the film. He lives in Kentucky. Since his family is poor, they have to make bad decisions, causing almost all of his teeth to rot away, because of drinking too much Mountain DEW since the age of 4. It is so common around those parts, that his dentist coined the term, 'Mountain DEW Teeth'. He would've gotten fillers, but he rotted away so many teeth that it would be painful for him. 8.7% of the population has diabetes, while 41.9% of the US Population is obese.

Solutions

Sugar is only good if eaten in small, controllable amounts. You can also eat other alternatives to sugar like fruit, honey, etc. Even if you use sugar, try using honey or brown sugar, which is not processed at all. Sugar can also provide a small energy boost, so it can be consumed as an energy shot/drink.

Solutions (Not a Solution!)

Throughout the years, many people have tried to create sugar substitutes, as they are less unhealthy, but have a sweet taste. Like Saccharine, a chemical made in 1879. It was 350 to 500 times sweeter than sugar, but it can also cause cancer. There is also Aspartame & Calcium Cyclamate. The 1990s & the 2000s saw the rise of artificial sweeteners. High-Fructose corn syrup also acted as a substitute for sugar in the following years to today.

Conclusion

Sugar, even with its sweet taste & affordable prices, is a very bad choice to consume regularly & in large amounts, causing multiple bad outcomes. But we are too ignorant to know which is dangerous after all. It is in human nature to explore & try to overcome it. Although we consume a lot of sugar (myself included), if we understand the consequences of sugar, we can build a better future for not only ourselves, but for the generations coming after us. Sugar can also be a very good fuel source, already fueling many rockets.

My Experience

I was addicted to sugar ever since the ripe age of 5. At that time, when we were going home, they would give us treats. One of them is candy, like chocolate or lollipops. They were also giving fruit but really rarely. Before then, I didn't like sugar. Then, It was one of my favorite consumables in the entire world: candy. I just want to address how giving sugary food can change someone, almost PERMANENTLY!!!!! As I was eating it ever since the age of 5, it is like smoking or alcohol, but actually legal.

Little Lemon

By: Shaalin Rath

Have you at any point bought something such as a pet or a delicate object and it dies or breaks the next day? If yes, then you and I have experienced the same thing!

The day had finally arrived: my birthday! I scrambled downstairs and to my surprise, I discovered a gigantic tank placed on a small table, in my dining room. “Surprise!” my dad exclaimed. I was confuzzled… later my dad revealed a great surprise - we were getting fishes!

My dad and I organized the basement for the prodigious celebration! We picked up the scrumptious cake, flavorsome cookies, and the mouth-watering cupcakes. We set the balloons and called the Spa Ladies. They set up the spa tables and decorated our basement. My friends and family came over for the celebration and we all gathered in my room. We all played a bunch of games and then headed towards the dining room. “Okay everyone please stand back and make way!” my dad exclaimed.

“Why?” all the guests clamored

“Because it’s time to load the fish in! ” My uncle and dad carefully placed each fish one by one. Once the fish were all happily swimming in their new home everybody headed for the basement. Except me. I stared at the little fish, worried for their safety. I’m pretty sure we were supposed to wait for two weeks and let the oxygen level increase. Maybe… I thought to myself, maybe they’ll be just fine.

I then carried on with the party. I hurried downstairs to the basement and to my surprise there were bath salt stations, facials, makeup, and even nails! I was so high-spirited! I chose six friends and we gathered at the facial we put water, cream, blush, and even rock soil! We then soaked our faces in the warm, hot towels they brought. It was extra relaxing and the best thing was you get to do it by yourself!

After the party we dug into the mouth watering, scrumptious, delicious cake! After that, we all headed upstairs to watch the movie and have dinner. We went downstairs again to play musical chairs and Imposters.

After the party and celebration completed, everybody headed home with their goodie bags, except for my cousin - she stayed home for a sleepover.

The next day, we gobbled up breakfast and went to the dining room to check the fish. To my surprise, three out of four of them were dead! Depressed, I pleaded with my dad to get more, but he declined, saying, “Let the oxygen level increase and for now, we will bury the fish in the front yard.”

But notice I said three out of four. Yes, one of them survived the tragedy. Her name was Lemon. She was the smallest one and needed less oxygen than the others who were much

bigger than her. Later we got seven more fish including a new mate for Little Lemon. Of course they were both the same breed.

I call this time period The Great Depression - Fish version. By far little Lemon is my favorite and we all owe her our thanks being the bravest, youngest, kindest and even beautiful little fish. This experience has made a big impact on my life and my connection with fish.

(Little Lemon)

Power of Words

By: Sushreeya Devi Mishra

The power of words is immense and far-reaching. Words have the ability to shape thoughts, influence emotions, and inspire action. Here are some ways in which the power of words manifests.

Words are the foundation of communication. They enable individuals to express thoughts, share ideas, and convey information. Effective communication is crucial for building relationships, both personally and professionally.

Words have the power to persuade and influence. Whether in advertising, politics, or everyday interactions, the right choice of words can sway opinions, change attitudes, and motivate people to take specific actions.

Inspirational words can ignite passion, drive, and determination. Motivational speeches, quotes, and writings have the power to uplift spirits and encourage individuals to overcome challenges.

Words are a powerful tool for expressing emotions. They allow individuals to share joy, sorrow, love, anger, and a range of other feelings. Poetry, literature, and art often rely on words to convey complex emotions.

Words are fundamental to the transfer of knowledge. Through written and spoken language, information is passed down through generations, fostering learning, and intellectual growth.

Words can provide comfort, empathy, and support. In times of difficulty, a well-chosen phrase or expression of understanding can have a profound impact on someone's emotional well-being.

Words are catalysts for change. Speeches, manifestos, and written declarations have played pivotal roles in social movements and revolutions throughout history. Words are key to building and maintaining relationships. Positive and affirming language strengthens connections, while effective communication helps resolve conflicts and misunderstandings

Language is central to expressing cultural identity. Words, phrases, and idioms carry the richness of cultural heritage and contribute to the diversity of human expression. The words used to describe people, events, and ideas can shape perceptions. Media, literature, and public discourse play a significant role in influencing how individuals perceive the world around them. Words are the foundation of laws and ethical principles. Legal documents, contracts, and codes of conduct rely on precise language to establish rights, responsibilities, and ethical standards.

It's important to recognize the responsibility that comes with the power of words.

Words can be used positively to inspire, educate, and connect, or negatively to harm, manipulate, and divide. Understanding the impact of words and using them thoughtfully can contribute to positive communication and societal well-being.

As Nat Turner once said, “Good communication is the bridge between confusion and clarity.”

One flight away!

By: Sanskrit Jee

Have you been to the city of temples, Bhubaneswar in Odisha?
Not far from Cuttack, the city of history and Cricket craze;
A city that reverberates Odia culture and represents its resilient community!
I was born here.
The first few months of my life were nourished amidst the blessings of my family;
Granny and grandpa and uncles and aunts would always be by my side, cheering and playing.
Our tube well in our home in Puri has a multitude of joyful memories and I could spend hours playing and getting dirty there;
I love Pathapranta, the Art festival on the bustling streets of Bhubaneswar.
What I'd miss most, is Nandan Kanan, and the drive to Puri and Konark;
One fine day we took an airplane , covered thousands of miles, and landed in the US.
Like my Odisha, which is on the eastern coast of India, New Jersey is also on the eastern coast of the US;
The beaches are refreshing, a horizon that inspires and also familiar fragrant aromas in the wind.
The people are friendly, the cities are overwhelming, and the countryside is tranquil and placid;
Growing up and maturing here has been a lively ride!
What I love most are the engrossing museums and countless opportunities to engage and learn;
Playing American football is thrilling, and watching the NFL is a craze !
My little brother's playschool is a wonderful institution, as elegant as the nearby University of Princeton;
Our schools give the opportunities to play and experiment, and inspire us to strive for excellence.
Middle school lockers have given me and my peers an identity;
My precious books, my precious collectibles, my precious family portraits are here.
My young years are fun and engrossing.
I have an involved upbringing here, from fixing pavers and lights, gardening, and roofing;
I love building my own furniture, and driving from the back seat in an Autonomous car!
My family of four sticks with me and there are always grandparents and extended family visiting;
I live here and love all the four seasons!
Not far from the City of New York, just a bit away from the high-rises;
Have you ever been to the Garden State of New Jersey in the US?

NOW READ FROM BOTTOM TO TOP

Jar of Snow

By: Neepomanjaree Mahanti

The delicate flakes of snow fell one after another on Pakhi's palm. It vanished upon coming in contact with the warmth of her skin, leaving behind a smudge of dampness. But then it increased. A few more flakes like little wisps of cotton crowded her fingers and the palm and soon her hand felt wet and cold. Then came the numbness. It felt good in the beginning as it traveled from the tip of her finger, all the way through her arm and seeped into the depth of her heart numbing all her feelings. Yet, a drop of tear slid down her cheek.

After a while, her fingers started hurting and she was unable to move them. Before they threatened to freeze and turn into ice, she came back to her senses. Pakhi jerked the snow away and pulled her outstretched hand inside and closed the window. She slid her hand in the pocket of her sweater and the instant warmth made them tingle and with it, a fresh burst of tears oozed out of her eyes. She felt lonely… so lonely.

Pakhi's mind wandered to the memories of the past. It was her home back in India. An old two-storied building of peeling yellow paint where her whole family lived together. The house looked dilapidated but the love among the people living in the house was strong as ever. She lived with her parents, her uncle's family and her dear grandfather.

It was the month of December. The winters in her hometown were different in comparison to the harsh and freezing winters where she lived right now in the US. The days were cold but when the skies were clear, the warmth of the sun could beat all winter blues in the afternoon. December was a month of joy for the kids. The schools were closed and the days were spent relaxing out in the sun on the terrace on wooden charpoys or straw mats. In the afternoons after lunch, almost the whole family could be seen out on the terrace. Pakhi's mother and aunt would be busy drying pickles or papads in the sun and chatting away. They would pile up the quilts under the sun so that they get extra warm and cozy at night. Pakhi's father and uncle usually would be out working at this time but joined the gang on office holidays.

Pakhi's grandfather, whom she called 'Dadu' loved to soak in the warmth of the sun all day rocking back and forth in his wooden chair with a newspaper in his hands. When he dozed off, Pakhi and her cousins would poke at his newspaper, waking him up with a jolt. That would annoy him no end but he never scolded the kids. He loved their company and they loved him. Pakhi was the naughtiest of all but being the youngest one, she was Dadu's favorite.

Little Pakhi loved to sit on Dadu's lap and listen to his stories. Both would watch flocks of birds fly across the powder blue sky making a cawing sound.

“Look at those birds Pakhi! They have crossed seven seas to come and visit our land. One day you will fly like these migratory birds and go to a fascinating faraway land!”

“Dadu, have you ever been to that land?” Pakhi would ask, widening her eyes in astonishment.

“No Pakhi… I haven’t gone out much except a few trips to Kolkata to get books for the library… I have only read about them in books.”

Dadu used to be the school’s librarian all his life.

“I also love books,” Pakhi replied.

“You’re just like me Pakhi… but I want you to do what I never did… You have to go to this land which is covered with beautiful sparkling snow!”

“Dadu, will you come with me?”

“Hehe… Dadu is getting older day by day, Pakhi… I don’t know if I can come with you”

“Ok no problem, when I go there, I will bring a jar full of that sparkling white snow for you”

“Oh, I will be so happy! I will wait for that day!” Dadu would chuckle.

The kids grew up and moved out of the house. Pakhi’s parents and uncle’s family also moved out chasing other employment opportunities. Dadu continued living in the same house surrounded by his beloved books as his companion and a servant to take care of him. He refused to move anywhere with anyone.

This morning Pakhi’s mother called to say that Dadu was on his deathbed. But it's ok if she is unable to travel from the US at such short notice. He had lived a long fulfilling life and his blessings will always be with her nonetheless.

Pakhi’s mother’s words on the phone stirred something so hard inside the pit of her stomach that she had to sit down to prevent herself from falling. It hit her hard all at once. Why did she never go and meet him in the past years? Why did it never occur to her to call him? Why did she take this relationship for granted? Why was she thinking all of this now when there is no way that she can talk to him anymore?

Pakhi realized that although Dadu had termed her his favorite grandkid but truth be told she had failed to live up to it. When she was a kid, she would cling to him all the time but as she grew up and got busy with her studies and career, she lost touch with him. Each day was a hustle to fulfill more ambitions and climb the ladder of success one after another. With time they grew apart and Dadu became a forgotten chapter of her life.

Pakhi had traveled to the US for studies and bagged an excellent job too. She was doing wonders in her life. As Dadu had predicted, Pakhi did cross the seven seas like a migratory bird. But little did she realize that in the midst of it all, the distance between her and Dadu had become more than the seven seas of the world.

The snowfall has started with full vigor now. A thin sheet of white had covered the dry brown grass of her backyard. Snow clung to the branches of the pine trees. Few snowflakes bumped into the glass window and turned to water.

Pakhi wiped away her tears and rushed to the kitchen. She emptied a glass jar, washed it with soap and water and dried it. The snow was falling in a nice rhythm. She wore her coat, boots and gloves and opened the front door. The cold burst of chilling icy breeze greeted her. She walked to her backyard and grabbed a handful of fresh and fluffy snow. She filled the glass jar with it and closed it tight shut. She rushed back to her home and placed that glass jar in the freezer among the frozen peas and ice creams. She was shivering all over, less due to cold and more due to her emotional upheaval. But this seemingly childish act calmed her down.

Pakhi had no idea what she would do with the jar full of snow, but now the fog clouding her mind had lifted. She knew her next course of action. She took her phone and booked her tickets to India and then she sent a message to her mother.

“I’m coming home Ma. I hope Dadu waits for me…”

A smile of satisfaction lit her face.

As a migratory bird flies beyond seven seas but comes back home using the stars, the sun and earth’s magnetism to help them find their way back, for humans, it's the emotions in their heart which pulls them back to their roots so that they get rejuvenated and fly and explore the world again. After all, certain promises need to be fulfilled.

Jagannath Darshan of a Different Kind

By: Mamata Misra

I was meditating at the Spirit Rock Meditation Center during an 18-day silent retreat called Concentration and Awareness in July 2023, when it happened. In the relaxed wakeful silence and stillness, with no chores to do or errands to run, sometimes insights arise and intuitive understanding happens. And it so happened that a deeper understanding of the Jagannath image came to me, 2000 miles away from the Austin Hindu Temple, at an American Insight (Vipassana) meditation center, where we were practicing mindful awareness all day and listening to Buddha's teachings through the evening Dharma talks offered by American teachers with a lineage in Theravada Buddhist tradition, practiced in the Eastern part of the world such as Thailand, Myanmar, Sri Lanka, and India! I had heard from the Gajapati Maharaja of Puri that over the centuries, Sri Jagannath has attracted not just Hindus but people of different traditions, including Buddhists. But I didn't know why. At that moment of quiet meditation, I could see why the form of Jagannath may have attracted Buddhists.

I grew up in India in a Hindu tradition. Offering a god or goddess a seat within the body is a part of my culture, where the human body is viewed as a temple. I have done this in the past, more so when I was young. For example, Ma Saraswati, please sit on my tongue so that wise words come out when needed! This time, I found myself inviting Sri Jagannath to sit at the tip of my nose, where I was focused on sensing my breath and watching the magic of air becoming breath and breath becoming air. Sri Balabhadra was offered the left nostril, Sri Jagannath the right, with Ma Subhadra in the middle nasal ridge. Once they settled themselves in their respective seats as guardians of my breath, a flood of insights appeared, and joy, excitement, and gratitude overflowed. This indeed was a darshan of a different kind, a darshan with eyes closed, not seen but felt.

The insights came as simple messages that I elaborate in this article. How had I missed these simple messages while standing for darshan inside the Austin Hindu Temple so many times, staring at the irresistible forms? As an answer, I am reminded of a Tagore song "Tomaar pujaar chhale tomaae bhule thaaki" that describes how the ritualistic details of Puja: the flower garland, the light of the deepa, the smoke of the incense, and the sounds of the mantras can create a veil, separating the worshiper and the worshiped. I am no scholar and what follows is not based on any scholarly interpretation of the form of Sri jagannath that I have read. What I write here is simply what came to me in a flash at the retreat, up, close, and personal. I sum up the insights as five messages below.

1. **Sit like Jagannatha!** Sitting still is often equated with laziness and a waste of time in modern cultures. "Don't just sit there, do something!" is what we hear in our harsh internal voice, especially when there seems to be a problem that needs fixing. Whether we know what to do or not, we keep busy, sometimes just by thinking. Meditators are taught the opposite. "Do nothing, just sit!" I have been meditating for several years now and have been associated with the Jagannath pujas in Austin for about the same number of years. But at that moment I realized that sitting still meant sitting like Jagannatha, who has a body without legs and arms without hands! Legs aren't needed when there is nowhere to go! Hands aren't needed when there is nothing to do! Why had I not understood this simple message that seems so clear now? Jagannatha with his form is inspiring us to 'be present' rather than to 'do something'.

2. **Be curious like a child!** Jagannath image does not represent an adult life with wife and kids like other Hindu god images often do. He is with his siblings. When does one live with one's siblings? When we are children, of course! And what is something children have in plenty? Curiosity, playfulness, and love for learning what seems interesting. While some adults are able to retain these childhood characteristics to help them through life, most people lose them as life happens. It occurred to me that the Jagannath image represents the awe of our childhood, curiosity in abundance, our human potential, and future possibilities. The Jagannath image is a reminder of the essence of our childhood that is worth cultivating into adulthood. A mindful meditator is taught to invite this childlike curiosity to investigate the hindrances encountered (during meditation and in life), without judgment.

3. **Nothing lasts! But smile anyway!** Jagannatha's wooden body has a very short life expectancy compared to human bodies. Dying and getting born again several times within our lifetime, Jagannath is a reminder of Impermanence that is the nature of our world as is expressed in the four noble truths that the Buddha taught. We suffer because everything we love and hold tight goes away one day, making life essentially Unsatisfactory; Buddha acknowledged in the 1st and 2nd noble truths. Yet, there is a way out of this dilemma as he pointed out in the 3rd and 4th noble truths. If we see clearly the Impersonal nature of the self and don't take everything so personally (with I, me, and mine), we can still live happily. Perhaps the wide grin of Jagannath is telling us this, while his body gets sick, gets old, and dies, and then he gets a new body.

4. **Embrace the world!** Often, images of Hindu gods and goddesses show a hand gesture of 'abhaya' meaning 'have no fear'. But Jagannatha's handless arms just extend out in an embrace pose, earning him the name Mahabaahu, meaning mighty arms. On alternate afternoons at the retreat, we practiced the Brahma Viharas: Metta or Maitri (friendliness or loving kindness), Karuna (compassion), Mudita (joy), and Upekkha or Upeksha (equanimity)). I suddenly realized that Jagannatha has been inspiring the practice of Maitri and Karuna with that embrace pose. With his extended arms, he is perhaps saying, "I may not be able to solve your problem, but I am here, sending you loving kindness and compassion from my heart! May you be safe! May you be free from danger! May you be well! May you be happy! May there be no suffering!" Or perhaps, he is silently declaring Suffusion with Divine Abidings with those extended arms, "… I will abide pervading the all-encompassing world, with a heart imbued with loving-kindness; abundant, exalted, immeasurable, without hostility, and without ill will…"

5. **See clearly what is here! Don't turn a blind eye!** The other prominent feature of the Jagannatha image is the big round eyes, the reason people fondly call him Chakadola. Since childhood, I have felt their magnetic power, that first pulls you and then leaves you staring at him just as he stares at you. When my grandson was one year old, he had stared at an image of Jagannath saying, "Owl! Hoo! Hoo!" Two years later, he had again pointed at the same picture, saying, "Monster! Monster!" The oddly monstrous, owl-like round eyes have been the center of attraction for centuries! But at that moment they spoke to me of Mudita and Upekkha, the last two Brahma Viharas. Jagannatha's eyes have no eyelids. They never close or look away. The big round eyes are in awe (spontaneous joy). They keep looking at the vast space ahead, whether it is empty or full. Jagannatha's wakeful awareness doesn't pick or choose (equanimous) but offers itself to whatever comes into view, without preference.

For me, the above insights produced immeasurable delight and gratitude. But then came mental proliferations -- the planning of what I should do with this insight. How I should share it with others. Awareness saw all this with its Jagannatha like eyes, without judgment, how the excitement threw me easily from ‘just being’ to ‘thinking’. It saw how I held the insights tightly and kept rolling them around to see them from all angles, like a kaleidoscope, while my intention was to do nothing and just sit like Jagannatha, without hands and legs. “This is a form of clinging, isn’t it? Probably tinged with some fear that I may forget!”, the inner voice said. As I saw my tendency to get carried away with good ideas, create mental essays with context and explanations for no one in particular, my grip lightened, and another understanding came. One reason I was attending that long retreat was to get some insight into how to age with grace, how to do less, and let go of more. “Maybe, aging with grace is not so much about doing less, but more about holding things lighter!”, the inner voice said.

From a Young Odia Girl to a Bride in the U.S: The Roller Coaster of Change that Defined Me

By: Soumya Tripathy

Hey there, ever wondered what happens when life throws you a curveball and your plans take an unexpected U-turn??? Brace yourself, it's not just a casual detour, it's a full-blown, adrenaline-pumping adventure.

A wide-eyed young Odia girl in her early 20s, engineer by profession, brimming with dreams, suddenly finds herself in a foreign land—a realm of dreams and opportunities, the United States of America, as a new bride.
Yes, that's the whirlwind I found myself in.

Marriage, they say, can change a lot. Let me tell you the truth: it's not just about saying 'I do', it's like switching from singing alone to creating a beautiful duet. Sharing becomes the theme of this new part of life.
The big moment, though, is when I understood that I was on a solo journey, dealing with the challenges of being on a dependent visa. It asked for patience, understanding, and a strong spirit.

Imagine being on a roller coaster, eyes covered, and every twist brings a new test. Each turn uncovers a hidden strength you never knew was there. Marriage kicked off the ride, and moving to the United States was like a thrilling drop, leaving me both excited and a bit lost at the same time. During my time on the H4 visa, I picked up the skill of being patient, learned how to reflect on things, and discovered strength in being alone. It felt like strolling alone in the snow—beautiful but quite challenging.

As things changed, my life had different phases, just like seasons changing. Going to college for my Master's was a bit like trying to ride a bike again—shaky at the beginning, but really satisfying once I got the hang of it. It felt like going back to school after taking a break, and it was a mix of feeling nervous and excited.
In the middle of all these changes, I started doubting myself, and there were times when I felt overwhelmed. But, it's completely fine to feel a bit lost when things are changing. Sometimes, in all the confusion, we discover our true rhythm.

Entering the world of lectures and study sessions was like stepping into a new adventure. Every assignment and test brought challenges, but also chances for me to grow. School, in the beginning, felt a bit scary, but with time, it turned into a place that really inspired me.

Going to class, working on projects, and those late-night study sessions felt like pieces weaving into the story of my life changing. Even with all the good things happening, there were moments when self-doubt crept in. The pressure to meet expectations and the fear of failing made it hard to see my own accomplishments.
During those challenging moments, I reflected on my experiences during my bachelor's time in India and my first job. I've faced tougher times before, and I emerged from them shining in colors. It wasn't a walk in the park, but those past moments taught me to find strength in adversity. I constantly reminded myself that growth is a journey, not a finish line, and every stumble is an opportunity to rise back up even stronger.

In the grand melody of life, my time in grad school played a special tune, adding depth and richness to the ongoing story of my life.

Now, getting back into study mode and going to school again had its own challenges. Late-night study sessions, working in the library, it wasn't a walk in the park. But the toughest part? Those winter nights. I wasn't used to so much cold, with temperatures dropping to negative 20’s. Walking in the snow storms, blizzards, with layers of sweaters and jackets, it was a real struggle. The weight of those layers was almost as much as the laptop bag with a couple of books, but I got used to it.
Black coffee became my go-to here, maybe the weather and studies helped me acquire the taste. Dunkin Donuts coffee took over my taste buds, and I'm sure folks on the East Coast can relate.

I vividly remember once getting stuck in a snow blizzard on the school campus. I had classes until late in the evening, and there was a forecast of snow in the afternoon. We ended up getting close to 10 inches of fresh snow, turning everything into a winter wonderland. It looked like a fairy tale land, and stepping out after a blizzard felt like entering a different world, everything covered in white.

Going to grad school after getting married had its ups and downs. On the bright side, being married meant we had a household income in dollars, so everyday expenses weren't a big worry. We could treat ourselves to eating out whenever we felt like it. Plus, when my classes ran late, my husband could be the chauffeur, picking me up.

But there were challenges too. Being a family person, I couldn't stay close to the school, which meant long commute hours. This made it tough for me to attend early morning classes or join any late-night sessions. After class, I couldn't stick around for functions or events; I had to rush to catch the train and get home. It was a trade-off between the comfort of a stable income and the challenge of a lengthy commute, making it a bit of a juggling act.

Well, folks, that's a wrap for now!

From a young Odia girl to a bride in the US, it's been a roller coaster of change that defined me. But guess what? This is just the beginning of the tale.
More unfolding’s are in the pipeline, and there are plenty more stories waiting to spill out in the next season. So, keep your seatbelts fastened because this crazy ride is far from over!

I know you've had your fill for this season, I'll be back with more stories of my life, the struggles, and the obstacles I've faced. Life's a continuous process, and I'm ready for the next stroke of change.
As we close this chapter, remember, the best is yet to come. So, stay tuned, and let's continue thriving in the exquisite dance of transformation.

Here's to more adventures, more wonder, and the sweet music of an ever-evolving soul. Cheers to the unending overture of life!

The Life of a (not) ABCD

By: Ansh Mohapatra

When I saw this writing prompt, I knew exactly what I wanted to do. I wanted to share some of my experiences as a kid born in America but raised in the desi style. I hope you enjoy it.

A while back I went to a very popular Odia community convention and I was ready to show off my moves in a traditional folk dance representing ancient martial arts,aka the Paika dance! Let me tell you. At first I was skeptical- this is what the description of being in the dance sounded like to me. One lone awesome kid (me), dancing with a pack of boring dance dads. I only decided to join when I heard that I would get to go to a convention in Chicago, yep, you heard me right, Chicago! I have to admit,there were some cool things but before I talk about those I have to tell you something. You've heard of runaway animals, right? Well have you ever heard about a belly escaping? If it was recorded then it would have been breaking news, the headline would be- dad's belly escapes button up shirt and makes a guest appearance in community dance. Anyway, back to the cool stuff. While there was stuff like belly appearances and boring practices, it got better when I thought about the fact that I got to learn moves with daggers and I even got to make a Bo staff routine, but the best part was when I was standing in the center of the stage with hundreds of people cheering me on. I felt like I was on cloud nine, but then, I came back to earth when I realized that I had to rip my fake mustache off of my face. Ow! That still hurts.

There was another time where I was Mr. Hanuman, a devotee of Lord Ram and a "vaanar" (half human half monkey) in our Ramleela play. Now, imagine this: instead of giving me monkey vibes through the makeup, the makeup artist accidentally transformed me into a walking, talking permanent marker-faced vaanar. I freaked out so much that I woke up 4 hours before my school started trying to get the marker off me. I started thinking of scenarios where my red-faced appearance would be greeted with roars of laughter from my friends. The fear of being the clown of my class just wouldn't go away. However, life had a surprising plot twist waiting for me. The next day, as I frightfully dragged myself into school, expecting a rush of playful taunts, there was an unexpected turn of events. To my amazement, my pals weren't making fun of me; instead, they thought it was awesome how I acted in a play that showcased my culture. In that turn of events, the average fifth grader in me suddenly transformed into the cool kid who was knee deep in culture.

A few years ago, I found myself reluctantly starring in yet another play – this time as Himanshu Padiary, a kid from India with a stutter. The plot was like a Bollywood movie, featuring a nerd from a different country with a stutter who gets bullied until the bullies desperately need his brains for a science project, and suddenly, they all become best friends and win the science fair. Sounds like an Oscar winner right? Well, here's the deal – I didn't want any part of it! As always, my mom, the genius behind all of my chaotic adventures, signed me up for it, convincing me that it would be a cool experience. Now, imagine this: me, thinking being the main character in a play is easy peasy lemon squeezy – just say some lines, and you're done. Oh boy, was I wrong! That play turned out to be a comedy of errors, and thank goodness it was recorded; otherwise, my fellow actors and I would've become the laughing stock of our Odia community. We took so many retakes that the camera's memory got overfilled. To add

even more, I got so into character that I ended up stuttering for a few days afterward. Despite the chaos, that play did something magical – it sparked a new passion in me, and now I'm a seasoned actor with five lead roles under my belt. When my mom smugly asked what I learned from the whole incident, I grudgingly admitted, "Ughhh fine, parents know best. Life is full of surprises, and apparently, so are my mom's decisions!

Alright, buckle up for this tale about the OSA crew. So, there's this Odia society in America, OSA (Odia Society of the Americas). We've got a massive squad here in Minnesota, and our hangout spot is basically by this huge temple in Minneapolis – where all the "get togethers" happen. Every second Sunday, there's this Jagannath pooja (prayers) at the temple, and after that, my parents unleash their superpower – talking to other adults for literal hours. I mean, who can talk for that long? Certainly not us kids. But hold up, the story takes a wild turn. One day, I discovered a bunch of other mini-complainers like me. Turns out, there are kids of the adults my parents chat with, and guess what? They're just as bored as I am after the pooja. So, we became the ultimate boredom-fighting squad. Fast forward, we're not just surviving the endless adult conversations; we're thriving, making friends, and even being the OSA MN welcome committee for new kids. To sum it all up, we've turned our temple hangouts into an awesome "home away from home" situation. Who knew complaining about grown-up conversations could lead to such long lasting friendships?

These are just a couple of experiences that a lot of “Indo American” (kids who live in America but have Indian heritage) kids have probably gone through. The thing that makes us Indo American kids alike is that our parents, grandparents, or other family have “migrated” to America from Odisha, just like birds migrate from the north to the south in the cold seasons. All the events, gatherings, poojas, plays, and more we do, are all, as I said before, to make a “home away from home”.